

ДАВИД

Тиодор Еп

Глава 1 ИЗБОР НА ЦАР

Давид, синът на Есей, потомък на Юдовото племе, бе вторият цар на Израил, не първият. В своето патриаршеско благословение Яков предрече, че Юда ще изпъкне пред останалите израилеви племена (Битие 49:8-12). Обаче народът на Израил по времето на Самуил не искаше да чака нито за най-благоприятното Божие време, нито за най-добрия човек на Бога. Саул, потомък на Вениаминовото племе, бе избран за първи цар на Израил. Макар той да притежаваше всичко онова, което хората биха желали да видят у един водач, той бе провал от гледна точка на Бога,

Саул бе красавец, мъж с вид на водач, силен и толкова висок, че се извисяваше с рамене и глава над своите сънародници. Трябва да е бил човек с магнетично излъчване, защото неговият народ го прие с готовност, а пророк Самуил изпитваше висока почит към него. Фактически, когато през втората година на своето управление Саул се оказа неподходящ за отговорностите на царството, Самуил видя нажален, че Саул е отхвърлен и трябва да се постави друг на негово място.

Когато Самуил бе пратен в Есеевия дом, за да помаже един от синовете му за цар, старият пророк очевидно бе приел, че щом Саул е с изключителен външен вид, Бог ще избере друг като него. Когато Елиав, най-старият Есеев син, застана пред него, Самуил каза в сърцето си: „Несъмнено пред Господа е помазаникът му” (I Царе 16:6). Но тъкмо тогава Бог показа на Самуил, че божествената мярка не е според човека с физически изглед, а според разположението на човека към Бога. „Не гледай на лицето му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце” (I Царе 16:7).

Именно този факт има предвид Павел, когато каза в Деяния 13:22,23: „И него (Саул) като отмахна, издигна им за цар Давид, за когото свидетелствува, казвайки: „Намерих Давид, Есеевия син, човек според сърцето Ми, който ще изпълни всичката Ми воля.” От неговото потомство Бог, според обещанието Си, “въздигна на Израил Спасител, Исуса”. Затова в онзи случай Божият избор бе избор по сърце. Очевидно е от това, че Божиите мисли не са като нашите мисли и нашите пътища не са като Божиите пътища (Исая 55:8,9). Бог търсеше човек, чието сърце е право към Него и го откри в лицето на Давид.

Въпреки несъвършенствата на Давид, а те бяха много, изпъкват две негови отлични качества, той се хвърляше в подножието на Божията милост и уповаваше на Бога всецяло. Той бе човек, който поставяше Божията воля пред своите себични желания. В основата си животът на Давид бе живот на послушание спрямо Божията воля. Имаше периоди, когато се проваляше, но когато успяваше в това отношение, се обръщаше в разкаяние и отново се хвърляше към Божията милост. Сърцето на Давид бе прикрепено към Божията воля (Псалм 57:7) и поради това Бог направи завет с него, в който Давидовото царство бе затвърдено довеки. Бог каза: “Направил съм завет с избрания си, заклел съм се на слугата Си Давид, казвайки: Ще утвърдя потомството ти завинаги и ще съзидам престола ти из род в род” (Псалм 89:3,4).

Някои от контрастите между Саул и Давид са твърде очевидни, за да бъдат пренебрегнати при такова изследване на живота на човека, който бе по Божието сърце. Саул, в своето плътско естество или смяташе, че Бог няма да изпълни онова, което бе казал за отнемането на царството му, или пък си мислеше глупаво, че би могъл да се противопостави на Божиите намерения, като унищожи човека, когото Бог бе избрал вместо него. Колко безплодни се оказаха всичките му планове! Отначало Саул извика Давид при себе си и го обучи да бъде водач, не знаейки, че Давид ще заеме престола му. Налудничавите пристъпи, завладяващи Саул, допускащ отмъстителни планове да кипят в ума и сърцето му, биваха успокоявани от Давидовото умело свирене на арфа. Давид, макар да знаеше, че ще бъде следващият Израилев владетел, не навреди с нищо на Саул. Същевременно Давид се запозна с дворцовия живот и някои от отговорностите на управлението.

Твърде вероятно е през първите години след помазването на Давид за цар само Самуил, Есей и синовете му да са знаели за този избор. Въпреки това Давид се чувствуваше самотен в собственото си семейство, защото изпълняваше унизителната задача да пасе бащините си овце. В благоуспяващите семейства се ценяха слуги, за да се грижат за овцете, а в Есеевото семейство, където имаше осем сина, на най-младия се падна да се занимава с тази долна задача. Обаче под Божието ръководство това ранно обучение придоби истински смисъл. От Псалм 78 научаваме, че Бог "избра и слугата Си Давид и го взе от кошарите на овцете; отподир дойните овце го доведе, за да пасе людето Му Яков и наследството Му Израил" (ст.70,71).

Това обаче бе съобразно с Божиите начини, защото четем в 1 Коринтяни 1:26-29: "Понеже, братя, вижте какви сте призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човечите, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните, презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има, за да не се похвали ни една твар пред Бога."

Разликата между Давидовия и Сауловия характер бе доста по-голяма от разликата между две човешки склонности. Господният Дух дойде върху Давид в деня на неговото помазан и остана с него (1 Царе 16:13). Именно на това Давидово послушание спрямо Божия Дух се дължат всички велики приноси на този човек за неговото и нашето поколение. Поне половината псалми са писани от Давид, а възвишеният характер, който го отличаваше от Саул, се дължеше на богоугодния му живот.

Още като младеж, Давид изпъкваше с необичайните си способности. Когато Саул изпаднаше в депресия, той търсеше някого, който да може да повдигне нещастния му дух. Един от служителите му препоръча Давид с тези думи: "Ето, видях един от синовете на витлеемеца Есей, който знае да свири и е силен и храбър военен мъж, в слово разумен и красив човек: и Господ е с него" (1 Царе 16:18). Каква добра репутация е това! Давид бе талантлив музикант, човек, на когото можеше да се разчита в беда и опитен войник. Той имаше приятен външен вид, бе интелигентен в говора си. Но най-доброто бе, че "Господ е с него".

Саул не изгуби време, а веднага изпроводи при Есей пратеници, за да поискат Давид, който бе с овцете, да дойде в двора на Саул. Есей нямаше друга алтернатива. Трябваше да се подчини. Като ориенталски цар, Сауловата власт и авторитет бяха върховни.

Проследявайки отгук нататък живота на Давид, ще видим онези факти, направили го велик, а също и местата, където се срещаше с врага. От всичко това ще си извлечем практически поуки за личния живот - поуки, които през целите ми години на изследване са били изключително полезни в моя духовен живот.

Ще видим поведението и отношението на Давид спрямо Саул и колко благоразумно се държеше винаги той. Той не предявяваше претенции за престола. Той не бе вдигнал ръката си против Божия помазаник, а предостави всичко на Бога. Членовете на собственото му семейство не бяха винаги сърдечни с него, но той бе винаги великодушен в поведението си към тях. Много от псалмите му бяха изплували из онези горчиви води, през които бе преминал Давид и тези боговдъхновени химни оттогава са предавали благовестието си на всички поколения вярващи хора. Нека помолим Бога да ни предостави възможност, за да възприемем това духовно наставление за живота на Давид. По този начин ще се сдобием с такива богатства, които биха могли да украсят Христовото евангелие в живота ни. Но нека сърцата ни се покорят изцяло на Бога, като покажат пълно упование в Него.

Аз се реших

Аз се реших да не губя живота,
спиран и мамен от светски неща.
Търся по-ценното вече с охота -
по-благородна, добра красота.
Аз се реших да намеря Спасител,
Който е верен Приятел докрай.
В Своето царство Той прави ме жител;
то е невидимо, но истински рай.

Глава 2

РАННИ ИЗПИТАНИЯ И ПОБЕДИ

1 Книга на царете, 16 и 17 глава

След помазването на Давид за Израилев цар, неговият живот не можеше да бъде повече простия живот на овчарчето. Той пак можеше да се връща при стадото си за кратко време, но и тези периоди скоро бяха прекратени. Както посочва Псалм 23, личното познание за Господа като негов Пастир никога не бе изгубено за Давид. Спомените за Господното величие и грижа, облагите на тихите пасища и спокойните води укрепваха Давид в много кризисни ситуации. Те му помагаша да възстанови състоянието на душата си, когато съгрешаваше.

Животът на Давид имаше такива отличителни черти, че когато се появи най-напред в царския дворец, Саул „го обикна много“ (1 Царе 16:21,22). Давид дойде тук, за да прогонва със сладостната си музика злия дух, който често спомождаше Саул. Естествено, последният не знаеше, че Давид ще бъде негов приемник. От друга страна, Давид се държеше толкова добре и бе толкова смирен, че Саул нямаше причина да не го хареса, а се възхищаваше от него и го обичаше. Той направи Давид свой оръженосец и изпрати вест на Есей, че синът му е прикрепен към вътрешния кръг на царските телохранители.

Скоро след това филистимците събраха войска и тръгнаха срещу Израил. Тримата по-възрастни синове на Есей се присъединиха към израилевата войска, за да помогнат при отблъскването на неприятеля.

Това очевидно е променило работата на Давид, така че той може да си отива у дома от време на време и да гледа бащините си овце. Стих 15 на 1 Царе 17 гл. казва: „А

Давид отиваше от Саул, за да пасе овцете на баща си във Витлеем и се връщаше". Един по-точен превод ще ни каже, че Давид се движеше непрекъснато между Саул и бащините си овце. Когато мрачното настроение обземаше Саул, той изпращаше за Давид; а когато злият дух биваше прогонен, Давид се връщаше пак у дома си.

Помислете какво означаваше това за Давид! Когато се появяваше пред Саул, Давид имаше положение на почит и известност, а когато се връщаше у дома си, вършеше работата на слуга. Без значение обаче дали Давид бе на почит или в унижение, неговото поведение бе здраво в духовно отношение и се проявяваше в пълно смирение. Бихме ли могли така да постъпваме при подобни условия? Каква би била реакцията ни, ако от една страна ни величаеха, а от друга - ни викаха за черна работа?

В противовес на Давидовото отношение е поведението на най-големия брат. Несъмнено Елиав не бе поласкан, че е отхвърлен, а Давид бе избран да бъде помазан за цар. Физическият вид на Елиав направи силно впечатление на Самуил, но неговата настройка - поне в този период от живота му - бе в пълен контраст спрямо най-младия му брат. Елиав бе още само обикновен войник при Саул. Това обаче бе достатъчно, за да го обвинява в гордост, когато младежът дойде да посети израилевата войска. Но нямаме сведения Давид да се е възползвал от това против брат си.

Тук се занимахме с малко исторически сведения, но те са подходящи за практическия урок, който ни предлага разглежданият откъс от Писанието. Нека се върнем към създалата се ситуация, когато филистимците тръгнаха срещу израилтяните. Техните войски се приближиха една към друга - „войска срещу войска" (ст.21) и тъкмо тогава Бог се погрижи Давид да бъде изпратен да посети братята си. Бог винаги определя правилно момента.

Бог откри у Давид човека, който ще изпълни Неговата повеля. Давид познаваше своя Бог по личен начин и знаеше Неговата сила. Той изясни това добре на Саул, когато описваше битките си с лъв и мечка. Такива подвизи бяха нещо необичайно за един млад човек, колкото и велик воин да бе Давид, но той побеждаваше с Божията сила.

Колко различно бе виждането на Давид в сравнение с това на Израил. Голиат, филистимският шампион, заставаше между двете войски и предизвикваше всеки израилтянин, включително и Саул, за да се бие с него; същевременно той предизвикваше Бога. Но очевидно Голиат бе всичко, което израилтяните виждаха. Техният поглед не отиде по-далеч от пустословието на човека, който ги предизвика и изплаши.

Реакцията на Давид бе много различна. Първият път, когато чу предизвикателството на Голиат, той разбра, че Голиат вдига ръка не само срещу израилевата войска, но и срещу живия Бог. Очите на Давид бяха спрени на Бога и сърцето му се възмути от богохулствата на великана Голиат. За какво трябва да се чувствуваме загрижени най-напред? За себе си, за църквата или за Господа? Най-голямото желание на Павел бе да познае Христос и силата на Неговото възкресение. Такова ли е нашето желание?

Давид и Елиав

Макар че Давид бе изпратен от баща си, за да занесе храна на братята си, те не го приеха сърдечно. Когато Елиав, най-старият брат, го чу да пита войниците какво ще стане с човека, който би се справил с филистимеца и снемел укора върху Израил, Елиав изгуби самообладание. Той каза: “Защо си слязъл тук? И кому си оставил онези малко овце в пустинята? Аз зная гордостта ти и лукавщината на сърцето ти; ти си слязъл, за да видиш битката" (ст.28).

Давидовият отговор се състоеше в два въпроса: "Що съм сторил сега? Няма ли причина?" (ст.29). Не бе ли оклеветен Бог? Не бе ли израилевият Бог очернен пред двете войски? Не бе ли унижен пред неверните филистимци и Своя народ Богът на Авраам, Исаак и Яков? Давид попита брат си дали би търпял съзнателно Божието име да бъде тъпкано в калта, без да се направи нищо. „Няма ли причина?" Давид вярваше, че има причина!

Не можем да кажем със сигурност на каква възраст е бил Давид по онова време, но твърде вероятно да е бил около 20-годишен. Макар че едва навлизаше физически в мъжествена възраст, той притежаваше духовна зрелост, която далеч надвишаваше мнозина от съвременниците му. Ето защо, когато израилтяните хукнаха от страх пред настъпващия Голиат, Давид не избяга, защото познаваше своя Бог. Дори вярващите могат да се намерят в състояние, когато сърцата им могат да тръпнат от страх просто, защото личното им запознанство с Бога не е задоволително.

Хората стоят в страх така, както е предречено от Библията за последните дни. Правителства и народи са изпълнени със страх, когато виждат всичко онова, което става по Земята. Има едно нещо обаче, за което християните могат да бъдат сигурни: Бог е Владетелят на времето и границите на народите. Той разрешава проблемите според предварително установените си планове. Добре би било за нас да прочитаме често книгата Откровение, защото там виждаме Божиата ръка да действа между народите в последните дни. Там Той е разкрит като Владетел на целия световен ред.

Бог не ни е дал дух на страх, „а дух на сила, любов и себевладение", както четем във 2 Тимотей 1:7. Давид прояви това качество на божествен живот в онзи ден, когато по-голямата част от Сауловата войска бе отдадена на паника и бягство. Давид не се разтрепера пред Голиат и неговото самохвалство. Бъдещият цар на Израил попита: "Кой е тоя необрязан филистимец, та да хвърля презрение върху войските на живия Бог?" (ст.26). Давид притежаваше смелост - смелост, основаваща се на познаването на Бога. Той проявяваше ненакърнима почит към Всемогъщия Бог и вярваше, че никой не е достатъчно силен, за да може да предизвика Бога. Да вижда как този зъл противник хвърля укор на Израил, бе за Давид обида спрямо неговия народ и Бог. След като осъзна, че предизвикателството е насочено към Бога, Давид реши, че нещо трябва да се направи.

Точно по това време най-старият брат на Давид го бе обвинил в горделивост. Писанието ни казва, че гневът на Елиав бе запален срещу Давид по понятни от човешка гледна точка причини. Той бе отстранен, а Давид бе помазан като бъдещ цар на Израил. Разбира се, никой не би казал на Саул това, дори и Елиав, защото в такъв случай Саул би избил цялото семейство, което бе заплаха за неговите амбиции. Елиав не се задоволи само с гнева си; той унижи Давид. Той го попита: "Кому си оставил онези малко овце в пустинята?" (ст.28). В известно отношение Давид почти не бе смятан за член на семейството. Когато Самуил дойде в дома на Есей, седмината братя на Давид бяха доведени пред Самуил, а Давид бе оставен при овцете. Сякаш той не бе считан за член на семейството. Не знаем защо това бе така, но може би отчасти се дължеше на факта, че Давид осъзнаваше силно Всемогъщия Бог и това ще да е дразнело неговите роднини. Елиав каза, че знаел всичко за „лукавщината на сърцето" на Давид, но това не бе така. Ако той познаваше Давидовото сърце, би разбрал че Давид е мъж по сърцето на Бога. Той обвини Давид, че е слязъл да види битката, но там... нямаше битка, която би могла да се види. Израилтяните се страхуваха да влязат в битка срещу Голиат. Клеветата на Елиав против Давид бе съвсем несправедлива и всъщност обвиненията му към Давид нямаха никакво основание.

Трябва да помним, че според 2 Тимотей 3:12: "...всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени". Там не се казва, че само онези, които

искат да живеят над света, ще страдат, но онези, които живеят "благочестиво в Христа Исуса". Това са вярващите, изявяващи, че Христос е всичко за тях, че са умрели с Него, съразпнали са се с Него и са свързали с Него, и живеят в Неговата власт. Тъжното е, че подобно преследване често идва от онези, които са ни близки и скъпи и които би трябвало да ни познават по-добре.

Но Давид не бе възпрян от такъв присмех. Той трябваше първо да се пребори с брат си, после с цар Саул и накрая с Голиат. Той се справи много бързо с брат си, като му отговори, както видяхме, с въпросите: „Що съм сторил сега? Няма ли причина?" Грижата на Давид бе тази, че Божиата репутация бе поставена на изпит.

Няма ли причина?

Няма ли за нас причина днес да се изправим и да бъдем твърди във вярата на Господ Исус Христос? Не става дума да излезем някъде и да се бием с хора или да атакуваме личности. Въпросът е да влезем в духовната битка с Господа, така че онези, които Му се присмиват и Го предизвикват да не могат да си отидат безнаказано. Бог бе оклеветен и унижен във времето на Давид, но не Го ли клеветят и унижават, и в наши дни?

Когато Божието Слово умолява за внимание днес, няма ли причина? Когато мисиите на вярата трябва да изпращат свои служители с молба за подкрепа и не успяват да изпратят дори временни мисионери, защото Божиите люде не слушат Бога, няма ли причина? Какъв е отзивът на някои спрямо тежкото положение, в което се намира сега Божието дело? Не разгласяват ли те срамни лъжи за такива дела на вярата, не клеветят ли техните водачи и не представят ли в лоша светлина постигнатото? Но поруган бог не бива! Каквото посее човек, това и ще пожъне. Ако ние, подобно на Елиав в своята епоха, раздрънкаме клевета, рано или късно ще се изправим пред нея.

Днес в света се чувствава крещяща нужда от свобода. Политиците постоянно говорят за нея. Свободата е част от християнското благовестие, но в какво трябва да се състои тази свобода, мненията са различни. Словото ни казва, че когато Синът освободи, бива наистина освободен. Тази е свободата, от която хората се нуждаят навсякъде и тя е, която сме натоварени да представяме на хората. Говорим за поробени народи и свободен свят. Тази разлика е вярна политически. Но тъжният факт е, че всички хора по природа са поробени от греха. Най-великата свобода, която може да дойде в живота на човека, е свободата при Христос.

Давид не можа да бъде спрял от критиката и клеветата на Елиав. Имаше причина и Давид се насочи към сърцевината ѝ. Израил, любимият народ на Бога, бе посрамен пред чуждите народи; и Богът на Израил бе предизвикан и похулен. За Давид това бе достатъчна причина.

А ние имаме ли причина? С други думи - за какво живеем? Каква е целта в живота ни? С оглед на предстоящото идване на Господа, този пасаж от Малахия 3 гл., може да ни напомни по вълнуващ начин за нашите отговорности: „Ето, Аз изпращам вестителя Си, Който ще устрои пътя пред Мене; и Господ, Когото търсите, неочаквано ще дойде в храма Си, Да! Ангелът на завета, когото вие желаете; Ето, иде, казва Господ на Силите, но кой може да издържи деня на пришествието Му? И кой ще устои, когато Той се яви? Защото е като огъня на пречистван и като сапуна на тепавичари. Ще седне като един, който топи и пречиства сребро, та ще очисти левийците и ще ги претопи като златото и среброто; и те ще принасят на Господа приноси с правда... Защото, понеже Аз, Господ, не се изменям, затова вие, Яковови чада, не загинахте... Тогава боящите се от Господа говореха един на друг; и Господ внимаваше и слушаше; и написа се възпоменателна книга пред Него за ония, които се бояха от Господа, и които

мислеха за името Му. Тия ще бъдат Мои, казва Господ на Силите. Да! Избрана скъпоценност в деня, който определям. И ще бъде благосклонен към тях, както е благосклонен човек към сина, който му работи. Тогава изново ще разсъдите между праведен и нечестив, между оня, който служи на Бога, и оня, който не Му служи" (ст.1-3,6,16-18).

Бог не пренебрегва онова, което успяваме или не успяваме да сторим. Той ще възнагради достойните и ще призове към отговорност всички, които не са били верни в упованието си на Него.

Всички имаме някаква причина, която следваме. Но правилна ли е тя? Някои в своето християнско дело все се борят срещу едно или друго нещо и човек се чуди дали такива хора се придържат към главната цел на проповядването. Веднъж един християнски служител ми каза: „Ако искате да имате пред себе си тълпа от слушатели, трябва да се заловите за някакъв спорен въпрос". Този човек размахваше като знаме една популярна политическа идея. Но една от опасностите при такива случаи е тази, че на второстепенната идея се дава мястото на първостепенната. А първостепенната идея е проповядването на евангелието така, че да се постигне освобождение от робството на греха. Давид имаше причина и тя бе основна, както видяхме вече. Но някой може да запита: „Не може ли Бог да се защити Сам?" Да, наистина може! Прочетете кн. Откровение и ще видите как Бог влиза в историята с големи съдби, за да доведе жителите на Земята в съответствие със своята справедлива програма. Но сега Бог се отнася към нас милосърдно и търси мъже, които са готови да се възправят за Неговата кауза. Трудно е да се осъзнае това и въпреки всичко е вярно, че понастоящем Бог е предизвикан от липсата на вяра у много вярващи. Светът Го предизвиква, но Го предизвикваме и ние, като не уповаваме на Него. Днес светът не вижда в живота на Божиите люде пълната изява на Божиата сила, приготвена за вярващите хора(Ефесяни 1:19).

Такова бе положението в Израил, когато Давид бе изпратен в лагера на Саул. Давид завари, както видяхме, двете войски, наредени една срещу друга. Филистимците бяха дошли с човешката си сила и оръжия, и Израил бе организирал войската си, и се бе установил срещу филистимците. Каква духовна картина представя пред нашите умове това историческо събитие! Голиат е преобраз на Сатана и неговите войски, наредени срещу силите на Исус Христос. Това е съвременна картина, защото организираната църква се изправя пред един враждебен свят не със силата на живия Бог, а с методите и програмите на човешкото хрумване.

Давид дойде при Сауловата войска, за да покаже, че за победата е нужно нещо повече от методи и снаряжение. Нужен е мъж, който дръзновено да повярва в Бога. Давид дойде, за да открие на Израил Бога като Такъв, Който все още води битки за Своя народ.

Давид и Саул

Очевидно въпросите и изявленията на Давид са станали повод за разговори в лагера и това е накарало Саул да повика Давид пред себе си. Когато отиде, Давид каза на своя цар: “Да не отпада сърцето на никого поради този. Слугата ти ще иде и ще се бие с тоя филистимец” (17:32). Смирението на Давид тук е очевидно, като имаме предвид, че той щеше да измести Саул . Той се наричаше Саулов слуга. Причината бе тази, че Давид бе преди всичко Божи служител и не би вдигнал ръката си против човек, който бе помазан за цар. Давид взе тази позиция пред Саул като послушен поданик на своя цар и показва своята висока почит към човека, за когото знаеше, че ще го наследи в царуването. Това отношение от страна на Давид бе добре изразено от Павел в

Римл.12:3, където той ни пише да нямаме неоправдани мисли за своята важност, а винаги да имаме трезва преценка за това какво сме и кои сме. Такова бе отношението на Давид, който знаеше твърде добре, че Бог бе приготвил за него време, бъдеще, когато ще застане начело на своя народ.

Сауловото възражение бе, че Давид не може да тръгне срещу филистимеца, за да се бие с него. Саул каза: „Ти не можеш да идеш против тоя филистимец да се биеш с него; защото ти си дете, а той е войнствен мъж още от младостта си”(ст. 33). Там стоеше мъж с великански ръст, обучаван за битки от юношеската си възраст. По този начин Саул се опитваше да обезкуражи Давид, също както Елиав се бе опитал да го обезкуражи с критика и клевета. Но Давид познаваше своя Бог и не би позволил да бъде отпратен. Много векове по-късно Павел щеше да изложи истината, че Бог не избира великите неща на този свят, а предпочита онези, които светът смята като нищо, за да унищожи светската мъдрост (1 Коринтяни 1:26-29). Тук именно се намира основното различие между човешкото мислене и Божието мислене. Давид познаваше своя Бог и вече бе видял Божиата ръка, простряна над неговия живот, по един забележителен начин.

Давид отвърна на Саул: „Слугата ти пасеше овцете на баща си; и когато дойдеше лъв или мечка, та грабнеше агне от стадото, аз го подгонвах, та го поразявах и отървах грабнатото от устата му, и когато се дигнеше върху мене, хващах го за брадата, поразявах го и го убивах”(ст. 34,35). Тук нямаше обикновена смелост или обикновена сила. Това не бяха изолирани случаи, защото оригиналът посочва, че такова избавление от диви животни е ставало няколко пъти.

Подходът на Давид към такива врагове и трудности просто бе този: „Аз го подгонвах”. Отново намираме паралел в книгите на Навия завет: „Защото, ако и да живеем в плът, по плът не воюваме. Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне на крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христос” (2 Коринтяни 10:3-5). Давид знаеше за тайните оръжия на Бога. Има духовни оръжия, които са толкова мощни, че никаква човешка или сатанинска приумица не може да им противостои. Всичко може да бъде сведено до подчинение на Бога, включително и нашият мисловен живот. Нищо чудно, че съветът е: „Най-после заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество” (Ефесяни 6:10).

Казва ни се, че „очите на Господа се обръщат насам - натам през целия свят, за да се показва Той мощен в помощ на ония, чийто сърца са свършено разположени към Него” (2 Летописи 16:9). Думата “свършено” в този случай означава сърце, насочено към Бога с една единствена цел. Такова сърце имаше Давид и понеже живееше с вяра в силата на живия Бог, той не се страхуваше от изхода на неговата битка с Голиат. В 1 Царе 17:36, 37 ние четем: „Слугата ти е убивал и лъв, и мечка, и тоя необрязан филистимец ще бъде като едно от тях, понеже хвърли презрение върху войските на живия Бог”. Давид продължи: “Господ, Който ме отърва от лапата на лъв и от лапата на мечка, Той ще ме отърве и от ръката на тоя филистимец”. Саул се убеди и каза на Давид: “Иди; и Господ ще бъде с тебе”. Всичко, което искаше Давид, бе да му бъде позволено да се срещне с този „необрязан филистимец”, с което искаше да каже, че той бе човек, нечист пред бога в духовно отношение, антагонистично настроен спрямо волята и целите на Бога, човек, който бе хвърлил укор върху Божиия народ и Божието име.

Всички ние се изправяме пред лъвовете, мечките и Голиати, които отравят предизвикателства към живия Бог и презират Неговите люде. Но къде е Господ Бог на Илия? Той е все Същият днес и онези от нас, положили доверието си на Него, ще открият, че Той не е мъртъв. Той е Бог на живите и когато се изправим пред врага в

името на Този Бог, ние и побеждаваме. Давид потърси Бога, за да го избави. Сатана е вече победен враг. С мощните оръжия, с които бог ни снабдява, можем да противостояме на Сатана. Когато му се съпротивяваме, той ще бяга от нас. Нека посрещаме всички свои проблеми с онази сила, с която Бог ни снабдява.

Давид бе обучаван в школа, изобщо непозната на Голиат, но това бе школата, която за съжаление и Саул бе пренебрегнал. Давид се бе обучавал в Божията школа, където подготовката е подготовка на сърцето чрез Словото и чрез Словото - в лично общение с Господа. Обществените победи на Давид бяха резултата от частното му и скрито общение с Бога. Деветдесет и първият псалм ни казва: „Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия" (ст.1). От това ние узнаваме, че ако в тайно сме изправни пред Бога и ходим по Неговите повеления, ще открием, че в упражняването на вярата ни ще имаме реална победа. Благодарение на това знание Давид можеше да каже: “Защото в зъл ден ще ме скрие под покрива Си, ще ме издигне на канара” (Псалм 27:5).

Давид знаеше като резултат на тези тайни срещи с Бога, че има оръжия, които не са плътски, а духовни. Тези оръжия са по-велики от всичко, измислено от човека. Той бе учил истината, вложена в принципа, който намираме във 2Коринтяни 10:3-5, където ни се казва, че макар да се обхождаме по плът, не воюваме по плът, в основата си нашата война е духовна. Когато спечелим най-напред в тази сфера, няма да губим и в другата. Нищо не може да спре човека, дръзнал да се обхожда в тайно по Господа и да се укрепява в Него. Божието дело и Божиите цели ще бъдат извършени чрез него. Нашата война „не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места. Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостояте в злия ден, и като надвиете на всичко, да устоите" (Ефесяни 6:12,13). Ето как Давид надви над врага. Той се срещна с Бога в лично общение и затова победи врага в частност. В резултат на това той порази врага и пред всички. Много Божии люде се борят срещу човека, а не срещу Лукавия, който се крие зад кулисите. Давид знаеше тайната на духовната победа и след като бе открил това, той се противопостави в името на Господа.

Саул на можеше да си представи, че един човек ще влезе в битка без доспехи, затова облече Давид със своите доспехи. За главата му имаше шлем от мед, за покриване на тялото - ризница и меч като оръжие. Но Давид отказа да излезе в доспехи, които не бе пробвал предварително.

Това не означава, че Бог не би могъл да употреби тези доспехи, ако Давид ги бе носил, но Давид предпочиташе стратегията и методите, които бе доказал с Бога. Понякога всички допускаме Сауловата грешка в това и не винаги съзнаваме, че това е грешка, за разлика от Давид. Оръжията, направени от човек, могат да имат място в духовната война, защото Бог си служи със средства, но трябва да бъдем сигурни, че това са средства, одобрени от него.

Давид се среща с Голиат

В тази битка с Голиат Бог снабди Давид с пет гладки камъка. Той имаше нужда само от един, но Бог му даде повече. Саул не би излязъл срещу Голиат, макар че имаше на себе си воински доспехи. Давид отказа да носи тези доспехи, защото възнамеряваше да се противопостави в името на Господа, Който щеше да бъде негов защитник. Саул бе страхливец, а Давид - смелчага, имащ дръзновение от Бога, а не от безразсъдство.

Разбира се, валидното за нас е, че това е битката на Господа срещу Сатана. Както отбелязахме, Голиат е преобраз на Сатана. Петър ни казва, че Сатана обикаля наоколо като рикаещ лъв, търсейки кого да погълне, но ние трябва да му се съпротивяваме

упорито с вяра. Това е единственият начин да се победи. Трябва да облечем всички доспехи на Бога и да застанем с Неговата сила (1 Петрово 5:8).

Давид нямаше вида на воин, като събра пет гладки камъка при потока и се приближаваше към филистимеца с тояга в ръка. Методите и снаряжението са второстепенни неща, докато вярата ни е положена и върху обещанията на Всемогъщия Бог. Бог ще употреби наличното и онова, с което можем да си послужим, докато желае Той да ни употребява. Вярата е винаги дръзновена. Победата е вече постигната и момента, когато повярваме в Бога.

Давид излезе и застана срещу врага, което бе ново събитие за Голиат в този миг, защото обикновено, когато излизаше с гръмоподобното си предизвикателство,всичките Израилеви мъже, като видяха тоя мъж, побягнаха от него и много се уплашиха" (1 Царе 17:24). Но Давид бе научил истината, за която писа по-късно Павел в Посланието до Филипийците 4:13: „За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява". Няма нищо, което може да ни спре, когато положим вярата си на Този, Който я заслужава. Йоан ни казва в Първото си послание: “Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света; и тая победа, която е победила света е спечелила нашата вяра"(1 Йоан 5:4).

Спомнете си, че Давид получи присмехи най-напред от своя брат, когато му каза, че дръзва да излезе с вяра. Това е твърде типично и за днешно време, защото често братът по вяра се опитва да задържи онзи, който е дръзновен във вярата. После Саул се опита да обезкуражи Давид; това става често в християнските кръгове, където силните на деня обезкуражават изповядващите дръзновен о една проста вяра.

И накрая Давид се сблъска с презрението на самия Голиат. Записано е: “И филистимецът напредваше, и се приближаваше към Давид; и щитоносецът вървеше пред него. И когато филистимецът погледна наоколо и видя Давид, презря го, защото беше дете и рус, и красив на лице. И филистимецът каза на Давид: Куче ли съм аз, та идеш против мене с тояга? И филистимецът прокле Давид с боговете си. Филистимецът още каза на Давид: Дойди при мен, и ще дам месата ти на въздушните птици и на земните зверове” (ст.41-44). Това гръмогласно самохвалство би причинило страх в обикновеното сърце, особено ако собственото семейство е внесло първо обезкуражение и после останалите сили са се възпротивили на тази дързост. Но Давид не бе човек с обикновена вяра. Също и Голиат не можеше да види, че този, срещу когото изпитваше такъв гняв, бе нещо повече от неопитен юноша. Той бе пратеник на живия Бог. Вярата не е нещо, което се носи отвън. Тя се изявява само в дързостта на действието.

Ето и случаят със слугата на Елисей, установил рано една сутрин, че града, в който пребиваваха с пророка, бе обграден от врага. Този човек знаеше, че враговете искаха живота на Елисей. Той дойде в голяма възбуда при пророка и му каза за грозящата го опасност. Но господарят му каза: “Не бой се, защото ония, които са с нас, важат повече от ония, които са с тях. И помоли се Елисей, казвайки: Моля ти се, Господи, отвори му очите, за да види" (4 Царе 6:16,17). Господ отговори на молитвата на пророка. Младежът погледна и видя, че хълмът бе пълен с огнени коне и колесници около Елисей. Тази картина трябва да бъде разбрана и от нас. Този, Който обитава в нас, е по-велик от всяка сила вън от нас.

Давид притежаваше благочестива дързост - пълна противоположност на горделивото самохвалство на Голиат. Тенденцията днес, сред добре организирани църковни групи, пренебрегнали силата на Господа, е да излагат планове за онова, което смятат, че може или не може да бъде направено. Затова направеното от тях е извършено според тяхната сила, като обезсърчават другите, желаещи да се проявят в дръзновена вяра. Ако разтворим книгата Откровение, 3 глава, ще видим какво мисли Бог за църквата на последното време. Там Той говори: “Понеже казваш: Богат съм,

забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да не се яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш” (Откровени 3:17,18).

Очите ни трябва да бъдат отворени от Господа, за да познаваме реалните черти на живота. Сатана е голям самохвалко още от самото начало: „Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди, и ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север. Ще възляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния” (Исая 14:13,14). Тази характеристика на Дявола се вижда у онези, които се противят на Господа.

Цялото това самохвалство е напразно. От Откровение 12:11 научаваме: “А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелствование; защото не обичаха живота си дотолкоз, щото да бягат от смърт”. Бог винаги дава на Своите люде средство за победа над врага. Когато християнинът е облечен в Христос, Сатана бива сразен.

Битката е Господна

Изправен пред Голиатовата презрителност, Давид отвърна: “Ти идеш против мен с меч и копие, и сулица; а аз ида против теб в името на Господа на Силите, Бога на Израилевите войски, върху които ти хвърли презрение. Днес Господ ще те предаде в ръката ми; и като те поразя, ще ти отнема главата, и днес ще предам труповите на филистимското множество на въздушните птици и земните зверове; за да познае целия свят, че има Бог в Израил, и да познаят всички тук сбрани, че Господ не избавя с меч и копие; защото боят е на Господа, и Той ще ви предаде в нашата ръка” (1 Царе 17:45-47). Какво твърдо изявление на вярата е това! Тук има свято дръзновение, с което един младеж приближава без никакви доспехи към един опитен воин, приготвен за битката. Нищо чудно, че Псалмите са били толкова насърчителни за много Божии люде през вековете. Давид бе вдъхновен от Бога да напише много неща от личната си опитност, за да може да каже: “Весели се тъй също в Господа; и Той ще ти даде попросеното от сърцето ти. Предай на Господа пътя си; и уповай на Него, и Той ще извърши очакването ти” (Псалм 37;4,5).

Такова е отношението на сърцето, напълно предадено на Господа. Такова именно сърце търси Бог. Той бива силен заради онези, чието сърце е свършено спрямо Него. На онези, чиято единствена цел и насока в живота е славата на Бога и които се удоволстват в Него, Бог дава желанията на техните сърца.

Твърде вероятно е следващите думи от Псалм 37 да са били написани, след като тази случка с Голиат е минала отдавна. Ето какво е написал Давид: “Грешният наблюдава праведния и търси да го убие. Господ няма да го остави в ръцете му, нито ще го осъди, когато бъде съден. Чакай Господа и пази Неговия път и Той ще те издигне, за да наследиш земята; когато се изстребят нечестивите, ти ще видиш това. Виждал съм нечестивия страшен и разпространен като зелено дърво на своята си почва; но когато преминах, ето, нямаше го; търсих го и не се намери. Забележи непорочния и гледай праведния; защото миролюбивият човек ще има потомство” (ст.32-37).

Когато Давид се сражаваше с Голиат, той се сражаваше като представител на Израил, докато Голиат бе представителят на филистимската войска. Споразумението бе, че ако Давид убие Голиат, филистимците ще бъдат слуги на израилтяните. Но ако спечели Голиат, израилтяните ще слугуват на филистимците.

Духовните победи помагат и на другите

В образа на Давид виждаме не само портрета на победоносния християнин, но и изображение на самия Христос, Който победи Сатана на Голгота. И както победата на Христос не бе само за Негова полза, но облагодетелствува всички, които биха положили упованието си на Него, така победата на Давид над Голиат не бе само за него, но за целия Израил. Когато Христос умря, Той унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч дявола и... избави всички ония, които поради страха от смъртта, през целия си живот са били подчинени на робство" (Евреи 2:14,15). Така че смъртта на Христос не бе само за Него. Тя се отрази и на другите.

Приложете този факт за миг в своя живот. Победата, която имаме днес над врага, достига по-далечни граници от нашите сърца и опит. Например, що се отнася до спасението, има допълнително обещание за всеки член на семейството: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще се спасиш ти и целият ти дом"(вж. Деяния 11:14). Вярващият може да се моли определено за членовете на семейството и да очаква от Бога да доведе всеки един до спасително познаване на Христос. Във връзка с ежедневната обхода Исус Навин каза: „Но ако ви се види тежко да служите на Господа, изберете днес на кого искате да служите - на боговете ли, на които служиха бащите ви от татък реката, или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете; но аз и моят дом ще служим на Господа" (Исус Навин 24:15).

Давид бе подготвен за тази битка с Голиат благодарение на опита. Той бе уповал на Бога, когато срещаше лъвове и мечки и ги бе побеждавал. Във всеки случай, той се бе улавял за Бога и Бог го бе подкрепял. Сега той влизаше в тази битка, уповавайки на Божиата пълнота и обещания.

Такава вяра идва вследствие на размишляване над Божието Слово и прилагане в сърцето на обещанията, които намираме там, определени за нас. Бог обеща на Исус Навин: „Всяко място, на което стъпи стъпалото на нозете ви, давам ви го, според както казах на Мойсей" (Исус Навин 1:3). Исус Навин установи, че това е вярно, защото където и да отиваха израилтяните, уповали на Господа, земята се даваше в ръцете им. Бог бе Този, Който им я даваше с обещанието: „Никой не може да устои против теб през всичките дни на живота ти; както бях с Мойсей, така ще бъда и с теб; няма да отстъпя от тебе, нито ще те оставя. Бъди силен и смел; защото ти ще разделиш в наследство на тия люде земята, за която съм се клел на бащите им, че ще им я дам" (Исус Навин 1:5,6). И пак бе дадено обещанието: "... бъди силен и смел; да не се плашиш и да не се страхуваш; защото Господ твоят, Бог е с теб, където и да идеш" (ст.9). Давид познаваше тези обещания и се насърчаваше с тях в тайно пред Господа.

В Псалм 18, който откриваме също и във 2 Царе 22 гл., Давид изброява всичко, което Бог е направил. В своята форма във 2 Царе, псалмът гласи: „Колкото за Бога, Неговият път е съвършен; Словото на Господа е опитано; Той е щит на всички, които упоават на Него. Защото кой е бог освен Господа? И кой е канара освен нашият Бог? Бог е силната моя крепост и прави съвършен пътя ми; прави нозете ми като нозете на елените и поставя ме на високите ми места; учи ръцете ми да воюват, така щото мишците ми запъват меден лък. Ти си ми дал и щита на избавлението Си; и Твоята благост ме е направила велик. Ти си разширил стъпките ми под мене; и нозете ми не се подхлъзнаха. Гоних неприятелите си и ги изтребих, и не се върнах, докато не ги довърших. Довърших ги, стрих ги, та не можах да се подигнат, а паднаха под нозете ми. Защото си ме препасал със сила за бой; повалил си под мен въставащите против мен. Сторил си да обърнат гръб към мен неприятелите ми, за да изтребя ония, които ме мразят" (ст.31-41).

С това упование и тези обещания Давид стана победител над Голиат. Давид бе поддържан и укрепяван от Божието Слово. От друга страна, Израил бе безпомощен, защото се биеше под предводителството на човек, отхвърлил помазанието на Бога, поради своето непокорство.

Същото е положението и днес, що се отнася до организираното християнство. Там, където помазанието на Святия Дух е пренебрегнато, църквата е слаба и безпомощна. Но където мъже и жени приемат Божието Слово и се контролират от Неговия Дух, те установяват, че имат пълномощия да печелят битката срещу силите на злото. Не съществува нищо, което да може да спре един човек в църквата, следващ Господния път, защото четем в Ефесяни 1:19: „...и колко превъзходно велика е силата Му към нас, вярващите - сила, която е според действуването на могъщата Негова мощ”. По-нататък, в същото послание, четем, че Бог ни е възкресил, за да седнем с Христос на небесни места. Ние водим битки, чиито победи са подсигурени.

Що се отнася до Давид, победата над Голиат бе вече спечелена. Всичко, което трябваше да направи Давид, бе да се предаде на Бога и да позволи на Господа да работи чрез него. Помнете, че имаме победата, която превъзмогна света чрез нашата вяра. По-нататък разбираме, че Давид отказа да подражава на методите на врага и не взе Сауловите доспехи. Царят бе казал: „Облечи моите доспехи и препаша меча, сложи си този шлем и тази броня; така ще можеш да излезеш и да се биеш с Голиат”. Но Давид отказа, защото, ако беше приел, щеше Просто да подражава на врага. Ние трябва да научим този урок сега. В една или друга степен ни се струва, че за да извършим голяма работа, трябва да подражаваме на света. Някои мислят, че единственият начин да се спечелят младите хора, е да им се даде онова, което искат. И като се дадат християнски имена на всичко, което младежите искат, такива ръководители смятат, че ще ги спечелят за Господа. Но това е глупост. Истинската броня за Давид и за нас е невидима, но въпреки това - ефикасна. Когато се облечем с тази броня, която е самият Исус Христос, ние постигаме победата. Голиат не можа да види доспехите, които носеше Давид и затова му се подигра. От друга страна, Давид знаеше, че излиза в името на Господа и че в неговия случай физическите доспехи не бяха нужни. Неговата победа трябваше да бъде спечелена чрез силата и мощта на живия Бог, а не с обикновените бойни средства.

Сърдечните желания се удовлетворяват на онзи човек, предал себе си на Господа. Но какво означава това? Отговора намираме в Исая 58:13,14, където се казва: «Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята воля в светия Ми ден. И наречеш събота налада, свята на Господа, почитаема, и Го почиташ, като не следваш в нея своите си пътища, и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа”. Тук намираме четири неща и най-добрия пример на живот, воден според тези четири стандарта, е самият Господ Исус. В своята първосвещеническа молитва в Евангелието на Йоан, 17 гл., нашият Спасител каза: “Аз Те прославих на земята, като свърших делото, което Ти ми даде да върша. И сега прослави Ме, Отче, у Себе Си със славата, която имах у Теб преди създанието на света” (ст.4,5). В цялата тази глава Исус изброява всичко, което е извършил с единствената цел да прослави своя Отец на небето.

Би трябвало да се запитаме дали са тези целта и служението ни. Чух веднъж един Божи служител да казва следното, което ще повтора тук, за да размислим над това сериозно: „По-скоро бих се съгласил да премина през Голямата скръб с всичките й ужаси, отколкото да застана пред Христовото съдилище, където много християни ще бъдат съдени за бедното качество на своите дела и служение”. Той каза това, защото толкова много християни днес отдават малко значение на почитта към Бога.

Победоносна вяра

Вярата, която Давид бе проявил, е определена ясно за нас в Евангелието на Марко, 11:22,23: "Имайте вяра в Бога. Истина ви казвам: Който рече на тая планина: Дигни се и хвърли се в морето и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че онова, което казва, се сбъдва, ще му стане". Когато Давид тръгна срещу Голиат, не каза: моля се Бог да те предаде в ръцете ми. Той заяви определено и окончателно, че Бог ще предаде Голиат в ръцете му. Давид излезе пред Голиат с ултиматума на победата на своите устни.

Как би могъл да бъде сигурен в това Давид? Той имаше само един мотив и цел да се бие с Голиат да защити Божията чест. На второ място, Давид имаше подчертана вяра в Бога и бе сигурен, че Бог няма да допусне да бъде сразен.

И тъкмо, защото действуваше на основата на такава вяра, победата бе дадена на Давид. "И като стана филистимецът, та идваше и се приближаваше да посрещне Давид, Давид побърза и се завтече към редовете да посрещне филистимеца. И Давид тури ръката си в торбата си, та взе оттам камък и като го хвърли с прашката, удари филистимеца, и го уби. Но нямаше меч в ръката на Давид; затова Давид се завтече, та застана над филистимеца и хвана меча му и го изтръгна из ножницата му и като го уби, отсече главата му с него. А филистимците, като видяха, че юнакът им умря, побягнаха"(1 Царе 17:48-51).

В този случай вярата изработи победата. Когато вярата се извява чрез този, който трябва, винаги с налице победа. Но вярата, която е истинска, трябва да бъде насочена и вложена в действие, иначе изобщо не е вяра. За нас, да кажем, че вярваме и въпреки това не действуваме, е безверие и подигравка. Яков изразява този факт много ясно в своето послание: „Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси?" (2:14). Това с един точен превод на пасажа. Той означава, че вярата, която не произвежда дела, не е вяра. Яков прибавя: „Защото, както тялото, отделено от духа е мъртво, така и вярата, отделена от дела, е мъртва" (ст.26). Днес много се говори за вярата, но истинската вяра е действена и придвижва напред.

Откликът на Давид спрямо вярата бе прост. Преди всичко, ние виждаме неговото скрито упование, когато каза, че е дошъл срещу Голиат в името на Господа и израилевата войска. Източникът на неговата сила бе същият Бог и сигурността на неговата победа бе същият Господ на славата.

При всяко сражение трябва да търсим едно нещо - да постигаме пълна победа, не само частична. Давид си послужи с камъка против Голиат и великанът рухна на земята. Но Давид направи и нещо повече. Той искаше да се увери, че победата му е пълна. Затова измъкна Голиатовия меч и отсече главата на великана.

Паралел на това има и в духовната област. Трябва да научим какво значи да свалим греха и духовния си враг в своите нозе. В Ефесяни 1:22 е казано за Христос, че Бог „всичко покори под нозете Му". Това е илюстрирано за нас в Исус Навин, 10 гл., където виждаме доведени царете, които се противопоставиха на Израил. Исус Навин рече на водачите на своята войска: „Приближете се, турете нозете си на вратовете на тия царе, и те се приближиха и туриха нозете си на вратовете им" (ст.24). След това Исус Навин порази онези царе и ги уби. Победата стана възможна за нас. Сега трябва да я доведем до край.

Божията програма за вековете призовава към пълно подчинение на всички врагове. „Тогаваше ще бъде краят, когато ще предаде царството на Бога и Отца, след като унищожи всяко началство и всяка власт и сила. Защото той трябва да царува, додето

положи всички врагове под нозете Си. И смъртта, най-последен враг, и тя ще бъде унищожена, защото Бог „е покорил всичко под нозете Му” (1Коринтяни 15:24-27а).

Поради смъртта на Голиат филистимската войска се втурна да бяга в ужас и израилтяните ги следваха, за да вземат плячка. Такава е постоянната истина. Там, където верният служител или служители на Бога осъществяват някакъв победоносен проект, невярващите и неверната тълпа винаги ще дотърчи, за да грабне онова, което счита за свой дял.

Същата тълпа задържаеше победата поради завист и ревност за известно време, но щом победата бе спечелена, израилтяните поискаха да се присламчат към победителя.

Дано Бог ни даде благодат да вярваме в Него и чрез вяра да не бъдем разгромени, а да станем победоносни християни - чада на живия Бог. Дано Бог така раздвижи сърцата ни, та да не се срамуваме от Исус Христос, нашия Господ.

Глава 3 ЦЕНАТА НА ПОПУЛЯРНОСТТА

1 Книга на царете, 18 глава

С убиването на Голиат животът на Давид навлезе в съвсем нова фаза. Досега, макар да имаше достъп до Сауловия дворец, той се връщаше у дома от време на време, за да гледа бащините си овце. Тук обаче научаваме, Саул „го взе при себе си и не го остави вече да се върне в бащиния си дом” (1 Царе 18:2). Царят разбра, че е открил ценен човек. Макар Божият Дух да се бе оттеглил от Саул, Той бе дошъл на Давид, и Саул не бе останал сляп за ползата, която принасяше такъв, изпълнен с Духа човек за Израилевото царство.

В духовно отношение двамата мъже бяха противоположни. Давид се управляваше от Святия Дух, докато Саул бе човек с плътски ум. Затова след кратко време егоизмът и ревността на Саул унищожиха добрата му преценка за Давид.

Йонатан, най-големият син на Саул, обикна и се възхити от Давид толкова много, че Писанието казва: „...душата на Йонатан се свърза с душата на Давид” (ст.1). Йонатан показа тази любов и преданост, като свали от себе си мантията и дрехите си, и собствения си меч, лъка си и пояса си, и даде всичко на Давид (ст.4). Това снаряжение бе ново за бъдещия цар на Израел, защото двубоят му с Голиат бе спечелен с прашка и камък, и накрая с меча на великана. Несъмнено този жест от страна на Йонатан достави удоволствие на Давид, защото имаше вече снаряжението на царския син, но това не направи Давид надменен или горделив. Той си остана същия смирен младеж от времето, когато пасеше бащините си овце.

Давид знаеше, че е помазал за цар, но на този етап на Саул това не бе известно, което бе добре за безопасността на младежа. Той отиваше, където и да го изпратеше Саул и “обхождаше се разумно; и Саул го постави над военните мъже; и това беше угодно пред очите на всичките люде, а още и пред очите на Сауловите служители” (ст.5). Давид се покоряваше без никаква проява на надменност. По всяка вероятност той бе член на Сауловата свита, което свидетелствуваше за високата оценка на Саул към него. Същевременно това показва, че Давид нямаше лични амбиции за престола. Той можеше да нанесе вреда на Саул, но е очевидно от този и други пасаж на Писанието, че подобна мисъл бе мерзост за него.

Давид стана популярен сред народа. Това се изяснява от факта, че се издигна пред погледа на хората и Сауловите служители. Той бе верен в грижите си за бащините си овце - една задача, която подходеше повече на слуга, отколкото на син в семейството. Но именно по същото време той срещаше непрестанно Бога и се научи да общува интимно с Него. На всеки, който се научава да бъде верен в малките неща, Бог му възлага по-големи отговорности. Това бе вярно за опита в живота на Давид, но този факт не бе причина той да се надува със своето значение. Или както бихме казали, на него не му „пораснаха ушите“.

Давид премина и през друг изпит - резултат от неговата популярност и способности. „А като идеха по случай завръщането на Давид от поражението на филистимците, жените излизаха от всички израилеви градове, та пееха и играеха хоро, в посрещането на цар Саул, с тъпанчета, с радост и кимвали. И жените, като играеха, пееха отменно и думаха: Саул порази хилядите си, а Давид десетките си хиляди” (ст.6,7).

Човек трябва да внимава с хвалбите, защото с тях навлиза много лесно в плътския елемент. Тези жени бяха излезли с прослава на мъжа, но тази прослава стана изпит за Давид. Бог допусна това и Давид премина през изпита победоносно: „И Давид се обхождаше разумно във всичките си пътища; и Господ беше с него” (ст.14).

Сауловата реакция, от друга страна, бе такава, каквато може да се очаква от плътски човек. Царят бе прибрал Давид в двореца, но Саул изгуби самообладание в мига, когато служителят му получи повече хвалебствия от него. Ние четем: „А Саул се разсърди много и тия думи му бяха оскърбителни, и каза: на Давид отдадох десетки хиляди, а на мен дадох хиляди; и какво му липсва още, освен царството?” (ст.8). От тук се вижда, че Саул започна да подозира, че Давид е избраникът вместо него.

Във всичко това Бог подготвяше Давид за добър управител. Тези случаи показаха плътската същност на Саул, който бе отхвърлен, понеже самият той отхвърли Бога.

От този ден насетне Саул държеше под око Давид и гневът му се обърна в страх, като наблюдаваше колко мъдро се обхождаше Давид. Когато Саул видя, че почитта и прославата, които смяташе заслужени за себе си, преминават към Давид, неговата плътска природа надделя и от този ден той гледаше със завист на Давид.

Плътският човек често се опитва да покрие своята плътска същност с външна и показна религия. Научаваме, че Саул е пророкувал сред къщата си (вж.ст.10), но тази дарба имаше своя източник в злия дух, който го нападнаше. Неговото пророкуване не бе дело на Святия Дух, а на паднал ангел. Бесовете могат да дадат възможност на някои лица да имитират чудесни дарби. Мойсей установи това, когато отиде пред фараона, за да поиска освобождение на израилтяните. Фараоновите магьосници извършиха също чудеса, макар и до известна степен. Злите духове обаче не могат да произведат духовен живот.

Давид, както и при други случаи, когато злият дух идваше на Саул, свиреше на арфа, за да утешава обезпокоения разум на царя. Но този път Саул отказа предложената помощ. Той имаше в ръката си копие и го хвърли към Давид с думите: „Ще закова Давид дори до стената. Но Давид се отклони от присъствието му два пъти” (ст.11). Въпреки че Давид бе избран от Бога, животът му бе в постоянна опасност. Щеше ли Бог да се грижи за него? Да, защото Той е Бог, Който не се променя (Мал3:6). Това е и нашата сигурност: “Като съм уверен именно в това, че оня, който е почнал добро дело във вас, ще го усъвършенствува до деня на Исус Христос” (Фил.1:6). Никой не може да противостои на Бога. Когато Бог избере да направи нещо, Той ще го осъществи, независимо от опозицията против Себе Си.

Давид избра пътя, който спаси живота му. Много години по-късно, Един, по-велик от Давид, щеше да каже: «Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва. Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, той ще го спаси" (Лк.9:23,24). Давид не си отмъсти. Той бе научил военните прийоми и знаеше, че би било присъщо на човешката природа да грабне копието и да го запрати обратно към Саул. Давид би извинил подобно действие поради това, че Бог го е избрал за цар. Но той бе приел Божия начин на живот. Той отбягна удара на копието и не потърси възмездие. Саул обаче не бе приключил с Давид. Страхът на Саул от Давид се увеличаваше успоредно с неговата завист към Давид. Той понижи Давид, като го постави начело на 1000 души - по-нискостоящо положение от предишното в дома на царя.

По-нататък, като предводител на 1000 души, Давид бе изпратен на едно много опасно място по време на битка. И тук Давид се държа благоразумно и Господ бе с него. Той излизаше и влизаше между хората, но не и пред Саул, който отказваше да го приеме в присъствието си. Подобно на Павел по-късно, Давид се научи да бъде доволен в каквото и състояние да се намираще. Ето точните думи на Павел във Филипяни, 4:11-13: "Не казвам това поради оскъдност; защото се научих да съм доволен в каквото състояние и да се намеря. Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея; във всяко нещо и във всички обстоятелства съм научил тайната и да съм сит, и да съм гладен, и да съм в изобилие, и да съм в оскъдност. За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява" (Филипяни 4:11-13).

Давид позволи на Святия Дух да го ръководи и насочва така, че да съумява да се справя с всяка възникнала ситуация. Той не се бореше за правата си като помазан от Бога цар, а оставяше времето и ситуацията в ръцете на Бога. Макар понижен и поставен на много опасно място, той бе верен на своята отговорност към царя и Бога.

Верни ли сме, когато ни се предоставят по-малки и по-опасни задачи? Нека намерим посоченото от Бога място и го заемем, като се оставим да бъдем контролирани през цялото време от Святия Дух. Тогава ще бъдем благословени, както бе благословен Давид.

Популярността има привлекателна страна, но тя носи със себе си и духовни опасности. За нея винаги трябва да се плаща и то с висока цена. Някои могат да понесат популярността, без да бъдат наранени от нея, а други не могат. Гордостта, надигаща се поради някаква причина в човешкото сърце, не е добра. Винаги има хора, завиждащи на някого, който е харесван от другите. Може би тези опасности, външни и вътрешни, помагат човек да бъде винаги нащрек. Господ знае, доколко всеки един от нас може да се справи с тези неща и винаги подсигурява начин за избавянето им. Ето Неговото обещание: „Никакво изпитание не ви е постигнало, освен това, което може да носи човек; обаче Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите" (1Кор.10:13). Давид бе изпитван, но никога не бе оставян без изход от изпитите.

Давид знаеше къде е силата му, затова прославянето само му помагаше да отдава на Бога заслужена почит. Това не промени неговото смирено отношение към живота. От друга страна, реакцията на Саул спрямо прославата, отдадена на Давид, го промени в лошия смисъл.

Давид изчака 8 години преди да стане юдейски цар и тези години бяха време на сериозен изпит. Именно тогава той написа много псалми. Често се налагаше да се крие и почти непрекъснато животът му бе в опасност. Това бяха години, когато Бог обучаваше своя служител да бъде пастир на Израел.

Бог изпитва своите служители и ги доусъвършенства. Можем да видим това в живота на Мойсей, останал скрит в продължение на 40 години в една пустинна местност, докато Бог го приготвяше за задачата да избави Израел. Мойсей си мислеше, че е готов, когато бе 40-годишен, но му трябваша още 40 години за обучение под личното ръководство на Божествения Учител. Накрая Мойсей стана инструмента, който Бог можеше да употребява. Давид прекара 8 години на обучение, преминавайки през сурови изпитания от различен характер, преди да се подготви за положението, отредено от Бога.

Нека не се обезсърчаваме, ако след като предадем живота си на Бога, Той допусне да ни сподобят изпитания и проверки. Те винаги ще идват. Млади хора ми пишат или говорят на богослужения за това. Един от най-сериозните им въпроси е: защо нещата стават толкова враждебни, след като те са предали напълно живота си на Господа. Най-напред знаем от Писанията, а после и от опита, че изпитанията играят съществена роля в духовното ни обучение. Те са ни необходими преди Бог да ни е поверил отговорностите на духовното водачество.

От една страна, Давид бе изпитан чрез популярността, а от друга - чрез ревността, за да разбере дали трябва да продължи да уповава на Бога, Той издържа изпита, въпреки че тук много Божии служители са се проваляли. Мнозина от нас търсят правата или хвалебствията, които според тях им се полагат. Ние не успяваме да разберем колко много накърняваме собствения си живот, като постъпваме така. Може би е за наше добро, че Бог допуска някой друг да получи славата и почитта, която смятаме, че принадлежи на нас.

В случая с Давид Бог допусна хората да го обсипват с хвалебствия, защото познаваше Давидовото сърце. Изпитите, с които се сблъска Давид в собствения си дом, показаха истинското смирение на неговия характер. Той бе осмият син и едва ли бе смятан въобще за член на семейството. Когато Самуил отиде в дома на Есей, за да помаже един от синовете му и да участва в гощавката, Давид бе изолиран от бащата и братята си. Той бе третиран повече като слуга, отколкото като син. Но той не се оплака, а пребъдваше в общение с Бога.

Давидовата популярност обаче не се надигна и не взе размери преди разгрома на Голиат. После дойде опозицията на Саул. Той мразеше и се страхуваше от Давид, като се мъчеше да му причини смърт. Обаче царят бе коварен. Той планираше Давидовата смърт, но не по такъв начин, че той, Саул, да бъде обвинен за нея.

Той бе обещал да даде дъщеря си за жена на мъжа, който би сразил Голиат. Това не стана веднага. Саул намисли да използва обещанието като средство да се отърве от своя съперник. Той каза на Давид: „Ето по-голямата ми дъщеря Мерава: нея щети дам за жена; само служи ми храбро и воювай в Господните войни. Защото Саул си каза: Нека моята ръка не се дига върху него, но ръката на филистимците нека се дигне върху него” (ст.17). Давид бе все още смиреният Давид и отвърна на Саул: „Кой съм аз и какъв е животът ми, и какво е бащиното ми семейство между Израел, та да стана аз царски зет?” (ст.18).

Саул бе човек, който не държеше на думата си. Той даде Мерава за жена на меолатянина Адриил (ст.19). Без съмнение Саул се опита по този начин да предизвика негодуванието на Давид и да го накара да каже или направи нещо, което Саул би могъл да използва като оправдание, ако го убие. Но и с това не успя. Давид не възнегодува, макар да бе почувствувал обидата.

Тогава научи, че Михала - неговата по-малка дъщеря - е обикнала Давид. Този факт удовлетвори интригантстващия цар, защото му предлагаше възможността да постави още едно условие за женитбата - условие, което според Саул щеше да го

отърве от бъдещия му зет. Михала бе обещана на Давид с надеждата, че ще „му бъде примка и за да се дигне върху него ръката на филистимците" (ст.21).

Давид не можеше да предложи вено, най-малко пък за ръката на царска дъщеря, но Саул махна с ръка на това. Той каза, че за Давид ще бъде достатъчно вено, ако отиде и убие 100 филистимци и донесе кракожията им на Саул като доказателство, че са били убити. За разлика от израилтяните, филистимците не практикуваха обрязването. То бе белег на отделянето им от околните народи. От друга страна, филистимците гледаха на това с презрение. Ясно е от тази гледна точка, че Давид би бил толкова много намразен от филистимците, че те биха го преследвали и убили. Така Давид щеше да умре от ръката на езичници и Сауловите ръце щяха да бъдат чисти, поне в очите на израилтяните.

Давид знаеше, че за да бъде полезен на Бога трябва да умре за себе си и да се издигне в Божията сила. Житното зърно трябва да умре преди да се размножи. Давид се обхождаше добре пред хората и Бога, затова излезе и уби не 100, а 200 филистимци и донесе доказателството на Саул. Това направи Саул още по-подозрителен и умът му се смути повече от всякога. Саул не бе сигурен, но колкото повече неща виждаше у този забележителен младеж, толкова повече се убеждаваше, че Давид ще бъде следващия цар на Израел. Пред нас стои един младеж, който бе убил Голиат и пак бе останал смирен и примерен в поведението си. Той бе изключително популярен сред народа. Нито един от Сауловите планове за унищожение на Давид не успяваше. Всички те се свеждаха до нищо. Ставаше все по-очевидно за Саул, че Господ се бе оттеглил от него, но бе с Давид.

Давид знаеше истината на Псалм 37:5: „Предай на Господа пътя си; и уповай на Него, и Той ще извърши очакването ти". Този псалм възникна от собствения му опит. Тук няма да видите преследване на лични интереси. Той не бе приспособенец, а човек, стоящ смирено пред своя Бог, който цели да удовлетвори само Него. Давид служеше в духа на Филипяни 2:3-5, където четем: “Не правете нищо от партизанство или тщеславие, но със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си. Не гледайте всеки само за своето, но всеки и за чуждото. Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христос Исус." Днес има много малко хора като посочения тук образ. Дори на Павел се струваше някога трудно да открие човеци, които напълно да последват Господа. За Тимотей обаче Павел можеше да каже във Филипяни 2:20,21: „Защото нямам никой друг на еднакъв дух с мене, който да се погрижи искрено за вас. Понеже всички търсят своето си, а не онова, което е Исус Христово." Егоизмът лежи при корена на много духовни неудачи през всички епохи. Чудно ли е, че Яков писа: „Но Той дава една по-голяма благодат; затова казва: Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат". И тъй, покорявайте се на Бога; но противете се на дявола и той ще бяга от вас" (4:6,7). Такова смирение идва само чрез Божията благодат. Най-доброто място да се научи това е при нозете на Исус не само в молитва, но чрез Словото и действието на Неговия Дух. Нашият Господ каза в дните на Своето служение: „Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си" (Матей 11:28,29). Игото е ярем, свързващ двама заедно за едно общо дело. Ако задачата, която ни възлага Бог, ни изглежда робска, нека помним, че Онзи, Който е съвпрегнат с нас, е Сам Господ на Славата.

Затова е добро написаното от Павел, че не трябва да мислим за себе си повече, отколкото е позволено да мислим, но да разсъждаваме скромно (Римляни 12:3).

Друг много ясен пасаж в Евреи 13:12: „Затова и Исус, за да освети людето чрез собствената си кръв, пострада въвн от градската порта". Какво иска да каже авторът с

тези думи? Той иска да каже, че Христос е бил смятан за престъпник и като такъв, не му е било позволено да умре вътре в Ерусалим, а трябвало да умре вън от градската порта. Ето защо приложението е за нас: „Прочее, нека излизаме и ние към Него вън от стана, понасяйки позор за Него. Защото тук нямаме постоянен град, но търсим бъдещия” (ст.13,14). Това бе отношението на Давид към живота. Цялото му сърце бе отдадено в следване на Господа, където и да отидеше.

Затова не бе чудно, че всички Саулови планове за смъртта на Давид пропадаха безвъзвратно. Бог обърна човешката ярост в хваление, а остатъка от яростта възпря (Псалм 76:10). Когато Давид се върна жив и здрав от клането на филистимците, Саул не можа да понесе това и реши да отхвърли всяка преструвка, когато търси да причини смъртта на Давид.

Повече той не действуваше задкулисно, а излезе открито и каза на слугите си и сина си Йонатан да убият Давид. За Давид нямаше друг път, освен бягството и това ще бъде темата на следващата ни глава.

Глава 4 **ПРЕСЛЕДВАН, БЯГАЩ, НО НЕ ИЗОСТАВЕН**

1 Книга на царете, 19 глава с Псалм 59

Дълбоко вкоренените у Саул завист и враждебност спрямо Давид не можеха повече да се крият. Царят потърси открито Давидовата смърт и се опита да впримчи най-големия си син Йонатан в това зло дело. Но Йонатан обичаше Давид и се застъпи за него. Това спря за известно време Сауловата ръка, но един плътски християнин, преследващ цели, които са противни на Божията воля, може да бъде жесток, безсърдечен и опасен. Мъже, които са лишени от Божия Дух, са вършили някои жестоки дела.

Когато Давид разбра, че трябва да бяга, отиде съвсем естествено у дома си. Но домът му не бе безопасно място за него. Като човек, Давид имаше свои слабости и една от тях се изявяваше у някои от жените, които той имаше. Съмнително е дали Михала бе истински вярваща жена, затова бракът му с нея бе извор на нещастия.

Саул обгради с войници Давидовата къща и им нареди да наблюдават през цялата нощ и после да убият Давид, щом пукне зората. Давид знаеше, разбира се, че те са там, а също и Михала, която въпреки липсата на духовност у себе си, обичаше съпруга си истински и искаше да му помогне да избяга. Тя помогна на Давид да се спусне през прозореца на къщата и той се прокрадва през кордона на засадата. Но Михала състави план, за да му даде повече време за бягството. Очевидно тя не изпитваше угризения да лъже, щом това служеше на целите ѝ. Тя взе един домашен идол с големи размери и го сложи на леглото, като постави под главата му възглавница от козя козина и го покри с друга. Това внушаваше мисълта, че някой там лежи болен. Когато Сауловите пратеници дойдоха, за да арестуват Давид, тя каза: „Болен е”. Тази инсценировка бе достатъчна, за да заблуди хора от разстояние. Но когато Саул им заповяда да се върнат и да го донесат, ако е необходимо и на легло, те установиха измамата. И когато Саул каза на дъщеря си: “Ти защо ме излъга така и пусна врага ми, та се отърва?”, нейният отговор бе още една лъжа: “Той ми рече: Пусни ме, защо да те убия?” (1 Царе 19:17). Давид не бе казвал такова нещо.

Имайки тази опитност, той написа Псалм 59. В него той излива сърдечния си копнеж за избавление (ст.1,2), като изявява невинността си: „Защото, ето, причакват, за да уловят душата ми, силните се събират против мене, не за мое престъпление, Господи, нито за мой грях. Без да има в мене вина, тичат и се готвят; събуди се да ме посрещнеш и виж" (ст.3,4). Давид усещаше остро натиска на лъжите и преследването на своите врагове.

Този Псалм е полезен за четене, когато сме притиснати от врагове, клеветени или критикувани поради това, че принадлежим на Господа. Може би бедите ни са от финансов характер, но каквито и да са те, нека се поучим от Давид как да ги побеждаваме. Той се хвърли към Божието избавление и откри, че неговият Господ му подсигуриява начин за избягване на бедата.

На второ място, Давид се молеше със съзнанието за безпомощност и в състоянието на тихо упование. Ето защо той продължи с изблика на победната песен. Това бе реално чувство, въпреки че врагът все още го преследваше. Давид имаше упованието си в Бога, че Той ще спаси душата му, а също и че Бог изцяло контролира всички детайли на неговия живот. Давид отбягна паниката и се втурна в победната песен, намираща се в края на Псалма, след като се бе отървал по Божията благодат от капана и примките, поставени за нозете му.

Неговото описание е много живо, когато говори за враговете си: „Вечер се връщат, вят като кучета и обикалят града. Ето, те бълват думи с устата си" (ст.6,7а). Такова бе Давидовото описание за хората на Саул, обградили къщата, опитвайки се да похитят живота му. Но във всичко това Давид съзираше факта, че се намира в Божиите ръце.

Можем ли да предадем, подобно на Давид, своите пътища на Господа, като уповаваме на Него и Му позволяваме Той да извърши очакваното (Псалм 37:5)? Тази част от Божието Слово ми е помагала стотици пъти и е факт, който всички трябва да познаваме и практикуваме.

Давид не бе победен от враговете си, но в ст.8 на Пс.59 той казва: „Но Ти, Господи, ще им се присмееш, ще се поругаеш на всички тия (езически) народи". В този случай Давид се отпусна и отпочина в Бога, защото Бог бе неговата сила. Именно това казва Давид в ст.9: “О, Сило моя, на Тебе ще се надявам, защото Бог ми е крепост".

Има разлика в това, дали Бог е наша сила и наша крепост или защита, или пък ние получаваме това от Него. Ние обаче сме съсъди и не можем да съхраним в себе си много от Божията сила за защита. Но когато можем да кажем, подобно на Давид, че Той е моя сила, това не означава само, че Той ми дава сила, а че намираме у Него пълнотата на Неговата сила. По-добре е да можем да кажем, че Той е наша защита, отколкото да кажем, че дава защита. Тази истина е подчертана в Ефесяни 6 гл., където четем: „Най-после заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество. Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола" (ст.10,11). Той е нашата сила и крепост. Ние се нуждаем не само от правда и мир, но намираме в 1 Коринтяни 1:30, че Христос е станал за нас “и правда, и освещение, и изкупление". Причината е, че Христос живее в нас и този факт прави цялата разлика в света.

Давид подчертава същата истина в Псалм 18, където извиква: «Любя Те, Господи, сило моя. Господ е скала моя, крепост моя и избавител мой, Бог мой, канара моя, на Когото се надявам" (ст.1,2а). Онова, което трябва да разберем е, че Бог не ни дава тези неща, понеже Сам Той представлява всичко това. Пътят на Господа е съвършен и Словото на Господа е било изпитано и намерено за истинно. Както Давид намери Бога като свой щит, силна крепост и сигурност, така Господ върши всички тези неща за нас.

Давид извика към Господа за милост. Тази дума е много известна в Давидовите псалми и се намира в 10 стих на Псалм 59. После в ст.11 той се моли не за убиването на враговете си, а за наказанието им. Той проси: „Да ги не убиеш, да не би да забравят това моите люде; разпръсни ги със силата Си. И свали ги, Господи, защитниче наш". Той иска Бог да се справи с тези врагове по такъв начин, за да дойдат до правилно разбиране на Божиите пътища. Давид иска да палне някакво наказание над онези противници, че да стане причина за връщането им при Господа.

В ст.16 и 17, които са кулминацията на Псалма, Давид каза: „А аз ще пея за Твоята сила, да! На ранина високо ще славословя Твоята милост; защото Ти си ми станал крепост и прибежище в деня на бедствието ми. О сило моя, на Тебе ще пея хваление, защото Ти, Боже, милостиви мой Бог, си крепост моя." Давид се беше научил да пее, заобиколен от враговете си. Неговата молитва преминаваше от паника, страх, и съмнение - в упование и радостна песен. Вярата е същността на нещата, за които се надяваме, свидетелство за нещата, които не се виждат. Давид бе научил това и прославяше Бога, макар неговото избавление да не бе още очевидно.

Обстоятелствата, при които живееше Давид, не се бяха променили, защото врагът все още обграждаше дома му. Но неговото упование в Бога бе толкова голямо, че викът му за избавление се превърна в тихо очакване от Бога, дори когато врагът го притискаше отвсякъде. Бог бе всичко за него - всичко, от което се нуждаеше. И това се случваше, понеже Давид чакаше от Господа. Разбираме го от ст.9: „О Сило моя, на Тебе се надявам, защото Бог ми е крепост". Същата истина е подчертана в Псалм 121, където Давид каза: „Издигам очите си към хълмовете, отгдето иде помощта ми. Помощта ми е от Господа, Който е направил небето и земята. Той няма да остави да се поклати ногата ти; Оня, Който те пази, няма да задреме... Господ ще те пази от всяко зло; ще пази душата ти. Господ ще пази излизането ти и влизането ти отсега и до века." Като знаеше това, Давид се надяваше на Господа - нещо, което ние толкова често забравяме да правим. Ние се молим, но не чакаме. Изпадаме в беда и се молим, но не чакаме. Искаме, но чрез действията си показваме, че не чакаме отговор.

Обещанието, което Спасителят направи в Евангелието на Матей, 7:7 е: „Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори". Трябва да чакаме за отговора. Има време за чакане в Божието присъствие. Тази нещастна приприяност често се вижда в нашето самовглъбение, когато сутрин се втурваме към задълженията си без подходяща подготовка в Господното присъствие.

Давид, от друга страна, отделяше достатъчно време, за да успокои страховете си и сигурността на избавлението идваше в душата му, дори когато враговете обграждаха дома му, домогвайки се за живота му.

Давид, пълен с вяра, пълен с радост и пълен с упование, не стига до самонадеяност. Когато му се откри възможност да избяга, той отиде при Самуил. На Саул бе известно къде се крие Давид и Саул изпрати войници да го хванат. Когато те се приближиха до мястото, където бе Самуил, Божият Дух дойде на тях и те пророкуваха. Те се върнаха при Саул и той изпрати втори отряд, но и те пророкуваха. Същото се случи с третата група и накрая Саул сам дойде и почна да пророкува. Те не можаха да се допрат до Давид, защото Бог бе с него и не искаше той да се обърне срещу врага си. Саул свали доспехите си и горните си дрехи и изпадна като че ли в транс. Така Давид още веднъж бе избавен от завист и омраза към Саул.

Глава 5 ДОБЪР ЧОВЕК В ЛОШО ОБКРЪЖЕНИЕ

1 Книга на царете, 20,21 глава

Пътят към победата и пътят към поражението не са много далеч един от друг. Давид намери убежище при Самуил, но за съжаление не остана на това сигурно място. Двадесетата глава започва с думите: „Тогава Давид побягна от Навиот у Рама, та дойде и рече пред Йонатан: Що съм сторил? Каква е неправдата ми? И какъв е грехът ми пред бащата ти, та иска живота ми?“ (ст.1). Трябва да помним, разбира се, че Давид не бе безгрешно свършен. Бог никога не замазва греховете на своите служители, дори що се отнася до този мъж, когото Писанието рисува като човек според Божието сърце. Обикновено биографите се впускат или в ласкателства, или в отрицания спрямо описваната от тях личност и затова често свършват с изопачен портрет на своя обект. Но не е така с Бога. Той ни показва истинския живот на човека. Разбира се, Бог вижда сърцето на човека, което човек не може да види.

Поради напрежението и натиска, които изпитваше Давид, Сатана успя да провере една от огнените си стрели през процепа в духовната броня на Давид. Той бе толкова депресиран за известно време, че смъртта му изглеждаше като единствена алтернатива и каза на Йонатан: „...само една крачка има между мене и смъртта“ (ст. 3). В сърцето на Давид се бе прокраднало съмнението. Или поне за известно време вярата му бе почнала да отпада.

След като съмнението сграбчи веднъж сърцето, другите грехове идват в бърза редица, един след друг. Ето защо Господ ни съветва в Ефесяни 6:1 “А освен всичко това, вземете вярата за щит, с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на нечестивия”. Сатана ще стреля срещу нас от най-неочакваните посоки и само щитът на вярата може да угаси злите му стрели.

Не много дълго след като съмнението започна да навлиза в Давидовото сърце, истината го напусна. Той помоли Йонатан да подпита Саул за неговото отношение спрямо Давид и после да му прати известие. Давид трябваше да яде на Сауловата трапеза, но ако Саул запиташе за местонахождението на Давид, Йонатан трябваше да го прикрие като каже, че е отишъл на специален семеен празник във Витлеем. Давид нямаше намерение да ходи във Витлеем, така че това бе лъжа.

Малко по-късно, когато той избяга при свещеника Ахимелех, Давид пак прибягна към неистина. Ахимелех се страхуваше, че присъствието на Давид ще му навлече беда, но Давид се опита да успокои страховете на свещеника, като каза: “Никой да не знае за тая работа, по която те изпращам, нито каквото съм ти заповядал; и определих на момците еди-кое и еди-кое място” (21:2).

С нарастването броя на лъжите у Давид нарастваше и страхът му от Саул. „Така в оня ден Давид стана, та побягна от Саула и отиде при гетския цар Анхус” (21:10). Голиат, когото Давид бе убил, бе поданик на гетския цар, а Давид потърси убежище в двора на своя враг.

И пак страхът сложи ръка върху Давид, когато Анхусовите слуги заговориха срещу него. „И Давид, като пазеше тия думи в сърцето си, много се уплаши от гетския цар Анхус” (ст.12). Давид бе в лошо обкръжение. Нищо чудно, че живееше в страх. Страхът винаги е враг на вярата. Един човек израства и триумфира до такава степен, че вярата му побеждава неговия страх. Вярата в Бога и упованието в Словото Му дава възможност на вярващия да се наслаждава на Божиите обещания.

Това бе една тъжна глава в живота на Давид, но Давид не бе изоставен. Бог допусна тези изпитания, за да научи Давид на някои ценни уроци. Господ го приготвяше за престола, където щеше да срещне по-големи изпитания.

Чрез тези опитности Давид се учеше на постоянно упование на Божията вярност и любов.

Трети урок, който Давид трябваше да научи, бе, че не трябва да се страхува от онова, което хората биха му направили. Страхът навлиза в живота ни, когато почваме да се съмняваме в Божиите мотиви относно нас. Божието Слово ни уверява, че всичко съдействува за добро на онези, които любят Бога, на онези, които са призвани според Неговото намерение (Римляни 8:28). Но ние не винаги сме готови да приемем това. Понякога е нужно някакво тежко наказание преди да почнем да оценяваме какво върши Бог за нас.

Когато Спасителят дойде, ходейки по водата при учениците, те помислиха, че Той е дух и извикаха от страх. Но словото на Неговата утеха към тях бе: „Не бойте се, Аз съм“. Няма от какво да се страхуваме, когато Господ е наблизо. Той ни е обещал никога да не ни напуща, нито изоставя.

Малко преди да се раздели с учениците Си, Господ Исус каза: „Мир оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смушава сърцето ви, нито да се бои“ (Йоан 14:27). В Евангелието 1 глава, на Йоан, 16 Той каза: „Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте, Аз победих света“ (ст. 33).

От това ние научаваме нуждата от послушание на Божия Дух. Обещанието е, че Духът е даден да бъде с нас завинаги. Според 1 Йоан 12:27 „... помазанието, което приехте от Него, остава във вас и нямате нужда да ви учи някой; затова, както Неговото помазание ви учи за всичко, и е истинско, а не лъжливо, пребъдвайте в Него, както ви е научило да правите“. Ние често забравяме втората част. А трябва да пребъдваме в Него. Защо именно така, Йоан също ни казва: „Дечица, и сега пребъдвайте в Него, та когато се яви, да имате дръзновение и да се не посрамям от Него в пришествието Му“ (ст.28).

Давид също прие помазанието на Духа и подобно на нас се нуждаеше от пребъждане в Него, за да победи. Налице е обаче една жизнена разлика. Според старозаветните изисквания, ако един човек, върху когото бе слязъл Св. Дух, се разбунтуваше, Духът можеше да го остави, както се бе случило със Саул. Ето защо Давид се молеше, след като бе наскърбил дълбоко Бога: “Да не ме отхвърлиш от присъствието Си, нито да отнемеш от мен Святия Си Дух” (Псалм 51:11).

В днешно време Божият Дух пребъдва с вярващия до веки, но непослушанието към Него довежда до загуба на общението сега и загуба на наградите, когато Господ се върне. Нуждата на вярващия за всяко време е да ходи в послушание към Божия Дух.

Вярата трябва да бъде изпитана. Често трябва да се научаваме с болезнен опити горчивите последствия от нашата не праволинейност какво се случва в живота ни, когато не уповаваме на Господа. Това бе урок, който Давид трябваше да научи. Бог е включил тази опитност на Давид в Своето Слово, за да ни помогне да живеем по-добре от Него.

Давид не знаеше, че лъжите му ще причинят беда на Ахимелех, Давид бе гладен и искаше храна. Докато разговаряше със свещеника, той видя близо до светилището Доик, началника на Сауловите овчари. Този човек бе едомец, не израилтянин, който носеше привидния плащ на религиозност, криейки истинското състояние на сърцето си. Той бе Саулов инструмент, жесток и безскрупулен, и е твърде вероятно сърцето на Давид да е прескочило, когато той видя този нечестивец. Давид нямаше оръжие, за да се отбранява, затова помоли Ахимелех дали не може да получи някакъв меч. Именно тогава Ахимелех си спомни за меча на Голиат, който се пазеше в Скинията. Давид го

прие с радост и побягна към Анхус - към страната и людете, от които произхождаше Голиат.

А само преди една година Давид бе убил великана. Сега той търсеше сигурност в двора на Анхус и влезе там с Голиатовия меч в ръка. Ако Давид имаше причина да се страхува за живота си в Сауловия двор, той имаше еднаква причина да се плаши и в двора на Анхус. Давид жънеше онова, което бе сял, напускаяки убежището, подсигурено от Самуил, и оставяйки страхът да планира неговите ходове.

Ако Давид бе останал при Самуил, с Ахимелех не би се случила никаква беда, а също и с другите свещеници; но Давидовото присъствие между тях, за което те нямаха абсолютно никаква вина, се оказа тяхната смъртна присъда. Доик стори тъкмо онова, от което се страхуваше Давид. Той каза на Саул всичко, което бе видял и несъмнено е прибавил неверни неща. Тогава Саул повика свещениците, 86 на брой, и ги обвини, че са помогнали на Давид. В буйния си гняв Саул заповяда на слугите си да убият свещениците, но неговите слуги отказаха. Но това злодеяние не бе свръх силите на Доик, който не само ги изби, а по-късно отиде и в домовете им, и изби дори жените и децата им. Само един мъж – Авиатар - избяга и разказа на Давид цялата тъжна история.

Това бе ужасна трагедия, за която бе виновен Давид, макар че престъплението бе извършено от Саул.

Мимоходом ще го отбележим, макар че то в никакъв случай не извинява Саул. Много години преди това събитие Господ бе повелил на Самуил да каже на първосвещеника Илий, че неговият дом ще бъде разрушен поради греховете на домашните му. Всички свещеници, избити по заповед на Саул, бяха наследници на Илий. Само Авиатар бе оставен жив. Той служеше на Давид през целия си живот, но след Давидовата смърт бе отстранен от свещеничеството. Това бе дело на Соломон, който му каза: „Иди в Анатот, на нивите си, защото заслужаваш смърт; но няма сега да те умъртвя, понеже ти си носил ковчега на Господа Йехова пред баща ми Давид и понеже си страдал всичко, което е страдал и баща ми" (3 Царе 2:26). По този начин и последният член на Илиеви я дом бе отстранен от свещеническо служение пред Господа. Това бе последната глава в изпълнението на Самуиловото пророчество.

Бягството на Давид не бе го отървало от опасността, но послужи, за да нанесе вреда на други. Макар че гетският цар Анхус го прие, Давид се видя заобиколен от врагове. Анхусовите слуги казаха на своя цар: „Тоя Давид не е ли цар на земята? Не е ли той, за когото пееха отменно в хороигранията, като казваха: Саул порази хилядите си, а Давид десетките си хиляди?" (1 Царе 21:11).

Като чу това Давид се уплаши и се престори на луд. Той отиде толкова далече, че слюнката му се стичаше по брадата му, което на изток се считаше за белег на лудост. Докато се обхождаше с вяра и страх пред Господа, Давид можа да унищожи Голиат. И макар че цар Анхус не бе Голиат, Давид, който бе отстъпил от общението с Господа, бе изпълнен със страх. Макар че носеше меча на великана като свое притежание в Гет, той не му даваше смелост или сигурност. Цялата тази поредица от събития започна със съмнение и приключи в Гет с това, че Давид бе прогонен от царското присъствие. Какво лошо свидетелство остави Давид зад себе си в Гет. Той бе унижен, а Бог бе поруган.

След като избяга от Гет, Давид отиде в пещерата Одолам. “И братята му и целият му бащин дом, когато чуха, слязоха там при него”(1 Царе 22:1). Той се бе върнал пак при Израел. Криейки се в пещерата, той имаше време да се размисли за греха си и да прецени бъркотията, в която бе изпаднал. Сигурно се е чудил, дали Бог не е приключил сметките си с него. Давид трябваше да научи много неща. Бог допусна този изпит, макар че не носеше отговорност за постъпките на Давид. Той използва дори глупавите действия на Своя служител, за да Го върне към Себе Си.

Ако сърдечното разположение на Давид бе като Сауловото, това би било за него краят. Дълбоко в най-съкровената си същност Давид искаше да върши Божията воля. По-късно, когато даваше израз на това тъжно положение, Давид каза: "Стъпките на човека се оправят от Господа; и Неговото благоволение е в пътя му. Ако падне, не ще се повали, защото Господ подпира ръката му" (Псалм 37:23,24).

В ст.28 на същия Псалм четем: "Защото Господ обича правосъдие и не оставя светиите Си; до века те ще бъдат упазени". Бог се отнася към Своите чада по този начин, затова Давид отправя тези думи към нас. Именно в пещерата Одолам Давид написа два от най-чудните си псалми - 56 и 34. Те разкриват действителното състояние на сърцето му. Други негови размишления са дадени в Псалм 118, където четем: "Господ е откъм мене; няма да се убоя; що може да ми стори човек? Господ е откъм мене между помощниците ми; затова ще видя повалянето на ненавистниците си. По-добре е да се надява някой на Господа, а не да уповава на човека. По-добре да се надява някой на Господа, а не да уповава на князе"(ст.6-9).

Същият урок е подчертан за нас в Римляни 8:31,32: "И тъй, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? Оня, Който не пожали и Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?" Макар Давид да бе отхвърлен, на помощ му дойде вярата. Онова, което е в сърцето на човека, то неминуемо излиза. Макар че Давид падна и съгреша, той се разкая дълбоко и духът му бе пречистен. Тази е една от основните разлики между Давид и редица други хора, членове на Божието семейство. Давид е говорил много за упованието, милостта и правдата на Бога. Той бе прозрял, че Бог познава нашето същество и познава нашите слабости. Бог знае, че ние сме само пръст, но ако се очистим, Божията милост ще ни укрепи.

Давид стъпи още веднъж върху здравата канара на общението с Господа. Той извика в Пс.56: "Смили се за мене, Боже, защото човек иска да ме погълне; всеки ден, като воюва, ме притеснява. Неприятелите ми всеки ден искат да ме погълнат; защото мнозина са ония, които с гордост воюват против мен. Когато съм в страх, на Тебе ще уповавам. Чрез Бога ще хваля думите Му; на Бога уповавам; няма да се боя; какво ще стори човек?"(ст.1-4). Това е вопълът на човек, върнал се при Бога в дълбоко разкаяние. Накрая Давид казва: Тогава ще се върнат неприятелите ми надире в деня, когато Те призова; това зная, защото Бог е с мен. Чрез Бога ще хваля думите Му; чрез Господа ще хваля думите Му. На Бога уповавам; няма да се боя; какво ще ми стори човек? Върху мене, Боже, са моите към Тебе обреди; ще Ти принеса благодарствени приноси. Понеже си избавил душата ми от смърт. Няма ли да избавиш и нозете ми от подхлъзване, за да ходя пред Бога във виделината на живите?" (ст.9-13). И така, Давид се върна при Господа. Той се разкая пред своя Бог. Той има време да размисли за поведението си, докато се криеше в пещерата и окончателно се отврати от срамните си постъпки. Бог бе допуснал този изпит за него и за известно време Давид се бе провалил. Но щом очите му се обърнаха към Бога, виждаме какво стана в действителност в сърцето на този човек. Нищо чудно, че той казва в Псалм 34: „Ще благославям Господа на всяко време. Похвала към Него ще бъде винаги в устата ми. С Господа ще се хвали душата ми; смирените ще чуят това и ще се зарадват. Величайте Господа с мене и заедно нека възвеличим името Му. Потърсих Господа и Той ме послуша, и от всичките ми страхове ме избави. Погледнаха към Него; и светнаха очите им, и лицата им никога няма да се посрамят. Тоя сиромас извика; и Господ го послуша, и от всичките му неволи го избави. Ангелът на Господа се опълчва около ония, които Му се боят, и ги избавя. Вкусете и вижте, че Господ е благ; блажен оня човек, който уповава на Него. Бойте се от Господа, вие Негови свети; защото за боящите се от Него няма оскъдност" (ст.1- 9).

Глава 6 ДАВИД СЪБИРА В ИЗГНАНИЕ СВОИТЕ СИЛНИ МЪЖЕ

1 Книга на царете, 22 глава

В тази глава научаваме, че Давид вече не се криеше при враговете си, а се бе върнал в своята страна. Именно през този период от живота си той написа Псалми 34,57 и 42.

Докато беше в пещерата Одолам, „...братята му и целият му бащин дом, когато чуха, слязоха там при него. И всички, които бяха в утеснение, и всички длъжници, и всички огорчени се събраха при него, и той им стана началник; и така, с него имаше около четиристотин мъже" (ст.1,2). Това стовари огромна отговорност върху раменете на Давид, като преди всичко той бе отговорен за сигурността на своите родители. Именно тогава Давид отиде в Масфа моавска и каза на моавския цар: „Нека дойдат, моля, баща ми и майка ми при вас, докато узная какво ще стори Бог с мене". Това вече бе зрелият Давид. Обстоятелствата бяха тревожни за него, бяха изпълнени с беди, но той самият се надяваше на онова, което Бог би сторил за него.

Съвсем естествена бе грижата на Давид за неговите родители, като знаеше, че след като Саул го бе обявил извън закона, царят щеше да потърси начин да си отмъсти на тях при удобен случай. Несъмнено Давид ги отведе в Масфа моавска, защото неговата прабаба, моавката Рут, произлизаше оттам. Много вероятно е той да е познавал в тази област роднини, които бяха готови да дадат убежище на Есей и семейството му.

От всичко това е очевидно, че Давид не се чувствуваше отчужден от семейството си, въпреки че бе унижаван като син по-рано. По природа той не бе отмъстителен.

След като Давид намери за родителите си сигурно място, пророк Гад му каза: „Не оставай в крепостта; излез, та иди в Юдовата земя. Тогава Давид отиде и влезе в дъбравата Арет" (ст.5).

Давид бе все още беглец, но не бе повече извън обсега на Бога. Той се обхождаше в послушание и общение с Бога. Нека не забравяме, че същият Свети Дух, Който контролираше тогава Давидовия живот, бе Духът, Който изпълни извън всяка мярка живота на нашия Спасител през Неговия живот на Земята. Той е същият Свети Дух, Който обитава в онези от нас днес, уповаващи на Христос за спасение. Онова, което Светият Дух стори за Давид, Той може да го направи и за нас. Давид очакваше Божието време и в никакъв случай не искаше да узурпира властта на Саул или да го премахне със сила. Той предостави всичко в Божиите ръце.

Давид обучаваше и държеше в дисциплина мъжете, съставлящи неговата малка армия, докато те оформиха сърцевината на най-великата армия, която е имал някога Израел. По-късно те спечелиха за народа си най-големите битки. Тези мъже имаха различен произход. Едни бяха безимотни, други бяха може би недоволни от жребия на своя живот. Човек би се изкусил да помисли, че те никога не биха пораснали като група или личности. Но когато се обърнем към такива пасажи като 2 Царе 23 гл. и 1 Летописи 11гл., където са изброени забележителните военни постижения на тези мъже, ние се принуждаваме да признаем, че те бяха необикновена войска.

Вярно е още и това, че те имаха необикновен пълководец, приел отговорността да ги обучава като войници, като най-напред ги обучи да бъдат вярващи. В Псалм 34

Давид казва, обръщайки се към тези мъже: „Дойдете, чада, послушайте мене; ще ви науча на страх от Господа” (ст.11). За Давид това не бе теория, а действителна опитност. Той бе избягал от Бога. По време на своето отпадане той се бе усъмнил в Бога, бе казвал лъжи и се бе страхувал от човеци. Но това време бе минало. Сега той пак е в общение с Бога. Той се бе очистил чрез Бога и се бе отпуснал в Него с още по-голямо упование и надежда, отколкото преди.

Давид бе Божият помазан цар, намиращ се в изгнание. Той мъже се бяха събрали около него, признавайки го за Божи избраник. Те искаха да дочакат Божието време с него и желяеха доброволно да пострадат с него, ако е нужно. Те направиха за Давид онова, което ние трябва да направим за Христос в Евреи 13: „Прочее, нека излизаме и ние към Него във от стана, понасяйки позор за Него” (ст.13). Павел ни напомня в Римляни 8:17, че сме „наследници на Бога, а сънаследници с Христос, та ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него”. Сега нашият Господ е отхвърлен, но събира Своя армия, за да управляват заедно. Тя е малка армия, но войниците ѝ са снабдени да воюват не с плътски оръжия, а с духовни, които са мощни чрез Бога. С Христос като Пълководец тази армия ще победи.

В бъдещето можем да вършим велики дела, само ако се научим да постъпваме както трябва сега. От Ефесяни 2:5,6 научаваме, че ние сме свързкесени и поставени да седим с Христос Исус на небесни места. Това е нещо, което е вярно за нас сега. Ние сега сме обучавани от нашия Господ и можем да кажем като Павел: „За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява” (Филипяни 4:13).

Бог иска от нас да побеждаваме враговете си сега и в бъдещето. Деветнадесета глава на книгата Откровение описва една от най-великите бъдещи победи. Най-голямата армия, която хората са събирали някога, ще се опита да отхвърли Бога. Тогава Той ще изпрати Христос с онези, които е обучавал - вие и аз, които сме били с Христос, за да победим врага. Ето какво ни казва Писанието: “След това видях небето отворено и ето бял кон, и Оня, Който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен, и съди и воюва праведно. Очите Му бяха огнен пламък, на главата Му бяха много корони и носеше написано име, което никой не знаеше, а само Той” (ст.11,12). Той не се явява сам, защото научаваме: „И небесните войски, облечени в бял и чист висон, следваха подир Него на бели коне. Из устата Му излизаше остър меч, за да поразии с него народите; и Той ще ги управлява с желязна тояга” (ст.14,15).

Нашата вяроност сега ще ни подсигури награда тогава, защото ни се казва: “...но дръжете онова, което имате, докле дойда. И на този, който победи и който се пази докрай, за да върши дела чисти като Моите, ще дам власт над народите. И Той „ще ги управлява с желязна тояга; те ще се строят като грънчарски съдове”, както и Аз получих от Отца Си” (Откровение 2:25-27). Още едно обещание се дава в Откровение 3:21: „На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол”.

Давид научи своите хора преди всичко да се страхуват от Господа, защото това е началото на мъдростта. Те бяха изпаднали в беда мъже и той ги учеше, че Бог избавя Своите люде от човешките беди. Някои от тези мъже бяха третирани несправедливо. Те бяха изтормозени, затова Давид ги представи на Господа, Който чува вика на онези, които търсят правда и справедливост. Те бяха мъже, които, подобно на Давид, имаха своите греховни проблеми. Поради тази причина той ги учеше на страх от Господа, Който е близо до онези, които са със съкрушени сърца и спасява такива, които са с разкаян дух.

Други измежду тези мъже бяха разорени и вместо да се продадат на Саул или Анхус, за да им бъдат роби, те избраха изгнанието с Давид.

Какъв бе мотивът, предизвикал тяхното решение? Те прозираха отвъд настоящата беда, в която бе попаднал Давид, и вярваха на Божиите обещания относно бъдещото издигане на Давид. Саул бе Цар, но той бе отхвърлен от Бога, макар че още държеше за престола със сила. Тези мъже, които бяха дошли, за да бъдат с Давид, гледаха напред към бъдещето, когато идеше да се изпълни Божията воля. Един по-велик от Давид ни призовава да се предадем на Него. Той търси с нас съюз. Ако се откажем от този съюз и страдание сега, Той ще ни откаже управлението по-късно. Научи се да бъдеш добър и послушен войник на Исус Христос сега и Той ще те възвеличи в бъдеще.

Глава 7 ДАВИД СВИКВА ДА СЕ СЪВЕТВА С БОГА

1 Книга на царете, 23 глава

Животът на Давид е много поучителен за вярващия човек. Библията ни предлага толкова пълна картина на живота му, както от добрата, така и от лошата страна, че можем да извлечем полза за себе си от неговите опитности. От случаите, описани в 1 Царе 23 гл., ще установим как Давид се научи да търси Божията воля. Придобиването на това знание не бе ново за Давид, но в предишните си опитности той бе допуснал човешко умване в противовес на Божиите наставления и това доведе до сериозни беди.

Вече видяхме, че пророк Гад се бе присъединил към силите на Давид и бе предал на Есеевия син Божиите наставления във връзка с неговата безопасност. Той не трябваше да се крие вече в пещерата Одолам, а трябваше да обитава в хълмистата и гориста Юдова страна. Давид научи, че Бог е наш Бог довеки и ще бъде наш Водач дори до смъртта ни. Такава поука обаче не се възприема за една нощ.

Давид получи известие, че филистимците са тръгнали срещу един град на име Кеила. Някои от военните действия, за които четем в тези глави на 1 Царе, приличат твърде много на партизанските войни в днешно време. Филистимските банди нападаха страната като хищни зверове. Предпочитаното време за техните грабежи бе жетвата, когато зърното се донасяше за вършитба. Тези банди искаха такава плячка. Когато Давид научи за надвисналото филистимско нападение, попита Господа с думите: „Да ида ли да поразя тия филистимци? И Господ каза на Давид: Иди, та поразил филистимците и избави Кеила” (ст.2). Въпреки факта, че Давид бе гонен и преследван, той обичаше своите сънародници и не бе толкова потопен в своите проблеми, че да забрави техните. Най-важните неща за Давид, разбира се, бе да намери Божията воля до най-малката подробност. Той се бе научил чрез скъпо струващите му грешки, че само неговото умване не е достатъчно, за да го преведе през житейските беди. Давид установи, че трябва да се съобразява с нещо повече от себе си за тези неща. Като пълководец на войници той трябваше да се вслушва в техните реакции и да търси начин да ги води по пътя, по който Бог ги водеше. Неговите хора му казаха, когато реши да възлезе срещу Кеила: „Ето, нас тук в Юдея ни е страх, а колко повече, ако отидем в Кеила против филистимските войски” (ст. 3). Проблемът бе, че ако те тръгнаха срещу филистимците, Саул можеше да се опълчи срещу тях и те да попаднат между два огъня. Ситуацията даде на Давид възможността да ги научи на някои от чудесните Божии истини.

Не би трябвало да се очаква обаче, че те щяха да влязат в битката, разчитайки само на Давидовата вяра. В живота си човек не постига победи на базата на нечия вяра. Те не можеха повече да живеят с Давидовата вяра, както ние не можем да живеем с вярата на друго човешко същество. Трябва да се живее с вярата, която дава Бог. Господното наставление в Евангелието на Марко 11:22 е: "Имайте вяра в Бога". Това е възможно, защото Галатяни 2:20 ни казва: „Съсразгнах се с Христос и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене". Само Христос, оживотворил вярващия, създава такава вяра във всеки, който я пожелае.

След като разбра, че неговите хора не искат да се притекат на помощ на Кеила, Давид запитва още веднъж Господа и Господ му отговори: „Стани, слез в Кеила, защото ще предам филистимците в ръката ти” (ст.4). И на второто допитване се дава същият отговор, но сега хората се научават да вярват в Бога лично и пряко. Вслушвайки се в това слово, “Давид отиде с мъжете си в Кеила” (ст.5). Тези мъже не само чуваха, но и постъпиха както Словото заръча. Не само онези, които слушат, но изпълнителите на Словото удовлетворяват Бога. Не всеки, който казва: “Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца”(Матей 7:21). А който върши волята на Бога, ще пребъдва до века - ни казва още Словото. Затова послушанието е от изключителна важност за насоките, давани от Бог. Послушанието трябва да обхване и най-малките подробности.

Бог предаде врага в ръцете на Давид и неговите мъже. Давид спаси жителите на града и същевременно плени добитъка и хранителните запаси, които филистимците бяха докарали със себе си. Така Давид не само разгроми врага, но и спечели толкова нужната храна за своите мъже. Когато сме послушни, Бог може да снабди нашите нужди повече, отколкото можем да попросим или да си помислим.

От тази глава научаваме също, че хората, които замислят зло, могат също да говорят за Господа и Неговото дело по един благочестив начин. На Саул бе известно, че Давид е избавил Кеила и Саул каза: „Бог го предаде в ръката ми, защото, щом е влязъл в град, който има порти и постове, той е затворен” (ст.7). Това говореше Саул - един човек, който бе толкова непокорен на Бога, че Божият Дух се бе оттеглил от него. Той бе човек, който въпреки своите молитви, не получаваше отговор от Бога, понеже сърцето му не бе право спрямо Бога. Но тук той казваше, че Бог е предал Давид в ръцете му.

Винаги трябва да бъдем внимателни при тълкуването на обстоятелствата. В много случаи съм съветвал различни хора, очевидно следвали пътеката на егоизма. Силният им аргумент е бил, че обстоятелствата са били благосклонни към курса, който са искали да предприемат; но за мен е било ясно, че те гледат на обстоятелствата от фалшива позиция. Можех да проверя последствията на някои от тези личности и ги заварих с измъчени сърца, без радост в Господа. Ако нашите желания не са предадени изцяло на Господа, сме принудени да тълкуваме неправилно обстоятелствата около нас.

Господ не предаде Давид в Сауловите ръце и вече подготвяше начина за бягството на Своя служител. Давид знаеше за пъклените намерения на Саул и поиска свещеник Авиатар, който се бе присъединил при Кеила, да изнесе ефода. Давид го използваше, за да пита Господа как да постъпи. Давид се помоли: „Господи Боже Израилев, слугата Ти чу положително, че Саул възнамерявал да дойде в Кеила да съсипе града поради мене. Ще ме предадат ли кеилските мъже в ръката му? Ще слезе ли Саул според както чу слугата Ти? Господи Боже Израилев, моля Ти се, яви на слугата Си. И рече Господ: Ще слезе. Тогава каза Давид: Кеилските мъже ще предадат ли мене и мъжете ми в Сауловата ръка? И рече Господ: Ще предадат” (ст.10-12).

Получил тази информация, Давид побърза заедно с 600-те мъже да напусне Кеила. Давид търсеше Божия ум във всяка една крачка. Псалм 25 подхожда много добре на тази картина. В ст.14 Давид каза: „Интимното благоволение на Господа е с ония, които Му се боят, и ще им покаже завета Си". Глаголът „боят" означава: „уповават с благоговение" на Бога, мразейки злото. В друга част на Псалма Давид каза: „Направи ме, Господи, да позная пътищата Ти, научи ме на пътеките Си" (ст.4). Показването може да стане чрез посочване, но научаването често се прави чрез опитности. Давид продължава: „Води ме в истината Си и учи ме; защото Ти си Бог на спасението ми; Тебе; чакам цял ден. Помни, Господи, благите Си милости и милосърдията! Си, защото са от века. Недей помни греховете на младостта ми, нито престъпленията ми; помни ме, Господи, според милосърдието Си и заради благодтта Си. Господ е благ и праведен, затова ще научи грешните на пътя Си. Ще води кротките с правда и ще научи кротките на пътя Си. Всичките пътеки на Господа са милосърдие и вярност към ония, които пазят завета Му и изявлението Му. Заради името Си, Господи, прости моето беззаконие, защото е голямо. Бои ли се човек от Господа? Него Той ще настави кой път да избере" (ст.5-12). По-нататък следва описание какви са благословенията, на които се наслаждава следващият пътя Господен. Давид каза: „Душата му ще живее в спокойствие и потомството му ще наследи земята" (ст.13).

В края на Псалма Давид се молеше: „Пази душата ми и избави ме; да се не посрамя, защото на Тебе уповавам. Незлобие и правота нека ме пазят, защото Тебе чакам" (ст. 20,21). Чакането на Господа е една от трудностите, с които се сблъскваме, защото сме склонни да проявяваме нетърпение при изпитание. Не обичаме да чакаме, особено ако се касае до собственото ни време. Чакането обаче не е непременно елемент на времето, а може да бъде въпрос на различаване на Господния глас от другите гласове. Има някои музиканти, които могат да кажат дали един участник в квартет или хор е пропуснал или изпял фалшива нота. Това се улавя от добре подготвено ухо, каквото Господ иска ние да имаме в духовната сфера.

За да откриваме Господната воля, практически изпълнимо в нашата епоха, ние трябва да проследим по-отблизо някои от принципите, включени в изследването Божията воля от страна на Давид. Вижте пак ст.9: „Но Давид, като се научи, че Саул кроил зло против него, рече на свещеника Авиатар: Донеси тук ефода". Ще си спомните, че този мъж бе единственият член от свещеническия дом на Илий, който бе избягал от клането, предизвикано от Саул. Авиатар взе със себе си ефода, който бе един вид плащ, носен от израелския свещеник. Първосвещеникът също носеше нагръдник, състоящ се от 12 камъка, като всеки камък представляваше едно от израилевите племена. Как е ставало точно това, не е ясно, макар че някои старозаветни изследователи смятат, че свещениците са се молили на Бога и са Му задавали необходимите въпроси. Ако отговорът с бил „да", камъните светвали ярко, но ако отговорът с бил „не", камъните потъмнявали.

Имало е и други начини, които Бог е използвал, за да извести на хората Своята воля, но един бунтуващ се човек като Саул, въобще не получаваше отговор от Бога. В 28 гл. на 1Цар., научаваме, че филистимците докараха голяма армия срещу Саул. Той се уплаши и се допита до Господа как да постъпи. „Но Господ не му отговори, нито чрез сънища, нито чрез Урима, нито чрез пророци" (ст. 6). Положението с Давид бе съвсем различно. Той не само потърси да узнае Божията воля, но и да я извърши.

Във връзка с това е интересно да видим какво дава Бог на победителя според втората глава на книгата Откровение. Там ние четем в ст.17: „Който има ухо, нека слуша що говори Духът към църквите: На този, който победи, ще дам от скритата манна; ще му дам и бяло камъче, и на камъчето ново име написано, което никой не познава, освен оня, който го получава". Действителният превод на „камъче" би

трябвало да бъде «ярко блестящ камък». Онзи, който получава това камъче, ще знае, че е одобрен от Бога. Това е Божието „да“ за победителя. Той е човекът, който е чул Господ да казва: “Ето пътя, вървете в него”, и се е покорил.

Нашият Първосвещеник, Който ходатайствува сега за нас пред Божия престол, ще ни помага чрез Духа Си и Словото Си да познаваме Божията воля. Бог не ни изпраща видения и не ни дава Урим и Тумим за консултация, но ни дава душевно просветление и радост, когато се обхождаме според Неговата воля. Мрак ще има само онзи, чийто живот е опетнен от грехове или който се бунтува срещу Бога.

Управлението на живота е зависимо от очистеното сърце. „Ако речем, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнината, лъжем и не действваме според истината. Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Сина Му Исус (Христос) ни очиства от всеки грях” (1 Йоан 1:6,7). Яков ни казва: „Но ако на някой от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде. Но да проси с вяра, без да се съмнява ни най-малко; защото който се съмнява, прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете. Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа, понеже е колеблив, непостоянен, във всичките си пътища” (Яков 1:5-8).

Искаме ли да знаем Божията воля? Искаме ли да узнаем целта, която Бог има при дадени обстоятелства или ситуация в живота ни? Нека искаме от Бога мъдрост. Ако я искаме, за да пребъдваме във волята на Бога, Той ще ни я подари. От друга страна, ако я искаме, за да можем да седнем като съдии и да решаваме дали искаме да вършим Божията воля, или не искаме, Бог няма да ни я покаже. Тя е за онзи, който желае да върши Божията воля и Бог му разкрива Своя ум (Йоан 7:17).

Според 1 Солунци 5:3-8 ние сме чада на светлината и не трябва да ходим в тъмнината, като че ли сме чада на мрака. Светлината, разбира се, е Божието Слово.

В Псалм 25 Давид ни показва колко продължително време е чакал Бога и Го е молел за насочване на живота му. „Боже мой, на Тебе съм уповал; да се не посрамя, да не тържествуват неприятелите ми над мене... Направи ме, Господи, да позная пътищата Ти, научи ме на пътеките Си. Води ме в истината Си и учи ме; защото Ти си Бог на спасението ми; Тебе чакам цял ден” (ст.2-5).

Успоредно с това Давид молеше за очистване от грях. Той се молеше Бог да не помни греховете на младостта му, нито престъпленията му. Давид бе открил, че Бог води кротките в правда и на тях показва пътищата Си. Той установи, че всички пътеки на Господа са за него милост и истина. Давид молеше прошка за беззаконията си и потвърди, както видяхме на друго място, че „интимното благоволение на Господа е с ония, които Му се боят, и ще им покаже завета Си. Моите очи са винаги към Господа, защото Той ще измъкне из мрежата нозете ми” (ст.14,15). Давид установи, че бедите в сърцето му са се увеличили и се молеше Бог да го изтръгне от тях. Той извика: „Вгледай се в угнетението и теготата ми” (ст.18а). Давид искаше да върши Божията воля; ето защо молеше да я узнае.

Давид се научи от Господа, че жителите на Кеила ще го предадат на Саул, затова отиде в Зиф при своите сродници, но те не му бяха верни. Болезнено за сърцето на човек е да научи, че враговете понякога са от кръга на неговите домашни.

Тези съплеменници на Давид пратиха известие на Саул, че Давид се крие в страната им и обещаха да го предадат на царя, Саул каза: “Да сте благословени от Господа, защото ме пожалихте” (ст.21). Лицемерието на Сауловия език изпква още веднъж. Саул събра група войници със себе си и започна да дири Давид, преследвайки го. Очевидно Саул мислеше, че е хванал Давид натясно, когато един вестносец донесе известието, че филистимците са нахлули в страната.

Глава 8 ОБИЧАЙТЕ ВРАГОВЕТЕ СИ

1 Книга на царете, 24 глава

Твърде утешително е да знаем, че Бог ще придвижи цели армии, ако е необходимо, за да избави Свое чадо от ръцете на враговете му. Когато всичко изглеждаше изгубено, Бог допусна филистимците да нахлуят в Израел, та Саул да се откаже от гонитбата на Давид и да отиде да се бие с нашествениците.

Този случай доведе Давид пред друго изпитание - на по-различно ниво отпреди. Наистина ли щеше да уповае Давид на Бога при всякакви обстоятелства, за да го приведе Бог до престола на Израел без да вдига ръката си, за да премахне Саул?

Едва-що Саул бе приключил с филистимците и се обърна срещу Давид, следвайки го в пустинята Енгади. С войска от 3000 избрани мъже Саул навлезе в скалистата местност на дивите кози. „И дойде при кошарите на овцете край пътя, гдето имаше пещера; там Саул влезе по нуждата си, а Давид и мъжете му седяха по-навътре в пещерата" (ст. 3). Не е трудно да разберем ситуацията. Саул не бе вече млад, а областта Енгади бе много гореща. Тя бе близо до Мъртвото море, което е около 400 м. под нивото на Средиземно море. Саул реши, че има нужда от почивка и влезе в пещерата заради нейната тишина и хладина. Той не знаеше, че Давид и неговите мъже се крият в покоите на тази пещера.

Оставяйки повечето или всички мъже отвън, Саул влезе безгрижно вътре, легна и се отпусна в дрямка. За хората на Давид това бе неговият шанс да се отърве от Саул. Те мислеха, че това е възможност, дадена от Бога, но Давид не се съгласи. „И мъжете на Давид му рекоха: Ето денят, за който Господ ти каза: Ето, аз ще предам неприятеля ти в ръката ти и ще му сториш както ти се вижда за добро. Тогава Давид стана, та отрязва скришно полата на Сауловата мантия" (ст.4).

Давидовите хора бързо стигнаха до заключението, че тези обстоятелства са приготвени от Бога, за да може Давид да вземе Сауловия живот. Те дори цитираха един от любимите Псалми на Давид, за да подкрепят своя аргумент: „Ето, ще предам твоя враг в ръката ти". Не е нужно силно въображение, за да се изобрази как са спорили и настоявали Давид да се отърве от врага си веднъж завинаги. Това би означавало краят на техните мъчнотии и страдание. Това би означавало, че Давид ще спечели престола и ще отърве страната от падението и идолопоклонството. Като много хора в наше време те може би са вярвали, че целта оправдава средствата. Те може би са вярвали, че ако Давид убие Саул, това ще бъде осъществяване на Божията воля. Това ще донесе покой и мир на страната им и особено за Давид и мъжете, които го бяха последвали. Оттук може да видим, че Давид имаше нелеко изпитание.

По отношение на темата за изпитанията 1 Коринтяни 10:13 ни дава един основен принцип: „Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите". Давид бе изправен пред един нов вид изпитание, но с него вярващите се сблъскват често.

Ако Давид бе разсъждавал за това - и може би наистина е мислил - той щеше да осъзнае, че това е златна възможност за него да се отърве от врага си. Но Давид се бе научил, че само разумът не е достатъчен. Той реши да чака от Господа. Онова, към което го подтикваша неговите хора, би могло да бъде вярно, но то можеше да постигне успех с пожертвуване на вярата и смирената воля, която е покорна на Бога. Ако Давид вземеше нещата в свои ръце сега, то щете да бъде за сметка на хиляда скъпоценни

опитности вследствие на Божията грижа, снабдяване, ръководство и нежност. Не - размисли Давид. Дори престол на тази цена е твърде скъп. Вярата винаги чака от Бога.

От това можем да извлечем една по-дълбока поука. Трябва да бъдем изключително предпазливи как тълкуваме онова, което наричаме Божи промисъл, за да не си правим собствени умозаклучения, вместо да чакаме и да виждаме Божиите намерения. Вярно е, Давид бе извикал за избавление. Псалмите разкриват много ясно това. Той не само викаше за избавление, но и за правда, и защита.

Ето как се молеше той в Псалм 54: „Боже, избави ме чрез името Си и в силата Си съди ме... Защото си ме избавил от всяко утеснение; и окото ми е видяло повалянето на неприятелите ми" (ст.1,7). Но това не бе всичко, което Давид бе видял по отношение на Бога. Той знаеше истината, заложена по-късно в Новия завет чрез думите: „Никому не връщайте зло за зло; промишлявайте за това, което е добро пред всичките човеци; ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всичките човеци. Не си отмъщавайте, любезни, но дайте място на Божия гняв, защото е писано: „На Мене принадлежи възмездието, Аз ще сторя въздаяние, казва Господ". Но, „Ако е гладен неприятелят ти, нахрани го; ако е жаден, напой го; защото, това като правиш, ще натрупаш жар на главата му". Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто" (Римляни 12:17-21).

Нашият Господ казва в Евангелието на Матей 5:44: „Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тия, които ви гонят". Давид учеше истината на тези стихове, макар те още да не бяха записани в Писанията. Давид беше подложен на изпит за вярата, търпението и благочестието си. „Ще го направи ли Бог?" Това бе изпитът на вярата. „Ще дойде времето, когато Бог ще ме постави на израилевия престол" - това бе изпитът на неговото търпение. Той щеше да чака Божието време. „Как да постъпи един Божи човек със своя враг?" Тук бе изпитано Давидовото благочестие. Давид разбираше, че макар Саул да беше на погрешен път, той все още бе Божият помазаник. Този отговор за Давид бе и отговорът пред неговите мъже. Той каза: „Да ми не даде Господ да сторя това на господаря си, Господния помазаник, да дигна ръка против него, защото е Господният помазаник" (ст. б). Макар и отхвърлен, Саул бе все още цар на Израел и Давид не би вдигнал ръка срещу своя цар. Бог има време за всичко и винаги е по-добре да чакаме Божието време. Бог наистина бе дълготърпял Саул. Той бе дълготърпял и Израел 38 години в пустинята. Колко ли време дълготърпи Бог и нас? Понякога е трудно да дочакаме Божието време, за да се изгради един характер. Когато израилтяните се видяха впримчени между вълните на Червеното море, не им бе казано да се втурнат, а да застанат на едно място и да видят спасението на Господа. Това не е лесен урок, но е нужен. Давид бе мъж по сърцето на Бога, защото вършеше Божията воля. Докато Давид чакаше, Бог моделираше неговия характер. Давид не би бил автор на 73 или повече чудесни Псалми, ако не бе чакал Божието време при сурови изпитания. Той чакаше 8 години при управлението на Саул, преди да бъде коронясай за юдейски цар. После трябваше да чака още 7 години, преди да обедини всички израилеви племена. Вместо да вземе живота на Саул, Давид само отрязва част от полата на Сауловата мантия. Но дори тази незначителна постъпка докосна Давидовата съвест, защото четем, че „Давид се смути в сърцето си" (ст.5). Деликатната съвест е нещо добро, когато Бог я контролира. Давид схвана какво безчестие бе причинил на един цар. Но деликатната съвест, направена деликатна от Бога, е белег на духовност. Твърде много хора имат съвест, сякаш изгорена с нажежено желязо, но са без чувство. Павел изрази желанието на истинския вярващ, когато каза: „Нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра, със сърца очистени от лукава съвест и с тяло измито в чиста вода" (Евреи 10:22). Това бе становището и на Давид. Давид изповяда чувствата си не само на Бога, но и пред своите хора. Това изискваше великодушие и смелост, но бе

необходимо, за да помогне да се изяви неговото общение с Бога. Давид не се затрудни да убеди своите мъже, че бе постъпил правилно, като не отне Сауловия живот. Когато хората видят реалността в живота ни за онова, което казваме, тогава се убеждават, че ходим по пътя на Господа. Когато Саул се събуди, излезе от пещерата, без да знае колко близо е била до него смъртта. Фактически единствената причина да напусне жив пещерата бе, че човекът, чийто живот искаше да погуби, бе със сърце, което бе угодно на Бога и се стараше да изпълнява Божията воля. Давид изчака, докато Саул се отдалечи на безопасно разстояние и му извика, като се поклони до земята пред него. Давид не прояви раболепие пред царя си като престъпник, а се поклони като лоялен поданик, който нямаше какво да крие. После произнесе едно от най-почтителните, силни и докосващи душата обръщения, отправяни към земни владетели. В него той зададе на Саул няколко въпроса. Единият беше: „Защо слушаш думите на човечи, които казват: Ето, Давид иска злото ти?" (ст.9). Думите на лъжесвидетелите са смъртоносни. Думите може да не отнемат физическия живот на човека, но често могат да убият неговия характер. Какво е нашето отношение при такива случаи?

Давид напомни на Саул, че слушайки тези лъжесвидетели, той слуша човечи, а не Бога, което не е разумно.

После той даде доказателство за добрите си намерения към Саул. Той каза: „Ето, днес, очите ти виждат как Господ те предаде в ръката ми тоя ден в пещерата" (ст.10). И той вдигна парчето плат, което бе отрязал от Сауловата мантия като видим знак, че също така лесно би могъл да отреже и Сауловата глава.

Наистина можем да се поучим от този случай, защото да се справяме сами с онзи, който се е провинил пред нас, не е по Божията воля. Човек, обхождащ се в общение с Бога, не търси лично възмездие.

Не е сигурно дали Бог ще изпита всички ни по този начин, защото е твърде вероятно да не издържим. Писанието казва, че няма да бъдем изпитани повече от това, което можем да издържим. Но ако не бъдем изпитани по този начин, няма да станем победители в този път. И така ще си останем слаби.

Давид продължи да задава на Саул въпроси, за да макар разума на този владетел сам да прецени какво прави, преследвайки Давид. „Подир кого е излязъл израилевият цар? Кого преследват ти? Подир умряло куче, подир една бълха" (ст.14). Преценката на Давид за себе си не бе много висока. Макар да бе избран от Бога и да бе помазан за израилев цар, той все още не се е качил на престола и неговият дух не е горделив, а смирен. След като една бълха бъде уловена, тя не струва много; но не е лесно да я хванеш, защото сега е тук, после - там, а по-късно е някъде другаде. Такъв бе и случаят със Саул, който се мъчеше да улови Давид. Ако Саул бе успял, щеше да унищожи един, който според него не е нещо по-добро от мъртво куче или една бълха.

Давид бе предал себе си и своята кауза на Господа. В думите на Псалм 37:5,6 той уповава на Господа, знаейки, че Той ще постигне това. Давид научи още: „И ще направи да се яви правдата ти като светлината. И съдът ти като пладнe" (ст.6). Бог ще съхрани Своите люде. Когато Павел бе оклеветен в Коринт, той писа на тази църква: “Затова недейте съди нищо преждевременно, докле не дойде Господ, Който ще извади на видело скритото в тъмнината, и ще изяви намеренията на сърцата; и тогава всеки ще получи подобаващата нему похвала от Бога" (1 Коринтяни 4:5). Трябва да се научим от този случай да оставяме проблема си на Господа, както направи Давид. Той дори не се опита да се защити, а остави всичко на Господа.

Следните библейски пасажи ще ни помогнат да видим къде е скрито истинското величие. „Който скоро не се гневи е по-добър от храбривия и който владее духа си - от завоевател на град" (Притчи 16:32). „Мек отговор отклонява ярост, а оскърбителната дума възбужда гняв" (Притчи 15:1). Този новозаветен пасаж също ще ни помогне: „Но

мъдростта, която е отгоре, преди всичко е чиста, после миролюбива, кротка, умолима, пълна с милост и добри плодове, примирителна, нелицемерна" (Яков 3:17). Към нас се отправя още съветът: „Претърпявайте си един друг и един на друг си прощавайте, ако някой има оплакване против някого; както и Господ е простил на вас така прощавайте и вие" (Колосяни 3:13). Можем да завършим с Притчи 24:29: „Не казвай: Както ми направи той, така ще му направя и аз, ще въздам на човека според делата му”. Или както е записано в Римляни 12:21: „Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто”.

Когато Саул разбра колко близо се е намирал до смъртта и как добродетелността на Давид е задържала ръката му да не посегне на Сауловия живот, царят каза: „Ти си по-праведен от мене". И продължи: „Защото ти ми въздаде добро, а аз ти въздадох зло. И ти показа днес, че си ми сторил добро, защото когато Господ бе ме предал в ръцете ти, ти не ме уби. Понеже кой, като намери неприятеля си, би го оставил да си отиде по пътя невредим?" (1 Царе 24:17-19). Саул знаеше, че това, което стори Давид, той не би го направил. В съзнанието на Саул ехтеше непрекъснато: „И сега, ето, познавам, че наистина ти ще станеш цар и че Израилевото царство ще се утвърди в твоята ръка" (ст.20). Но макар че Саул бе възпрян за момента в злите си намерения, той не преклони сърцето си пред Божията воля във връзка с идването на Давид на престола като негов наследник.

Това ни показва, че когато един човек почита Бога, Бог ще почете и него. В тази връзка много подходящ е пасажът в Притчи 16:7: „Когато са угодни на Господа пътищата на човека, Той примирява с него и неприятелите му".

Саул не само разбра, че Давид ще бъде следващият израилев цар, но също знаеше, че ако Давид действа като много други царе, той би унищожил цялото семейство на Саул. Затова Саул, знаейки, че може да уповава на Давидовото благородство, каза в ст.21: „Сега, прочее, закълни ми се в Господа, че няма да изстребиш потомството ми след мене и че няма да погребеш името ми от бащиния ми дом". Бихме ли издържали на изпит като този? Могат ли враговете ни да се осланят на обещания от наша страна, както Саул се осланяше на Давидовите обещания? Невярващите често имат основание да сочат обвинително към християните, заради липсата им на съдържателен живот. Някои християни установяват, че понякога е по-лесно да работят с хора от света, отколкото с такива, които претендират, че са християни. Ако другите имат някакво основание да не ни се доверяват, причината ще бъде в неуспеха ни да се обхождаме както трябва пред Бога.

Разбира се, Давид постигна победа най-напред над себе си преди да триумфира над Саул. Това не става при църковния олтар, макар че можем да вземем много важни решения там. Решенията са само входната врата към един живот на победоносна обхода пред Бога. Победоносният живот е нещо, което се постига чрез непрестанно общение с Бога.

Можем да разберем какво е било личното общуване на Давид с Бога в Псалм 56. Там Давид извика: „Смили се за мене, Боже, защото човек иска да ме погълне; всеки ден, като воюва, ме притеснява" (ст.1). Именно чрез такова общуване с Бога Давид постигна най-напред победата над себе си. Той трябваше да победи там, преди враговете му да започнат да го уважават и да зложат упованието си на него. Той продължава: „Неприятелите ми всеки ден искат да ме погълнат; защото мнозина са ония, които с гордост воюват против мене. Когато съм в страх, на Тебе ще уповавам. Чрез Бога ще хваля думите Му; на Бога уповавам; няма да се боя; какво ще ми стори човек. Всеки ден изкривяват думите ми. Всичките им помисли са за зло против мене. Събират се, потайват се, наблюдават стъпките ми така, като че причакват душата ми"

(ст.2-6). Във всичко това Давид излага пред Господа онова, което смуцава ума и сърцето му.

В заключение Давид казва на Господа: "Понеже си избавил душата ми от смърт, няма ли да избавиш и нозете ми от подхлъзване, за да ходя пред Бога във виделината на живите?" (ст.13). Ето ключът към всичко. Давид казва, че Бог го е избавил и го е предпазил от поражение. Сега иска нозете му да бъдат предпазени от падане. Затова се предава в Божиите ръце.

В Псалм 57:7,8 Давид изрича: „Непоколебимо е сърцето ми, Боже, непоколебимо е сърцето ми; ще пея, а още ще славословя. Събуди се, душе моя; събуди се, псалтирю и арфо; сам аз ще се събудя на ранина".

Давид среща един глупак, 1 Книга на царете, 25 глава

Давид не блести в следващия случай, както се откроява в случая със Саул. Представената ни картина е мрачна, но както отбелязахме преди, Бог не замазва греховете на Своите люде. Повечето биографи биха били склонни да изоставят тази глава в Давидовия живот, но Святия Дух не се страхува да разкрие онова, което е в сърцето. В този случай Давид допусна страшно падение, въпреки че и при това положение ние съзираме защо Бог го нарече мъж по Своето сърце. Няма тенденция за намаляване на Давидовия грях в този случай, защото заставайки пред него, Давид откликва така, както може да откликне само един вярващ, който е имал преди общение с Бога. Тук ще видим как е угодно на Бога да действа срещу фона на очевидната безпомощност в човешкото сърце.

Бог не замазва греха. Той го открива и ще го очисти от сърцата на онези, които желаят да бъдат очистени. Ние трябва да разберем какви сме по природа. Виждайки плътското сърце на Давид в този инцидент, ние разбираме недостатъчността на човека, контрастираща на безкрайната мъдрост и милост на Бога. Тук има контраст между победата на Давид, когато той овладя себе си в 24 гл., и жалкото му падение, когато напълно изгуби контрол над себе си в 25 гл. В предходната глава го виждаме да оставя Бога да въздаде възмездие, а тук той се опитва да отмъщава със собствените си ръце.

Давид можа да прослави Бога, задето е избавил душата му от смърт. Той можа също да се моли с голяма пламенност, просейки нозете му да бъдат предпазени от падение, за да ходи пред Бога в светлината на живота. В съответствие с това е изявлението на един мисионер, преминал вече при Господа: «Обхождай се с благост, говори нежно, моли се пламенно". Това мотото би било подходящо за Давид при този случай. То е винаги добро мотото и за нас.

В тази 25 гл. на 1Цар., се срещаме с още два образа. Единият е Навал, а другият - съпругата му Авигея. Писанието ни казва за нея, че е била „благоразумна и красива, а мъжът ѝ opak и нечестив в делата си; и той беше от Халевовия род" (ст.3).

Докато Давид и неговите мъже се криеха в южната част на ханаанската земя, те не бездействаха. Те дадоха до известна степен принос за мира и сигурността на хората в тази област. Онова време бе смутно и банди от филистимци и други народи притесняваха пастирите и земеделците в пограничните райони, като се мъчеха да грабят от стадата и реколтата им. Давид и неговите 600 мъже бяха много активни в защитата си над местните израилтяни. Макар да се криеше от Саул, Давид служеше истински на своята родина и народ. Разбира се, това му помогна да спечели място в техните сърца. Според Божието провидение, годините, прекарани от Давид като беглец, допринесоха за неговата популярност сред израилтяните.

Не е било лесна задача да се подсигурия храна за 600 дейни мъже като хората на Давид. Те нямаха възможност да си подсигурият сами храната, но тъй като

защитаваха земеделците в областта, бе очевидно, че жителите ще се погрижат за изхранването им. Факт е, че без тях мнозина от околността биха изгубили всичко, което имат, поради нападенията на израилевите врагове. Затова с известна надежда Давид изпрати десетима млади мъже при Навал, за да го приветствуват, да му пожелаят благоденствие и мир, и да го помолят да им помогне да се снабдят с храна за Давидовата дружина. Те бяха помагали на Наваловите пастири в частност и не бяха вземали нищо за компенсация.

Навал обаче макар да бе потомък на Халев, бе жалко отражение на този благороден мъж. Името "Навал" означава буквално „глупак", което съответствуваше на неговите постъпки.

Навал отвърна на Давидовите пратеници така: "Кой е Давид? И кой е Есеевият син? Много са станали днес слугите, които бягат всеки от господаря си. И така, да взема ли хляба си и водата си, и закланото, което заклах за стригачите си, та да ги дам на човеци, които не знам откъде са?" (ст.10,11). Той действуваше така, като че ли не знаеше кой е Давид, макар да бе безспорно, че е осведомен доста за Есеевия син, но по този начин искаше да покаже презрението си. Този мъж бе изключителен егоист и не искаше да дава нищо за никого, въпреки изобилието, на което се наслаждаваше. Той се опита да оправдае действията си, като внушаваше, че Давидовите мъже са бунтари, които не се чувствуват обвързани с отговорности към дом или власт. Тази обида бе много болезнена за Давид.

Нека пренесем тази случка в една ситуация, която е много обща в наше време. Има много хора на вярата - мисионери и др. подобни, които иначе не са под контрола на определена деноминация, търсеци подкрепа от Господа и Неговите люде за делото, поверено им да вършат от Бога. Но внезапно идва някаква силно организирана група и някои от техните проповедници казват: кои са тези служители? Какво правят? Ние не ги контролираме; защо трябва да позволяваме нашите хора да се включват в тяхната работа? Нека оставя тази тема само с един въпрос: "Впрочем, Кой е Господарят на жетвата?" Скъперническата постъпка на Навал стана известна на Давид от десетимата пратеници. Тогава Давид изгуби самообладание. Той въоръжи 400 души от групата си и остави 200 да пазят вещите им. Давид каза: „Наистина напразно съм пазил всичко, що имаше този човек в пустинята и нищо не се изгуби от всичко, що имаше; но пак той ми въздаде зло за добро. Така да направи Бог на Давидовите неприятели, да! и повече да притури, ако до утрешната зора оставя едно мъжко от всичко, що е негово" (ст.21,22). Давид бе толкова разгневен, че бе готов да унищожи цялото семейство на Навал.

Междувременно един от Наваловите слуги дойде при Авигея и й разказа за идването на десетимата младежи от страна на Давид при Навал, и за грубото му поведение към тях. Този момък увери Авигея, че Давидовите мъже са бранили Наваловото богатство така, че нищо не се е изгубило от него. Той каза на жената: Те бяха като стена около нас и денем, и нощем през всичкото време, докато бяхме с тях и пасяхме овците" (ст.16).

Този младеж говореше много откровено с жената на господаря си и й каза: "Прочее, знай това и размисли какво ще направиш; защото зло е решено против господаря ни и против целия му дом; понеже той е толкова злонрав човек, щото никой не може да му продума" (ст.17).

При този изпит Давид не се прояви така, както се бе проявил при изпита със Саул. Тогава той бе великодушен и благороден, внимателен и сърдечен, а сега бе готов да унищожи цяло едно семейство. Давид може би е казал: това е моя работа. Аз бранех този човек. Опазих от беда него и слугите му, стадата и имуществото му, а сега той ми въздава зло за добро. Само че няма да му се размине. Вината на Саул, когато ме гонеше, не беше толкова голяма, защото Саул е Божи помазаник. Кой е обаче този? Ще го науча аз него.

Авигея бе съвсем различна от мъжа си. Тя реши да направи онова, което не успя нейният мъж, затова натовари ослите с всякаква храна и тръгна към Давид.

Когато го видя, тя "падна при нозете му и рече: На мене, господарю мой, на мене нека бъде това нечестие; и нека говори, моля, слугинята ти в ушите ти; и послушай думите на слугинята си" (ст.24). Ето едно истинско ходатайство. Тя не искаше този грях да падне върху съпруга ѝ, който бе постъпил като обикновен глупак; тя поиска да понесе отговорността на неговата грешка.

Тя продължи молбата си с думите: "Моля, нека господарят ми не обръща никакво внимание на тоя злонрав човек Навал; защото каквото е името му, такъв е и той; Навал е името му и безумие обитава в него; а пък аз, твоята слугиня, не видях момците на господаря си, които си пратил. Сега, прочее, господарю мой, в името на живия Господ и на живота на душата ти, понеже Господ те е въздържал от кръвопролития и от самоотмъщаване с ръката ти, то враговете ти и тия, които искат зло на господаря ми, нека бъдат като Навал" (ст.25,26).

Тя призна, че Давид воюва за Господа и че има право да се гневи на Навал за неговото грубиянство, егоизъм и скъперничество. Въпреки това тя помоли: "И при все, че се е дигнал човек да те гони и да иска живота ти, пак животът на господаря ми ще бъде вързан във вързопа на живите при Господа твоя Бог, а животът на неприятелите ти Той ще изхвърли като отсред прашка" (ст.29). Давид се нуждаеше от такова послание. Докато се обхождаше пред Бога в смирение, той можа чрез силата на Святия Дух само с прашка и камък да убие Голиат и да спаси Сауловата армия от поражение. Колко по-добре би било да се остави и този случай в Божиите ръце, за да не дойде моментът, когато Давид ще гледа на този случай със срам.

Давид призна грешката си и каза на Авигея: "Благословен да бъде Господ, Израилевият Бог, Който те изпрати днес да ме посрещнеш; и благословен съвета ти; и благословена ти, която ме въздържа днес от кръвопролитие и от самоотмъщаване на ръката ми. Защото действително, заклевам се в живота на Господа Израилевия Бог, Който ме въздържа да не ти сторя зло, ако не беше побързала да дойдеш да ме срещнеш, то до утрешната зора нямаше да остане на Навал нито едно мъжко" (ст.32-34).

Давид прие от ръката ѝ нещата, които бе донесла и той ѝ каза: „Иди в дома си с мир; виж, послушах думите ти и те приех" (ст.35).

Когато Авигея се върна у дома си, тя намери Навал да пирува като цар, вече съвсем пиян. На сутринта, когато изтрезня, тя му разказа какво се бе случило предния ден. Очевидно той е бил поразен от това, колко близо е била смъртта, защото се разболя и умря след десет дни.

Бог не позволи на Давид да изпълни първоначалното си намерение да убие всички мъжки представители на Наваловия дом. Бог употреби Авигея да послужи по особен начин на Давид и да възстанови общението си с Бога. Това би трябвало да ни напомня, че вчерашната ни победа не е достатъчна за днес. Трябва да имаме непрекъснатата обхода с Господа, така че да преминаваме победоносно всяко изпитание за Христос.

Вижда ли светът Исус в нас?

Близо ли сме с Бога всеки ден във живота труден и блажен? И светът щом ни посочи с пръст, вижда ли Исусовия кръст? Както в книги, в нас светът чете за добри слова, живот, сърце, Ние можем да го привлечем или пък... Христа да отречем.

Глава 9 ДАВИД СЕ НАУЧАВА НА ПОСЛУШАНИЕ

1 Книга на царете, 26 глава

Изпитите могат да бъдат различни, но могат да бъдат и много сходни. В предишната глава ние видяхме, че Давид бе изпитан по един начин, който бе подобен на изпита, издържан от него преди 2 години. Тук той още веднъж има възможност да отнеме живота на Саул, ако пожелаеше. Обстоятелствата бяха сходни в известно отношение, но все пак различни. Вторият път имаше нужда от повече вяра и упование в Господа, отколкото първия. При първия случай Саул бе спрял в една пещера за почивка поради дневната жегата. Той остави войниците си отвън, не знаейки, че Давид и мнозина от неговите мъже се крият в нишите на пещерата. При втората ситуация Саул все още преследва Давид, чието местонахождение бе още веднъж предадено от зифците. Саул имаше със себе си 3000 мъже, а техен военачалник бе Авенир. Според ст.5 Саул лежеше между коли, а хората се бяха разположили в стан около него. Очевидно той не бе взел никакви предпазителни мерки и мислеше, че е в пълна безопасност сред войската си. Той си бе направил сметките обаче без Бога, Който имаше да му предаде друг урок, и щеше да бъде полезен и за Давид. Саул не бе преодолял своята ревност. Тя го обладаваше често, защото не я бе преценил правилно като грях. Този бе един от факторите, описан няколко години след случая и тази истина ще изпъкне веднага. Ако не предприемем нещо спрямо греха, ще стигнем до по-големи грехове и накрая ще завършим със смърт. Такава е идеята в Римляни 8:13, където научаваме: „Защото, ако живеете плътски, ще умрете; но ако чрез Духа умъртвявате телесните действия, ще живеете“.

Давид изпрати съгледвачи, които се върнаха с информацията, че Саул и неговите хора се събрали в една долина. Давид сам проучи, за да се увери къде е разположил стана си Саул. Той видя, че Саул е в центъра на малката армия с Авенир, легнал до него. Не след дълго те заспаха.

По това време Давид ходеше по Бога и не е трудно да се повярва, че се е молел на Бога във връзка със Саул, който бе толкова близо до него. Давид бе осъдил напълно греховете на живота си. Между него и неговия Спасител нямаше никакъв облак. Той попита за доброволци, които да отидат с него в Сауловия лагер и Ависей се съгласи. Те се приближиха внимателно до спящите мъже и си проправиха път до мястото, където Саул бе заспал дълбоко. Това не би било възможно иначе, освен както казва Писанието, че Бог бе дал дълбок сън да обладае Саул и неговите мъже.

Давид бе научил своите мъже преди две години, че не е право да се убие Божият помазаник. Но Ависей погледна на този случай като че ли Бог бе предал в Давидовите ръце Саул и неговият живот трябва да бъде отнет. Ависей предложи да стори това за Давид, но Давид отказа. Той не би позволил на другаря си да се докосне до живота на човека, който е Божи помазаник.

Давид пропълзя сред вражеските сили с пълно упование на Бога и взе копието и манерката за вода от Саул. После Давид и Ависей си проправиха тихо път през спящите войници и излязоха от лагера, без някой да ги види или се събуди, за да ги познае (ст.12).

Рано на другата сутрин Давид събуди Саул и мъжете му, като извика от безопасно разстояние. За този случай с Давид можеше да се каже: „Нечестивите бягат, без да ги гони някой, а праведните са смели като млад лъв“ (Притчи 28:1). От негова страна се изискваше смелост, но щом Господ управляваше сърцето му, никой човек не можеше да го уплаши. Давид ни напомня за Павел пред Агрипа, а от по-скорошната

история - случая, когато Лутер се бе възправил срещу църквата и светските водачи на своето време, или пък Джон Нокс се бе разбунтувал срещу своята кралица, стоейки твърдо за Божията истина. Някой е казал: "Ако треперим пред пръстните червеи, то е защото не треперим пред Бога". Давид имаше страх от Бога затова не можеше да се плаши от човек.

Когато Давид извика към Саул и Авенир, Авенир му отговори: "Кой си ти, що викаш към царя?" (ст.14). А Давид му каза: "Не си ли ти доблестен мъж? Защо, прочее, не пазиш господаря си царя? Понеже един от людете влезе да погуби господаря ти царя. Не е добро това, което стори ти; в името на живия Бог вие заслужавате смърт, понеже не опазихте господаря си, Господния помазаник. И сега, вижте, где е копието на царя и стомната с водата, която беше при главата му" (ст. 15,16). Авенир бе напълно унижен пред господаря си Саул, а Саул застана още веднъж лице в лице с налудничавата си ревност и чудесното ръководство в Давидовото сърце.

Саул се включи в разговора с думите: "Твоят глас ли е, чадо мое, Давиде? И Давид рече: Моят глас е, господарю мой, царю. Рече още: Защо преследва господаря ми така слугата си? Какво съм сторил? Или какво зло има в ръката ми?" (ст.17,18).

Давид продължи, напомняйки на Саул, че е бил пропъден и лишен от Божието наследство, което е все едно да му се каже да служи на други богове. Давид не е бил допускан да се приближава до скинията и е бил гонен като бълха или яребица в горите. Тогава Саул призна: "Съгреших; върни се, чадо мое, Давиде; защото няма вече да сторя зло, понеже животът ми беше днес скъпоценен пред очите ти; ето, безумие сторих и направих голяма грешка" (ст.21). Давид накара Саул да изпрати някого горе, за да получи копието и манерката, защото искаше да докаже, че няма нищо против него. В ст.24 Давид каза: „Ето, прочее, както твоят живот бе днес многоценен пред моите очи, така и моят живот нека бъде многоценен пред очите на Господа, и Той да ме избави от всичките скърби”. Това, което имаше предвид бе, че той е запазил живота на Саул като скъпоценен, макар че е можел да го вземе. Но Давид бе предал живота си на Господа и не каза на Саул: пази живота ми като скъпоценен. Вместо това, той подчерта, че Господ ще опази живота му и ще го избави от скърбите. Давид не уповаваше на човек, а само на Бога. Вярно е, че трябва да се доверяваме на Божия човек в някои отношения, но не в смисъл, че можем да разчитаме на човека, както на Бога. Дори най-добрите човеци са все пак човеци.

След това Давид и Саул си размениха думи за последен път в този свят. Саул каза на Давид: "Да си благословен, чадо мое, Давиде! Ти непременно ще извършиш велики дела и без друго ще надделееш. И така, Давид отиде в пътя си; а Саул се върна на мястото си" (ст.25). От друг пасаж научаваме, че Саул "повече не го потърси". Но Давид се кри от Саул още четири години, защото не бе сигурен дали царят няма да поиска пак живота му. Накрая Саул умря в една битка.

Липсата на вяра в Давид, 1 Книга на царете, 27 глава

Ще установим, че атаките на Сатана срещу нас често са най-тежки тогава, когато току-що сме постигнали голяма победа на вярата. Един добър пример в това отношение е Илия, след като бе разгромил вааловите пророци на планината Кармил. Той поиска огън от небето и също така унищожи водачите на тази идолопоклонническа система. После се уплаши от заплахите на Иезавел и хукна за живота си.

След колосалната победа при Ерихон Израел претърпя две печални поражения. Едното бе при Гай, а другото бе във връзка с гаваонците, които успяха да измамат Исус Навин с военна хитрост. И така, Давид започна да пее след срещата си със Саул, но песента му бе в минорна тоналност. В ст.1 на гл.27 откриваме, че Давид каза в сърцето

си: „Най-сетне ще загина един ден от Сауловата ръка; няма по-добро за мене, отколкото да избягам по-скоро във филистимската земя; тогава Саул ще се отчае и няма вече да ме търси по всичките предели на Израил; така ще се отърва от ръката му“. Още веднъж Давидовото сърце не бе разположено право пред Бога, защото се усъмни в Него. Врагът бе пусал своята стрела и бе намерил пролука в бронята на Давид. Поради това той взе погрешно решение, като изостави страната си. Това може да се случи с всеки един от нас, когато търсим победата, вместо Господа, Който подsigурява тази победа. Нека обаче помним: тези опитности на Давид се появяваха през време на неговия стаж по пътя на по-голямо послушание. Въпреки Давидовите провали, Бог бе великодушен в проявите Си спрямо този Свой служител, както и спрямо всички нас, които наистина желаем да Му бъдем угодни.

Павел дори не обръщаше внимание на миналите победи заради победите в бъдещето. Той каза: «Братя, аз не считам, че още съм уловил, но едно правя, - като забравям задното и се простирам към предното, пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христос Исус» (Филипяни 3:13,14). Нашият християнски живот не е съставен от високи постижения, следващи едно след друго. Често има долини, но тези долини не са непременно долини на поражения, а на изпити. Можем да бъдем победоносни, само когато се оставим в пълна зависимост от Бога.

Ние трябва често да си повтаряме такива пасажии от Писанието, като в Евангелието на Лука, 9:23: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва“. А ето и в Галатяни 2:20 друг ключов стих за победоносния път на вярващия: „Съразпнах се с Христос и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“.

Трябва постоянно да си спомняме за думите на Петър, когато пише: „Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне. Съпротивете му се, стоейки твърди във вярата, като знаете, че същите страдания се понасят и от братята ви в света. А Бог на всяка благодат, Който ви е призовал в Своята вечна слава чрез Христос (Исус), ще ви усъвършенствува, утвърди, укрепи (и направи непоколебими), след като пострадате малко" (1 Петрово 5:8-10).

Бог допуска изпитанието, но ние трябва да се съпротивяваме с вяра на Сатана. Давид написа по това време няколко Псалми, които осветляват този момент. В Псалм 10:1 той казва: „Защо, Господи, стоиш надалеч? Защо се криеш във време на неволя?" Или пък в Псалм 13:1, написан по същото време: „Докога щещ, Господи, съвсем да ме забравиш? Докога ще криеш лицето Си от мене?" А ето и Псалм 22, който разказва, разбира се, за един по-велик Давид, но вопълът е същият: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил? Защо стоиш далече и не ми помагаш, нито внимаваш на думите на охкането ми?" Това са все Псалми на Давид, когато той извика в отчаяние, като че ли Бог го е изоставил.

Давид се намираше при много трудни обстоятелства, защото Саул го преследваше непрекъснато. Давид имаше 600 мъже със себе си и несъмнено е имало много семейства, за които е трябвало да се търси храна и подслон. Как се пазят 600 мъже и техните семейства? От човешка гледна точка никак не е чудно защо Давид каза: „Най-сетне ще загина един ден от Сауловата ръка“.

Един богопосветен християнин ще бъде винаги специална мишена за атаките на Сатана. Един от главните методи, използвани от Сатана срещу богопосветения християнин, е да го накара да се съмнява. Именно посредством съмнението Адам и Ева бяха принудени да съгрешат. Запомнете, че онова, което не идва от вярата, е от греха. Борбата на богопосветения християнин не е борба толкова срещу плът и кръв, колкото срещу духовните сили, срещу началствата и властите в небесните места.

Първоначалният интерес на Сатана не е съсредоточен в нас, а в Господа, Който обитава вътре в нас. Сатана иска да нанесе вреда върху Неговия живот.

Ако на вас, които четете това, ви звучи странно и още не сте го изпитали в сърцето си, тогава християнската ви опитност е твърде тясна. Ако се предадете напълно на Господа, ще започнете да разбирате истината за тези неща, които виждаме в Давидовия живот. Бог допуска в живота ни различни изпитания, но обещава да ни избави от тях, ако Му се доверим. Едва, когато се научим да уповаваме на Него във всяко следващо изпитание, ще можем да се укрепяваме в християнския си живот.

Давид избяга повторно при враговете на Израил, смятайки, че ще намери сигурно място за себе си при тях. Очевидно неговият начин на мислене бе, ако отиде в земята на филистимците, ще бъде в безопасност по отношение на Саул, защото Саул се страхуваше от тях. Това изглеждаше логично, но беше човешко размишление. То въведе Давид в мъчнотии, които биха били избегнати, ако упованието му в Господа бе запазено. Ние четем обаче, че когато Давид отиде при гетския цар Анхус, Саул не го потърси повече.

По молба на Давид Анхус му даде Сиклаг като град, в който да обитава с хората си. Там той живя година и 4 месеца. Това може да е изглеждало на Давид като победа, но всъщност победата бе спечелена от Сатана. Натискът на преследването спрямо Давид бе отслабен, но мирът, в който му се струваше, че живее, бе фалшив.

Мнозина от нас изпадат в различни беди. Някои хора имат дори периоди на големи притеснения, но вместо да се обърнат към Бога, посягат към наркотици. Може би Давид, премествайки се на филистимска територия, е почувствувал, че Сатана се е отдалечил от него. Всъщност Давид плати скъпа цена за онова, което мислеше, че е свобода и мир за него. Той се премести във вражеска територия и Сатана «слезе от врата му», така да се каже; но докато Давид бе извън Божията воля, победата принадлежеше на Сатана.

В известен смисъл Давид, премествайки се във вражеска територия, стана дезертър в очите на своите люде. Той даде предимство на по-големия враг, който е Сатана.

Град Сиклаг някога бе принадлежал на Симеоновото коляно. Той му бе даден от Исус Навин, но Симеоновите потомци бяха нехайни и не прогониха врага, както трябваше да постъпят. Симеон опита мирното съвместно съществуване, но то не потръгна. Поради тази причина Сиклаг падна в ръцете на филистимците. Ето защо понякога биваме бити в християнския си живот. Опитваме се да живеем миролюбиво с греховното в ежедневието си, но не се получава. Друг път някои от нас се опитват да спечелят люде за Господа, като им съдействуват в лошите неща, които вършат. Обаче не веднъж е доказано, че не можем да спечелим изгубените с такава тактика. Така бе отпаднало Симеоновото племе; затова трябва да внимаваме да не постъпваме по този начин.

Давид си почина на това място за кратко време, но неговите 600 бранни мъже не бяха щастливи, бидейки скупчени в този град. Затова научаваме, че “Давид и мъжете му възлязоха, та нападнаха гесурийците, гезерейците и амаличаните (защото те бяха жителите на земята от старо време), до Сур и дори до Египетската земя” (ст.8). Давид поразяваше тези различни племена в земята им и отнасяше овце, волове, осли, камили, дрехи и се връщаше в Сиклаг. По този начин Давид не стоеше бездеен и изпълняваше Божиите наставления, които бяха оставени преди много години на израилтяните, да изгонят нечестивите и идолопоклоннически племена от Ханаан. Неговото дело бе безкомпромисно, защото четем: не оставяше жив ни мъж, ни жена” (ст.9). Не е трудно да открием причината. Когато Анхус попита Давид къде е бил, Давид каза: “Южната част на Юда и южната част на ерамеилците и южната част на кенейците”

(ст.10). Тази информация бе измамна. Тя не отговаряше на истината. Но унищожавайки всички хора в областите, където Давид нахлуваше, не оставаше никой жив, който да може да донесе известия на Анхус за действително извършеното от Давид. Фактически Анхус смяташе, че Давид ще бъде толкова ненавиждан от своите сънародници, че ще остане завинаги слуга на гетския цар.

Спомнете си, че всичко това започна със съмнение. Давид още не беше се научил какво сериозно нарушение е да се съмнява човек в Бога и Неговата вярност. Давид не посмя да каже на Анхус, че воюва срещу тези израилеви врагове, защото те са приятели на филистимците. Той криеше истинските си действия зад благовидни лъжи. Обаче той откри, че е заменил обещанията на истинния Бог със законите на Сиклаг, които са неадекватни за него като Божи служител.

Давид бе реагирал под въздействието на паниката, когато каза в сърцето си, че няма надежда за неговата сигурност, ако остане в Юдовата земя. Това е нещо, което всички трябва да осъзнаем. Ние никога не трябва да действваме панически. Когато бедите ни връхлетят, нека ги отнесем към Бога и Той ще изпълни сърцата ни с мир и тишина. Ние не можем да се омиротворим сами, но можем да се успокоим в Божието присъствие. Неговата милост е насочена винаги към нас. Вратата към престола на Неговата благодат е винаги отворена. Той е обещал да не ни напуска и изоставя. Винаги ще съжаляваме, ако действваме панически. Тази бе някога причината израилтяните да искат от Мойсей да ги върне обратно в Египет, съвсем скоро, след като бяха избавени от робството. Мойсей обаче, уповавайки тихо на Господа, ги приведе безопасно през Червеното море.

Ние също трябва да помним, че е добро нещо да се надяваме на Господа и да уповаме на Него. Божиите обещания са сигурни, но зависят също от факта, че ние трябва да действваме с правда и послушание. Когато Давид действуваше с измама, той накарни сигурността на Божиите обещания за дадения момент.

Бог допусна Давид да попадне в мъчнотиите, макар че не бе нужно да отиде в тази посока. Разбира се, Бог, имайки пълна власт в случая, можеше да възпре Давид, но очевидно за Давид бе нужно да научи тези поуки по “трудния път”. Бог е винаги великодушен към онези, които са със съкрушени сърца и спасява тези, които се каят. С други думи, когато приемем корекцията, изпратена от Бога, Той ще продължава да изпълнява волята си в нашите сърца и живот.

Глава 10

ВРЪЩАНЕ КЪМ ДУХОВНА ТРЕЗВОСТ

1 Книга на царете-28, 29 и 30 глава

Видяхме как Давид - чрез съмнение в Бога, измама и лъжи - бе попаднал сам в много сериозна ситуация. Като проследяваме следващите глави обаче, ще видим връщането му към духовна трезвост. Това стана чрез истинско покаяние от негова страна. Макар че Давид имаше своите духовни пропуски, той бе постигнал и големи духовни победи, затова се върна с голяма сила към волята и целите на Бога.

Пътят, извел от тези трудности, не бе лесен. Давид и неговите мъже станаха телохранители на гетския цар Анхус и този факт въввлече Давид в болезнена дилема. Филистимците решиха да тръгнат срещу израилтяните, а Давид явно не можеше да тръгне да се бие срещу собствените си сънародници. Той имаше слабостта да изрича лъжи, когато съмненията нахлуят в сърцето му. Този бе един от най-големите му

грехове. Той бе излъгал Йонатан и чрез Йонатан - Саул. Той бе излъгал Ахимелех и това бе причинило смъртта на 85 свещеника.

Давид осъзнаваше тази своя склонност и в Псалм 119:29 изрече следната молитва: "Отдалечи от мене пътя на лъжата". Действително само Бог би могъл да го избави от този често упражняван грях. Ако той отидеше при Анхус и му кажеше какво е вършил през това време от 1 година и 4 месеца, веднага би изгубил царското благоразположение. Ако една скала почне да се търкаля надолу, тя набира инерция. Така се получи със склонността на Давид да лъже. Не Бог бе докарал Давид до това място, а неговите желания, защото четем в Яков 1:14,15: „А който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава страстта зачева и ражда грях, а грехът, като се развие напълно, ражда смърт”.

Една погрешна стъпка води към следваща грешка. Млада жена, излизаща с млад мъж, който има съмнителен характер, прави сериозна грешка. Скоро тя ще се сблъска с изкушения или дори може да бъде победена от греха. Християните са били въвличани често в подобни ситуации, смятайки, че да се ходи с неспасени хора е безопасно. Но едно нещо води към друго и не след дълго се оказва, че приятелското общение свършва с нравствено и духовно падение.

Можем да видим и от Давидовия случай, че когато един християнин се обърне за помощ към света, трябва да очаква, че светът ще иска да му се плати за това. С тази дилема се сблъска и Давид като телохранител на Анхус. Ако Давид беше излязъл на бой срещу Израил, би се лишил от правото си да бъде израилев цар. Ако кажеше на Анхус, че няма да отиде на бой срещу Израил, би изгубил своя пристан в Гет и би бил щастлив, ако избяга, спасявайки живота си.

Спасителният фактор в случая с Давид бе, че той имаше чувство на отговорност пред Бога, макар че понякога вярата му липсваше. Той имаше деликатна съвест, до която Бог знаеше как да се докосне. Бог би могъл да го остави да изстрада всичко това, защото Давид го заслужаваше. Но благодарение Богу, че Неговите пътища не са като нашите пътища и Неговите мисли не са като нашите мисли! Има милост у Господа!

От 12 гл. на Посланието до евреите научаваме, че Бог се отнесе към нас като към Свои синове. Нещо повече, има цяла бездна между греха на съмнението на Давид и греха на бунта и отрицанието на Саул. Давид не се разбунтува в онзи смисъл, в който постъпи Саул. Той се подхлъзна в греха без да отиде съзнателно срещу Бога. От друга страна, Саул бе отхвърлил дотолкова Божията воля от себе си, че когато подири Божията помощ, не можа да я намери.

Историята на посещението на Саул при ендорската магьосница е добре позната. Самуил бе вече мъртъв от известно време, затова Саул нямаше към кого да се обърне, за да му бъде разкрита Божията воля. В съответствие със Сауловия характер бе царят да заповяда унищожаването на всички, които потърсят контакт с духовете на мъртвите, както правеше ендорската бесовъпрошателка, а после, изправен пред реална трудност, той сам да потърси помощта на същата злодейка.

Ендорската магьосница бе ужасена, когато откри, че пред нея стои не зъл дух, а самият Самуил. Затова тя каза на царя: „Ето, Господ си извърши, според както бе говорил чрез мене; защото Господ откъсна царството от твоята ръка и го даде на ближния ти Давид. Понеже ти не се покори на гласа на Господа, като не извърши върху Амалика според големия Му гняв, затова Господ ти направи това нещо днес" (1 Царе 28:17,18).

Ние виждаме още веднъж, че големият грях на Саул бе грехът на бунтарството срещу Божията воля при отказа да унищожи Амалик. Саул противопостави своята воля на Божията воля. Давид не се бунтуваше по този начин.

Псалм 18 бе написан през време като това за Давид. Стиховете му ни помагат да разберем нещо от тревогите на Давидовото сърце. „Ще призова Господа, Който е достохвален; така ще бъда избавен от неприятелите си. Връзките на смъртта ме окръжиха; порои от беззаконие ме уплашиха. Връзките на преизподнята ме обвиха; примките на смъртта ме стигнаха. В утеснението си призовах Господа. И към Бога мой викнах” (ст.3-6а). Давид научи също, че стъпките на добрия човек “се оправят от Господа; и Неговото благоволение е в пътя му. Ако падне, не ще се повали, защото Господ подпира ръката му” (Псалм 37:23,24).

В тази своя опитност Давид установи, че е избавен от позора чрез Божията милост, но не и от страданието.

И най-добрите човеци имат същата поразена от греха природа. Онова, което има цена пред Бога, е нашето отношение към греховната ни природа. Павел каза в Римляни 7:18: “Защото зная, че в мене, сиреч, в плътта ми, не живее доброто; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го върша”. Павел признава, че има желание в сърцето си да върши добро, но там има и греховност, която не знае как да контролира.

Еремия изразява истината много ясно със следните думи: “Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно; кой може да го познае?” (Еремия 17:9). Тук Еремия говори за природата на естествения човек. Сърцето, за което говори тук, е същото, което Павел нарича “плът” или “плътска природа” в Римляни 7 гл. Еремия продължава темата с думите: “Аз, Господ, изпитвам сърцето, опитвам вътрешностите (т.е. човешките чувства), за да въздам на всеки според постъпките и според плода на делата му” (ст.10).

Що се отнася до Давид, той бе мъж според сърцето на Бога, защото искаше да върши Божията воля. Той се подхлъзна и падна, но се вдигна пак благодарение на Божията милост. Той трябваше да научи някои трудни уроци и като повече от нас, ги усвои по мъчния начин. Но в такива случаи Давид извикваше за помощ към Господа, защото знаеше от опит истината на Псалм 34:18: “Господ е близо при ония, които са със съкрушено сърце и спасява ония, които са с разкаян дух”.

Всички ние ще бъдем изпитани и проверени, но ако помним съвета, който Павел дава в Ефесяни 6 гл., че ние се борим не срещу плът и кръв, а срещу началствата и властите, тогава сигурно ще се покоряваме на Бога. Ще облечем Божието всеоръжие, за да можем да противостоим в злия ден.

Също както Давид ние трябва да дойдем до края на силите си, преди да погледнем към Господа за помощ. Именно това заявява Павел в Римляни 7 гл.: „Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?” (ст.24). Павел намери своя Избавител в Христос. Грешка бе да се прави онова, което бе тайната на непрекъснатото бунтарство на Саул срещу Бога. Той искаше да бъде оправян от човеци, а не от Бога. Той не се разкая нито веднъж за греха си и не се обърна от него. От друга страна, Давид не само че се отвърна от греха си, но обръщаше целия си живот непрестанно към Бога.

Бог никога не пренебрегва греха. Същевременно Той се отнася бащински спрямо онези Свои чада, които изпадат в грях, и ги наказва. Защото Господ наказва онзи, когото люби, и бие всеки син, когото приема. От Писанието можем още да научим: “Господ пази всички, които Го любя; а ще изтреби всичките нечестиви” (Псалм 145:20). “Но верен е Господ, Който ще ви утвърди и ще ви опази от лукавия” (2 Солунци 3:3). В благословието в края на краткото си послание Юда пише: „А на Онзи, Който може да ви пази от препъване и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава” (ст.24). Господ Исус се моли за Своите ученици, като научи тях и нас как да се молим: „и ни избави от лукавия”. Господ Исус ходатайствува за нас, както научаваме от Евангелието на Йоан 17:11,12: „Не съм вече на света, а тия са на света, и аз ида при Тебе, Отче свети, пази в името Си тия, които си Ми дал, за да бъдат едно,

както сме и Ние. Докато бях с тях, Аз пазех в Твоето име тия, които Ми даде; упазих ги, и нито един от тях не погина, освен сина на погибелта, за да се изпълни написаното". От какво да ги опази? От примката на птицеловеца, Лукавия, който се мъчи да опетни духовния ни живот.

Ако сърцата ни са прави, Бог винаги ще подsigури начин да го избегнем. Такова е обещанието в 1 Коринтяни 10:13: „Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите".

Сега можем да видим как Бог действа, за да избави Давид от дилемата, в която го бе въвлякъл грехът в Гет. Сигурно той се е притеснил много, когато Анхус му е казал, че ще отиде с другите филистимски князе срещу Израил. Но когато дойдоха тези князе, те се разтревожиха и възмутиха, че има евреи в армията на Анхус. Те казаха: „Що търсят тука тия евреи?" (1 Царе 29:3). Това е добър въпрос и е въпрос, който светът има право да зададе, когато християните не са си на мястото. Светските хора изглежда знаят по-добре от някои от нас, претендиращи да носим Христовото име, че трябва да имаме стандарти, които се различават от техните.

Водачите на другите филистимски групи не биха искали да имат нищо общо с Давид и неговите мъже и всъщност казаха на Анхус да ги отстрани от себе си. Те имаха основание за това. Те помнеха какво им бе направил Давид преди няколко години. Еврейките бяха пели за Давид, че е убивал десетки хиляди, а Саул - хиляди. Те не искаха при себе си човек, станал изменник на Израил. Той можеше да се обърне пак и да измени на филистимците. Нещо повече, той можеше да направи това по време на битката и я носочи в тяхна вреда. Има една поговорка, която гласи така: ако един човек излъже веднъж, няма да му повярват дори да каже истината следващия път. На филистимците им се струваше, като че ли Давид е предал собствения си народ, въпреки че ние знаем от летописа, че той въобще не бе излизал срещу израилтяните. При все това, филистимците не искаха да имат нищо общо с него.

Ние често си мислим, че трябва да се смесим със света, за да спечелим хората от света. Мислим си, че ще ги спечелим с компромиси за Господа. Често този аргумент се дава от млади християни, които се оженват за невярващи. Те чувствуват, че след като са се оженили, ще могат да спечелят и своите съпрузи за Христос. Но много рядко става това. Обикновено се случва обратното. Често следва неуспех. Дори някои църкви вдигат бариерите в това отношение и включват светски дейности в църковния си живот. Разбира се, те се погрижват да дадат на тези дейности християнски имена и ги поставят под християнско покровителство. Мислят, че по този начин ще спечелят изгубените. В подобна ситуация се намираше Давид и за известно време почти изглеждаше като край за него.

В Своята милост Бог има начини да опази човека от пълно унищожение. Давид бе освободен от войската на Анхус и това всъщност бе избавление за Давид. Анхус бе доволен от Давид, но не и другите филистимски князе. Така Бог даде възможност на Давид да избяга от тази сложна дилема. Бог опази Давид от изпадане в по-голяма трагедия - да се бие срещу своите сънародници.

Бог не оставя мъжа, който е по Неговото сърце, дори този мъж да отпада понякога. Псалм 103 е пронизвал сърцето ми по отношение на тази християнска истина неведнъж. Там ние четем: „Както баща жали чадата си, така Господ жали ония, които Му се боят. Защото Той познава нашия състав, помни, че ние сме пръст" (ст.13,14). Може да има пропуски във вярата. Неговите чада могат да попаднат в примките на дявола, но Бог не ни изоставя винаги. Той познава нашия състав и нашата слабост, и нищо не може да ни отлъчи от Божията любов.

Не е ли чудно, че Павел писа в Римляни 8:38,39: „Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ”. Поради Своята любов Бог може да ни накаже или пък да ни остави да преминем през някои дълбоки долини, но Той ще бъде с нас и ще ни приведе до безопасно място.

Бог наблюдаваше Давид при всичките му странствувания дори тогава, когато Давид Му бе изменял. По сърцето на Давид бе да върши Божията воля и онези желания се събуждаха чрез опитностите, през които той преминаваше. Без да знаят че са инструменти в Божиите ръце, филистимските князе следваха суверенния Божи план за възстановяването на Давид. Бог предпази Давид от падане в по-голям позор и срам, но Той не пренебрегна поведението на Давид. Имаше още неща, които Давид трябваше да научи от всички събития напоследък, защото Бог е Главният Учител.

Моментът за освобождаването на Давид от филистимската армия бе най-навременен. Докато Давид ходеше в една посока, амаличаните бяха подбудени от Бога да нападнат филистимската територия от друга страна. Това изправи Давид пред нова голяма криза в неговия живот.

Сиклаг, 1 Книга на царете, 30 глава

Градът, в който домуваше Давид със своите 600 мъже, бе най-южната точка на ханаанската земя. Бяха нужни 3 дни път от филистимския лагер до този град. Пристигайки, те установиха, че „амаличаните бяха нападнали южната страна и Сиклаг, и бяха опустошили Сиклаг, и бяха го изгорили с огън. Бяха запленили и жените, които се намираха в него; не бяха убили никого, ни малък, ни голям, но бяха ги откарали и бяха отишли в пътя си” (ст.1,2). Ако се замислите за миг, ще разберете, че ако Саул бе изпълнил Божиите наставления, не биха останали амаличани, които да извършат престъплението, сторено в Сиклаг. Те бяха върли врагове на израилтяните и очевидно не биха останали доволни дотогава, докато не прогонят Божия народ. Бог е милостив, но Той ги бе търпял в продължение на много години, додето чашата на нечестието им се напълни. Чак тогава Бог обяви техния край. Когато Давид и неговите мъже стигнаха Сиклаг, те намериха града опразнен от жителите си и изгорен.

Давид можеше да бъде упорит човек и тогава бяха необходими силни мерки, за да се приведе неговата воля в унисон с Божията. Този случай бе съкрушителен за Давид, но очевидно той бе необходим, за да дойде до пълно хармонизиране с волята на Бога. Не може да не установим разликата между поведението на Давид, когато той нахлу в страната на амаличаните, и тяхното поведение, когато те плячкосаха Сиклаг. Давид не остави живи нито мъж, нито жена в местностите, където бе влязъл, като взе всички овце, волове, осли и камили. Нямахше кой да съобщи на Анхус, че Давид е ограбил народ, приятел с филистимците. Когато амаличаните нападнаха града, в който Давид се бе заселил, те отведоха живи жителите му и разбира се, оплячкосаха всичко. Бог бе допуснал амаличаните да влязат в Сиклаг и Бог ги употреби, за да коригират Давид, но не да го ликвидират. Суверенният план на Бога за Давидовия живот бе все още в действие. Тази опитност бе замислена да изпълни Божия план в живота му. Ние също трябва да признаем, че Бог има суверенен план за всеки един от нас. Трябва обаче да открием какъв е той и да останем покорно в Божията воля като инструменти в ръцете на Бога. Това не означава, че не ще имаме обърквания и мъчнотии, но че няма да преминем през съжаления и сърдечни болки поради непослушание.

Когато Давид и неговите мъже завариха Сиклаг изгорен и разбраха, че жените и децата им са отведени, те плакаха. Това бе болезнен удар за всички тях. Особено Давид

вкуси горчилката на положението като човек, останал без Божията защита. При други случаи Бог се бе грижил за него по чуден начин, но сега закрилата бе отнета. Давид бе предпочел гетския цар и един укрепен град пред Господния Дух, но не намери защита у хората. Само Господният Дух огражда с пазителство Своите люде и ги закриля. Колко често обаче забравяме това...

През всички векове хората са се грижили за своята сигурност както в материалния, така и в духовния смисъл. Но някой ден откриваме, че тези неща нямат смисъл, ако Бог не стои зад тях. Неговото присъствие и общението с Него са съществени елементи на живота ни.

За отбелязване е, че Господ посочва много подчертано: „Също и двете Давидови жени бяха пленени: езраелката Ахиноам и Авигея, жената на кармилеца Навал" (ст.5). Защо Бог повдига отново този въпрос? Причината е според мен, че те не бяха законни съпруги на Давид. Бог е направил един мъж и една жена за всеки, а Давид бе нарушил Божията воля и в това отношение. Вярно е, и други постъпваха така, но това не бе извинение за Давид, който бе Божи човек. Сега, поне за известно време, те бяха изгубени за него. Разбира се, Бог показва тук Своето неудовлетворение от полигамията - една брачна форма, практикувана по един или друг начин от най-ранни времена и която е била източник на беди за семейства и народи.

Давид бе в голяма беда; и нищо чудно. „И Давид се наскърби много, защото людето говореха да го убият с камъни, понеже душата на всички люде беше преогорчена, всеки за синовете си и дъщерите си; а Давид се укрепи в Господа, своя Бог" (ст.6). Дотук голяма част от Давидовите проблеми бяха възникнали с хора и групи извън неговата войска. А сега бе на път да избухне метеж. Неговите доверени мъже се разбунтуваха, след като се изправиха пред голямата загуба. Давид трябваше да изпие горчива чаша в този случай, каквато никога не бе вкусвал. Това му помогна да стигне до самия край. Той бе изоставен; край него не остана никой от неговите мъже, освен Бога.

Понякога жребият на водача е самотата. Някой ми бе казал: “Водачът е самотник. Той следва видения, които другите не могат да видят. Той върви напред, когато другите изостават. Той върви усамотен с Бога, движен от изгарящото желание да постигне цели, които се струват на другите илюзорни и непрактични, защото водачите не са конформисти. На тях се гледа с известно подозрение от гледна точка на обикновената тълпа. Мъжете, които водят, не са никак лишени за остриите бодли на критикарството. Тяхното безстрашно, ясно и убедително поведение ги прави жертва на онези, които не ги разбират. Но църквата има днес нужда от водачи, готови да носят критика и упреци заради Христовата кауза; мъже, които ще останат прави, докато другите падат и се провалят, които ще продължават, докато другите отпаднат. Кой иска да бъде днес водач?” Давид бе именно такъв водач, но сам стигна до подобен жребий. Това ни напомня случая с Яков, който през нощта преди срещата си с Исав и угрозата брат му да си уреди сметките с него изпрати цялото си семейство и слугите си напред, а остана отзад и се бори с един човек. При тази своя опитност Давид докосна скалисто дъно, но се възвзе нагоре към Бога. Този момент бе повратен в живота му.

Тези неща бяха свършено отмерени по време от Бога. Ако Давид бе закъснял една седмица при пристигането си, гонитбата на амаличаните би била безнадеждна и последствията щяха да бъдат по-големи за него. Но всичко в живота ни е точно отмерено по време от Бога. Словото ни казва, че за всичко има благовремие. В Божието Слово четем: “Времената ми са в Твоите ръце”. В Йов 14 гл. виждаме Йов да казва: “Тъй като дните му са определени и числото на месеците му, които не може да премине... Ако умре човек, ще оживее ли?” (ст.5,14). Тук Йов говори за „определено" време. В Йов 7:1 намираме следните думи: „Земният живот на човека не е ли воюване?

И дните му не са ли като дни на наемник?" С други думи, не са ли дните на човека на Земята нещо като времето на човек, който е нает за работа от друг? Времената са установени; установени са и задълженията. Също както с човек, за когото Бог определя установени времена.

В Божията ръка „...е душата на всичко живо и дишането на цялото човечество" (Йов 12:10). Псалмистът подчертава същата истина, когато се моли: „Научи ме, Господи, за кончината ми и числото на дните ми, какво е; дай ми да зная колко съм кратковременен" (Псалм 39:4). Животът не е случайност и житейските събития не са случайност. Бог контролира мярката на нашите дни и измерването на събитията на нашето ежедневие.

Никой от нас няма увереност за времето отвъд мига, в който живеем понастоящем. Ако не си повярвал в Христос, защо не Го приемеш като Спасител сега? Сега е благоприятното време. Сега е време за спасение. Ако си смятал да се предаваш, защо не се предадеш сега? Утре може би ще бъде късно за теб. Помни, че Бог е казал на един човек: „Глупец, тая нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготвил, чие ще бъде?" (Лука 12:20)

Както видяхме, Давид се бе изправил пред самия си край. Каква ли би била нашата реакция, ако цялото ни имущество би било взето, приятелите ни - настроени срещу нас? Бихме ли издържали? Това се е случвало не на един вярващ. Чуйте какво казва псалмистът в Псалм 55:12-14: „Понеже не беше неприятел, който ме укори, това бих претърпял, нито беше оня, що ме мразеше, който се подигна против мене, тогава бих се скрил от него (това именно бе правил Давид в продължение на 8 години, когато Саул му бе враг); но ти, човек равен на мене, другар мой и мой близък приятел. Заедно разговаряхме сладко, с множеството ходихме в Божия дом.” После Давид прибавя: „Но аз към Бога ще извикам; и Господ ще ме избави" (ст.16). Тези думи се бяха отронили от устата на Давид, когато бе стигнал до края. Давид установи, че единствения източник за утеха за него е в Господа. Затова той се окуражаваше в Господа.

Давид се обърна с разкаяно сърце към Господа. Затова той писа: „Праведните извикаха и Господ послуша, и от всичките им беди ги избави. Господ е близо при ония, които са със съкрушено сърце и спасява ония, които са с разкаян дух. Много са неволите на праведния; но Господ го избавя от всички тях” (Псалм 34:17-19). Исаия ни казва в своето пророчество: „Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността, Чистото име е Светии: Аз обитавам на високо и свято място, още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушилите се" (57:15). В гл.66 Исаия казва: „Но пак на този ще погледна, на оня, който е сиромаш и съкрушен духом, и който трепери от словото Ми" (ст.2б). Определението „съкрушен" означава пречупен или смазан под тежестта на осъзната вина. Двете думи са свързани в Пс.34, където се говори за „съкрушено сърце" и „разкаян дух" (ст.18). Поставянето на двете определения - „съкрушено" и „разкаяно" - едно до друго прави израза по-наситен на съдържание. Твърде много християни се каят със сухи очи. Не са болшинството, които да показват съкрушаване на сърцата си.

В този пасаж Бог не ни разкрива всичко, станало между Него и Давид. Някои неща принадлежат към съкровенията места, но Бог не ни остава в неведение за това, какво трябва да се разбира под „съкрушаване на сърцето". Преди да дойде утехата и освобождението, трябва да има осъждане, съкрушаване, изповед и разкаяние. Човек, „който крие престъпленията си, няма да успее, а който ги изповяда и оставя, ще намери милост" (Притчи 28:13).

Нищо между нас

Нищо повече да не застава между мен в света и моя Спас! Лъскави съблазни, тъмна слава - нека нищо няма между нас.

Удоволствията са горчилка. Губят смисъл навици и страст. А сърцето ми извиква силно: „Нека нищо няма между нас!“

Врхлетят ли скръб и мъчнотии и душата ми обгърне мраз, ключ към радостта пак ще открия, щом изчезне всичко между нас.

Нищо повече да не застава между мен в света и моя Спас! Вгледан в лика Му скъп, тогава ще съм с Него победител аз.

Първото нещо, което направи Давид, след като се укрепил в Господа, бе да накара свещеник Авиатар да донесе ефода. Когато го получи, Давид запитал Господа: „Да преследвам ли този полк? Ще ги стигна ли? А Той му отговори: Преследвай, защото без друго ще ги стигнеш и непременно ще отгървеш всичко. Тогава Давид отиде с шестстотинте мъже, които бяха с него, и дойдоха до потока Восор, дето се спряха изостаналите надире" (ст.8,9). Щом узна Божието намерение, Давид веднага пристъпи към действие.

Може би някои от нас са склонни да помислят, че за Давид би било естествено да тръгне след амаличаните дори без да попита Господа за това. Това може да ни се стори съвсем очевидно. Спомнете си обаче, че Давид бе имал достатъчно време за собствен размисъл. Той бе послушал своето намерение, когато отиде в Гет и така се бе отгървал от Сауловата ръка, но попадна в по-големи мъчнотии, отколкото бе предполагал. Онова, което изглежда естествено, може не винаги да е съвсем правилно, що се отнася до Бога. Когато възстанови общението си с Господа, Давид остави Господ да управлява стъпките му.

Божие Слово ни съветва: „Уповавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум" (Притчи 3:5). Това не бе записано по времето, когато Давид бе жив, но той бе открил тази истина от опит. Този стих бе написан от Давидовия син, който прибавя: „Във всичките си пътища признавай Него, и Той ще оправя пътеките ти. Не мисли себе си за мъдър; бой се от Господа и отклонявай се от зло" (ст.6). Затова Давид, който бе изпитал тези неща в сърцето си, най-напред запитал Господа дали да отиде, и ако отиде, дали ще може да превъзмогне врага. Бог го увери, казвайки му, че трябва да отиде и ще покори врага, като възвърне пленниците и плячката.

Имаше и друго благословение за Давид поради послушанието му, изразено в следване на Божиите повеления при този случай. Давидовите мъже се разсърдиха на своя водач, чувствувайки, че Давид е виновен да загубят своите семейства и имущество. Ако Давид беше близо до Бога през цялото време, докато те го следваха, те не биха стигнали до това неприятно положение. Те чувствуваха, че са наказани заради грешките на Давид. Но сега всичко бе променено. Несъмнено Давид бе предал на хората си резултата от консултацията си с Бога и те отново го последваха доброволно като водач.

Когато Давид прояви липса на вяра, той не виждаше вече Божията грижа за себе си. Погледът на вярващия трябва да бъде винаги нагоре към Бога, а не да бъде премрежен от предполагаемите планове, които смятаме да изпълним. Давид си помисли, че след като е изгубил от погледа си Божията грижа, ще погине. Той не успя да види, че Бог е суверенен и действа в нас, за да пожелаем и почнем да вършим всичко, за да угодим на Него. Фактът, че Давид бе помазан, бе уверение от Божия страна, че Давид ще бъде цар. Поради дългото чакане за изпълнението на това обещание Давид бе допуснал обезкуражаване и съмнение да навлязат в сърцето му.

Давид бе изгубил вътрешния си глад и желание за Господа. Ние четем в Евангелието на Матей 5:6: „Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят“. Давид се бе съветвал със своето сърце, вместо да отиде при Бога и да установи какво е намерението Му за Неговия служител. Не успявайки да намери време да се моли или да пита Господа, Давид бе изгубил жаждата за Божиите неща.

На трето място, тъй като Давид бе затулил погледа си и бе изгубил духовната си жажда, бе нарушил и онова общение, което позволява на Святия Дух да управлява действията на вяравация. Тези действия, управлявани от Духа, са резултат от правилно виждане и желание на сърцето. Виждането е външният поглед към небето, защото научаваме, че там, където няма виждане, хората загиват. Страстта е онова вътрешно желание, вътрешният глад и състрадание на душата за Божията воля. Действието, контролирано от Святия Дух, се освобождава в резултат на правилното виждане и страст под въздействието на Божията воля.

Давид изгуби своята способност за духовно виждане, защото бе забравил Божиите обещания. Той бе стигнал до положение да не вярва, че Бог има силата или способността да го защитава. Но нека се научим от Давид, че е много по-важно да вярваме казаното от Бога за нас в Писанията, отколкото винаги да го разбираме или обясняваме. Има огромна разлика между това да познаваме Бога на Словото и да познаваме Словото на Бога. Много хора знаят много за онова, което Божието Слово казва, но е много по-важно да се познава Бога на Словото. Ние идваме до познаване Бога на Словото, когато се подчиняваме на онова, което знаем за Божието Слово.

Една илюстрация към това е дадена в книгата на Исаия. Ние научаваме, че Исаия видя „Господа седнал на висок и издигнат престол“ (6:1). Той видя и ангелските същества, които казваха: „Свят, свят, свят, Господ на Силите!“ (ст. 3). Научаваме още, че „основите на праговете се поклатиха от гласа на оня, който викаше и домът се напълни с дим“ (ст.4). Тогава именно Исаия извика: „Горко ми, защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни и живея между люде с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на Силите. Тогава долетя при мене един от серафимите, като държеше в ръката си разпален въглен, що бе взел с щипци от олтара. И като го допря до устата ми, рече: Ето, това се допря до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се умилостиви. После чух гласа на Господа, Който казваше: Кого да пратя? И кой ще отиде за нас? Тогава рекох: Ето ме, изпрати мене. И рече: Иди, кажи на тия люде: С уши непрестанно ще чуετε, но няма да схванете, и с очи непрестанно ще видите, но няма да разберете“ (ст.5- 9). Едно изследване на този пасаж ни показва, че Исаия има най-напред видение за Божията святост и това го доведе до съзнанието на собствената му греховност и недостатъчност. На свой ред, това доведе до вътрешно очистване, когато бе докоснат с въглен от олтара. След това последва видението за безпомощността на хората, които бяха без Бога. Крайният резултат бе повеля към Исаия да отиде с Божие послание. Исаевото видение за Божията святост доведе до изповед. Видението му за неговата собствена греховност породило очистването на Исаия. Видението му за безпомощността на хората без Бога породило небесната повеля. Той видя Бога.

Имали ли сте такава видение - видение, идващо чрез Божието Слово и чрез Святия Дух? Къде е насочена нашата страст? Къде е действието ни като резултат от нашето видение и страст? Онзи, който греша, спира да се моли и се опасявам, че именно това се бе случило с Давид. Но който започва да се моли, спира да греша и този урок е важен за нас.

Нека си спомним още, че човек, клюкарствуващ за другия, всъщност не се моли за него. Но онзи, който се моли за другия, няма никога да клюкарствува за него. Когато Давид възвърна своето духовно виждане и страст, действията му станаха успоредни с

Божията воля. Той възвърна всички семейства и имущества; но най-доброто бе, че той възстанови духовното си общение и стана пак полезен за Божиите планове.

Що се отнася до обстоятелствата, Давид трябваше да направи отначало малко усилие, за да покаже, че се вмести в Божията воля. Той тръгна от Сиклаг в послушание към Божиите обещания. После, когато той и неговите мъже дойдоха при потока Восор, 200 от войниците му се почувствуваха толкова отпаднали, че не можеха да продължат похода. Те трябваше да изостанат, докато Давид продължи нататък само с 400 души. Ако бе обърнал внимание само на обстоятелствата, Давид би се обезсърчил и този път.

Преследвайки амаличаните, те намериха един египетски роб, който бе изоставен от господаря си амаличанин, понеже бе болен. В продължение на 3 дни и нощи той не бе имал нищо за ядене или пиене и когато го намериха, бе на прага на смъртта. Давидовите хора го нахраниха, дадоха му да пие вода и силите му се възвърнаха. Те го убедиха да ги заведе там, където се бяха събрали амаличаните. По този начин Давид успя да проведе светкавична атака срещу враговете си, които бяха толкова радостни поради лесната си победа, че бяха станали безгрижни. Намирането на младия египтянин бе едно от първите обстоятелства, показващи Божията ръка в това начинание.

Освен това, амаличаните, обзети от безгрижието и разпръсквайки силите си, бяха почнали да празнуват победите си. Те не представляваха компактна група, а бяха разпръснати на голяма територия, като ядяха, пиеха и танцуваха, без да имат възможност да окажат сериозна съпротива на преследвачите си.

Така те станаха лесна плячка на Давид и хората му. Макар неговият полк да бе намалал с 200 души, Давид можа да прогони врага, като само 400 момци избягаха с камили. Дака Давид отгърва всичко, що бяха взели амаличаните; също и двете си жени отгърва Давид. Не им се изгуби нищо, ни малко, ни голямо, ни синове, ни дъщери, ни корист, ни какво да било нещо, което бяха заграбили от тях; Давид върна всичко” (1 Царе 30:18,19).

Освен че избави своите люде и тяхното имущество, Давид плени и хористите на амаличаните, отнети от филистимците и юдовото племе.

Когато Давид и победоносният му полк стигнаха онези 200 души, които трябваше да останат назад при потока, някои от неговите мъже предложиха да върнат жените и децата, и имуществото, принадлежащи на тези 200, но без да се разделят с тях останалите користи. Аргументът им бе, че щом като те не са отишли да воюват с 400-те, нямат право на дял от користите. Обаче Давид отхвърли това предложение. Той каза: „И кой би послушал тия ваши думи? Но какъвто е делът на участващия в боя, такъв ще бъде делът и на седящия при вещите; поравно ще се делят користите помежду им” (ст.24). Това бе правило, което Давид даде и то бе установено оттогава в Израил. Това е много насърчителен принцип за нас в духовната сфера.

Както посочихме, Бог бе дал този духовен принцип на Давид. Той следваше водителството на Святия Дух в живота си, когато разпреди мъдро да има справедливо разпределяне на користите. Всеки трябваше да получи еднаква част. Това правило не бе валидно само за войниците в Израил, но е духовна програма, дадена от Бога, в много новозаветни пасажи.

Съображенията на Давид отиваха по-нататък от кръга на мъжете и техните семейства, които бяха с него през тези три години. Ако не беше въпрос за приятелите в Юда, които бяха подкрепяли с храна него и неговите хора, Давид не би направил това. Тези приятели вярваха, че някой ден Давид ще бъде цар; после вярата им бе изпитвана в продължение на няколко години. Те също бяха понесли тежки загуби от нахлуването на амаличаните, затова, когато Давид раздели с тях користите от битката, той просто се

бе реванширал за доброто им отношение към него и им бе възвърнал откраднатото имущество от амаличаните.

Давид се връща в своята страна - 2 Книга на царете, 1-3 глави

По времето, когато Давид се върна в Юдовата земя, филистимците водеха война със Саул. Тогава израилтяните не паднаха под властта на филистимците - поне не всички - но бяха изгубили битката. Саул и синът му Йонатан, както и много израилеви водачи, бяха избити.

Втората книга на Царете започва с разказа за един пратеник, който дойде при Давид и му каза, че Саул, Йонатан и още много други са мъртви. Смятайки, че ще спечели одобрението на Давид и може би ще получи награда от него, този вестносец (по произход амаличанин), каза на Давид, че Саул е умрял от неговата ръка. Той разказа, че е попаднал на Саул, докато още е бил жив, макар че е направил опит да се самоубие с меч си. Саул го бе помолил да го убие преди филистимците да го нападнат и мъчат тялото му, докато умре. Момъкът твърдеше, че е постъпил, както е искал от него Саул. Някои библейски изследователи смятат, че младежът е казал истината, други мислят, че е излъгал. Каквато и да е била истината обаче той разказа събитието не на когото трябва.

Давид винаги беше проявявал неохота, когато се появяваше случай да вдигне ръка срещу Божия помазаник. Той не би позволил и на никого от подчинените си да стори това. Затова, когато този млад амаличанин изяви, че е убил Саул, Давид го предаде на смърт.

Какъв щеше да бъде следващият ход на Давид? Саул бе мъртъв, а също и Йонатан, най-възрастният син на Саул, а щом като Бог бе обещал на Давид царството, не би ли било за него подходящо времето да изяви претенция за престола? Всичко бе в негова полза сега, но Давид не бързаше. Този път той не изпревари събитията. Обстоятелствата очевидно бяха в негова полза, но Давид се учеше да внимава с тях. Те трябваше да бъдат последното, не първото съображение при извършване на Божията воля.

Давид се довери на Господа с цялото си сърце и не упова на своя разум при тази ситуация. Той не изглеждаше мъдър в собствените си очи, а се страхуваше от Господа и се отклони от злото. Давид не искаше онова, което Господ не му бе дал. Той не би взел със сила онова, което Бог му бе обещал, а остави Господ да го качи на престола, когато Той определи. Колко много хора допускат грешката, като чувствуват, че трябва да помогнат на Бога, за да изпълни обещанията Си. Има периоди, когато това може да стане, но ние искаме да бъдем сигурни, че нас ни управлява Бог. Когато нещо се придобие от нас бързо, така, сякаш някой ще ни го отнеме, твърде съмнително с дали следваме Господа. В действителност, никой не може да отнеме от нас онова, което Бог е планирал.

Втората глава на 2Книга на царете започва с думите: “След това Давид се допита до Господа, като каза: Да възляза ли в някой от Юдовите градове? И Господ каза: Възлез. Пак рече Давид: Где да възляза? А Той му каза: в Хеврон” (ст.1). Давид установи, а и ние също ще открием, че не губим нищо, ако вярваме в Бога и очакваме търпеливо от Него. Но сигурно ще претърпим страдание, ако вземем нещата в собствените си ръце и се хвърлим слепешката напред.

Думата „Хеврон“ означава „съюз“ или „общуване“, което контрастира на Сиклаг, имаш връзка със „своеволието“. Влизайки в съюз с Бога и намирайки се в общение с Него, Давид се остави под водителството на Божията воля.

Какво знаем ние като отделни личности за нашия Бог? Пълно ли е общението ни с Него? Приемаме ли сериозно такива стихове като във 2 Послание до Коринтяните, 3:5? Павел казва: „Не че сме способни от само себе си да съдим за нещо като от нас, но нашата способност е от Бога“. Или вземете Посланието до Колосяните, 2:9,10: „Защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството; и вие имате пълнота в Него, Който е глава на всяко началство и власт“.

Давидовите мъже не бяха забравени, когато той се премести в Хеврон. Те отидоха с него и взеха домочадията си. Те бяха споделяли скърбите му; сега споделяха и благословенията на общуването с него. После научаваме, че юдейските мъже дойдоха „...и помазаха там Давид за цар над Юдовия дом. И известиха на Давид, казвайки: явис-галаадските мъже бяха, които погребяха Саул“ (2 Царе 2:4).

Тук установиха основите на един бъдещ мост към царството на Израил. Давидовото управление започна с управление най-напрел над Юда. За Давид не бе нужно да взема престола; Бог се погрижи той да го получи. Бог го върна в Хеврон и неговото коляно го помаза за цар.

Минаха 7 и половина години обаче преди цялото царство да премине под неговата ръка. Давид все още трябваше да чака, но вече чакаше да мине Божието време, не човешкото.

Докато коронясваха Давид за цар над Юда, „Авенир, Нировият син, Сауловият военачалник, взе Исвостей, Сауловия син, та го заведе в Механаим, и направи го цар над Галаад, над асурците, над езраелците, над Ефрема, над Вениамина и над целия Израил; (Исвостей, Сауловият син, беше на четиридесет години, когато стана цар над Израил и царува две години); но Юдовият дом последва Давид. А времето, през което Давид царува в Хеврон над Юдовия дом, беше седем години и шест месеца“ (2 Царе 2:8-11).

Може би се чудим дали Давид не е допуснал грешка, като не с форсирал нещата веднага, защото очевидно по-голямата част от царството е била изгубена за него. Но Давид чакаше от Бога и искаше само онова, което Бог щеше да му даде.

Чакането от Бога, както видяхме преди, е не само въпрос на време. Тук е включен и елементът на диференциране. Трябва да се научим да различаваме все още тихия глас на Бога от другите гласове, които ни заобикалят ежедневно. Това време, в което живеем, е време на объркване и много християни се объркват. Те се чудят дали Бог им говори чрез някои от нещата, които чуват.

Давид премисли тези неща, връщайки се към осемте години, прекарани в бягство от Саул. После чакаше от Господа още 7 и половина години в Хеврон. Често той трябваше да се бори за живота си, защото Сауловите поддръжници се мъчеха да отхвърлят Давид и да укрепят един от Сауловите наследници на престола над целия Израил.

Давид можа да каже, когато си спомняше за тези опитности: „Не се раздражнявай поради злотворците, нито завиждай на ония, които вършат беззаконие. Защото като трева скоро ще се окосят и като зелена трева ще повехнат. Уповавай на Господа и върши добро; така ще населиш земята и ще се храниш с увереност. Весели се, тъй също в Господа; и Той ще ти даде попросеното от сърцето ти. Предай на Господа пътя си; и уповавай на Него, и Той ще извърши очакването ти“ (Псалм 37:1-5). Може би за известно време ще да е изглеждало, че Сауловият син, който бе на престола на 11-те Израилеви племена, преуспява в служението си. Но Давид се бе научил да не се раздражнява „поради тогава човека, който успява в пътя си, като извършва злоумишления“ (ст.7). Той знаеше, че онези, които чакат от Господа, ще наследят земята.

Всъщност, нечестивият нямаше шанс със своите кроежи против праведния. Скърцането му със зъби срещу него бе напразно, защото „Господ ще му се присмее, понеже вижда, че иде денят му" (ст.13).

Започвайки със ст.32 на Псалм 37, ние четем по-надолу: „Грешният наблюдава праведния и търси да го убие. Господ няма да го остави в ръцете му, нито ще го осъди, когато бъде съден. Чакай Господа и пази Неговия път и Той ще те издигне, за да наследиш земята; и когато се изтребят нечестивите, ти ще видиш това. Виждал съм нечестивия в голяма сила и разпространен като зелено дърво на природната си почва; но когато преминах, ето, го нямаше; търсих го и не се намери. Забележи непорочния и гледай праведния; защото миролюбивият човек ще има потомство" (ст32-37).

Струва ли си да чакаме от Бога? Това, което научаваме от Давид е: "Да!".

Скала, по-висока от мен

О, как тъмна е нивга нощта и несигурен пътят напред!

А душата - безсилна е тя, окована от бури отвред...

Колко дълъг изглежда денят с тия гости -
печал, самота... Но внезапно проблясва лъчът там,
пред мен, от Скалата добра!

И към нея протягам аз длан в нощна скръб или дневен успех;
върху склон, от пълзене издран, или в пътя, понякога лек.

О, към Тази Скала ще летя -
тъй висока за мене с Тя!

Глава 11

ВЪЗЦАРЯВАНЕТО

2 Книга на царете, 3:17-21

Давид получи отплата поради това, че чакаше от Господа. В края на тези 7 и половина години Бог започна така да придвижва нещата, че накрая Давид бе коронясай за цар. Авенир, който бе пълководец на израилевата войска, бе поставил Исвостей на Сауловия престол, за да управлява над 11 племена. Но когато Исвостей се скара с него заради една от Сауловите наложници, Авенир си отмъсти, замисляйки да предаде царството на Давид.

“А Авенир влезе с Израилевите старейшини и рече: В минало време вие сте искали Давид да царува над вас... Тогава Авенир каза на Давид: Ще стана да ида и ще събера целия Израил при господаря си царя, за да направят завет с тебе, та да царуваш над всички, според желанието на душата си. И Давид изпрати Авенир, и той отиде с мир" (2 Царе 3:17,21).

От изявлението на Авенир може да се извлече една много практична поука. Можем да я приложим към своите сърца. Авенир отиде при Израилевите люде и им припомни, че в миналото са искали да направят Давид цар, като прибави: “Сега, прочее, сторете тона!" (ст.18). Направете Христос Цар в своя живот. Той е определеният от Бога Цар, както Давид бе определен и след това бе помазан за цар над Израил. Помнете, че името “Христос” означава “Помазаникът на Бога" и като такъв, Той е определен и помазан за Цар над живота ни. Затова Го направете Цар днес.

Делото на изкуплението, което Христос извърши за нас, е приключено. От друга страна, делото на Святия Дух, формиращо Христос в нас, продължава. Напреднали ли сме в личната си обхода след Голгота?

Тук пада тежестта в Евреи 6:1, където четем: "Поради това, нека оставим първоначалното учение за Христос и нека се стремим към това, което е зряло..." Излезли ли сме вече от стадия на духовната инфантилност? Знаем ли разликата между своята позиция в Христос, която е чрез вяра и завинаги е установена в небето, и състоянието си, поведението си между хората? След като сме се новородили, ние сме Божии чада и сме приети пред лицето на Бога и Исус Христос. Нашите имена са записани в Книгата на живота на Агнето и имаме увереността за вечен дом в небето.

Но има и друга страна в живота ни като християни. Ние живеем в този свят пред човешките и макар че поведението ни не влияе на нашето новорождение, новорождението прави нашето поведение да се отличава. Нашето поведение не променя факта, че сме уповали на Христос и сме родени в Божието семейство. От друга страна, фактът, че сме били родени в Божието семейство предполага, че в поведението ни е станала промяната. Ние сме се новородили, бидейки създадени в Христос за добри дела. След като сме били родени от Бога, в поведението ни ще има промяна. Петър ни казва, че според Божията божествена сила, Той ни е подарил ... "всичко, що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила; чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление в света" (2 Петрово 1:3,4).

Няма по-подходящо време от настоящето, за да направим Господ Исус Цар в живота ни. Ако сме допускали други неща да се изпречват по пътя ни, нека направим тази интронизация в сърцата си сега.

Подобно на Давид, който не форсира придобиването на царското управление, Христос също не налага със сила управлението Си над нас. Ние сме станали Божии чада чрез вяра в Христос и Христос ни дава живот. Той ни чака да предложим себе си на Него, за да управлява като Цар вътре в нас. Той взема онова, което Му се предложи. Ние трябва да Го поканим да влезе и да заеме престола Си в нашите сърца.

Страхувам се, че някои вярващи не са предлагали досега на Христос нищо, макар че са придобили спасение от Него. Други може да са Му предложили "Хеврон", което говори за "общуване" с Него, но повече не са Му предлагали, да не би да попречи на техните планове в личния им живот. Нека възприемем Авенировото предложение и да го сторим. Направете Христос Цар!

Когато не направим Христос Цар в сърцата си, там избухва „гражданска" война. Нямаме мир. Придържаме се към несигурното царство на своето „аз", но то няма да изтрае. Тази война ни струва скъпо и не е в ничия полза, освен на дявола. Докато на Давид се пречеше да стане цар на целия Израил, в страната му имаше гражданска война. Докато не допускаме Исус Христос да ни управлява отвътре, ще установим, че сме изгубили мира в сърцата си. Св. Дух чака да вземе контрола над нас и да успокои тази постоянна вражда между плътта и Духа. Защо не се предадем? Защо не отстъпим всичко на Господа? Докога ще се борим за постигане на собствен път? Нека предадем сега живота си на Него!

Докато гражданската война бушуваше в Израил, Давид се укрепяваше, а Сауловият дом отслабваше. Но царството все още бе разделено. Егоистичният начин на живот е губещ. Докато водещото начало в живота ни е такова, ние ще се сблъскаме само с поражения, сърдечни болки, загуби и беди. Може би сме срещнали други, които са направили Христос за свой Цар. Виждаме ги победоносни и радостни. Те не живеят без своите скърби и изпитания, но не допускат да бъдат смазвани. Колкото повече се

отдалечаваме от нашия Спасител, толкова по-голяма е опасността от закоравяване на сърцата ни спрямо Него. Именно това направи Саул. Той бе послушен за известно време, но по-късно пренебрегна Бога, закорави сърцето си срещу Божията воля и бе отхвърлен като цар.

Запомнете, че има много сериозно предупреждение, което ни се дава в Евреи 6 гл.: “Защото за тия, които веднъж са били просветени, и са вкусили от небесния дар, и са станали съпричастници на Святия Дух, и са вкусили колко е добро Божието слово, още са вкусили и от великите дела, които въвеждат бъдещия век, а са отпаднали, невъзможно е да се обновят пак и доведат до покаяние, докато разпъват втори път в себе си Божия Син и Го опозоряват” (ст.4-6). Тук се говори за човек, който е получил спасението, но не се е предал напълно на Господа. Не става дума за изгубване на спасението, а за отхвърляне на Христовата власт и изгубване на благословенията, които я придружават.

Илия се обърна един ден към израилтяните, казвайки; “Докога ще се колебаете между две мнения? Йехова, ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него. А людете не му отговориха ни дума”(3 Царе 18:21). Ние обаче да отговорим с “да” на Христос!

Докато Давид бе цар само на Юда, а не на целия Израил, Божият народ не можеше да си отпочине от своите врагове наоколо. Господ каза за Давид: “Чрез ръката на слугата Си Давид ще избавя людете Си от ръката на филистимците и от ръката на всичките им неприятели” (2 Царе 3:18). Исус трябва да бъде Цар, иначе няма да ви спаси по начина, заплануван от Бога. Без изключение там, където се употребява думата “Исус” или „Спасител“, думата „Господ“ се съдържа в контекста. Не можем да бъдем спасени от греха без да се откажем от него и да се отвърнем от него. Спасението ни се състои в обръщане на живота ни към Него не само заради спасението, но също и като признание за Неговото управление. Ако искаме да бъдем победоносни християни, трябва да Му позволим да управлява. Ние сме помирили с Бога чрез Христовата смърт, но сме спасени от силата на греха чрез Христовия живот (Римляни 5:10). Докато Давид и Ивостей управляваха над Израилевите племена нямаше мир и сигурност. Ние също трябва да изберем между Христос и себичния си живот. Един ден всяко коляно ще се поклони и признае Христос за Цар, според Филипяни 2:9-11, но не всички колена ще се превият доброволно тогава. Сега можем да направим своя избор. Нека го направим с радост и така, както трябва.

С Бога силен бъди

С Бога силен бъди всеки ден, всеки час! Стой за правдата
Божия твърд! В най-ужасната битка ще можеш тогаз да
избегнеш заплахи и смърт.

С Бога силен бъди! Той е меч, Той е щит! Знай какво е на теб
обещал. Щом отдясно стои, ти ще бъдеш прикрит от врага
озлобен, побеснял.

С Бога силен бъди! И воювай със чест! След тръбата Христова
лети. И така ще постигнеш триумф и венец при сияйните
райски врати.

Глава 12
**ЕРУСАЛИМ СТАВА ЦЕНТЪР НА
УПРАВЛЕНИЕ И ПОКЛОНЕНИЕ**

2 Книга на царете, 5 глава

Щом като Давид стана цар, започнаха да стават големи неща. Във 2 Царе 5 гл., ние четем за някои събития, довели до завладяването на Сион, който бе владение на евусците. Това бе много стар град. За него четем в Библията най-напред във връзка с Авраам, дал десятък на Мелхиседек, Божия свещеник и салимски цар. Това бе градът, който Бог бе избрал, за да бъде център на Израилевото управление и обиталище за Господа. Това бе почти 4 в., след като Исус Навиев въведе хората в Ханаан. Едва сега сионската крепост падна пред израилтяните.

Евусците мислеха с такова себемнение, че крепостта им с непревземаема, че се подиграха на Давид и неговите мъже, като казаха, че слепите и куците ще я удържат от Давидовата войска. Но ние научаваме: „Обаче Давид превзе крепостта Сион; това е Давидовия град” (2 Царе 5:7). Когато Давид влезе в града, той го направи главна квартира за своето управление, а по-късно щеше да стане и централно място за поклонение на Божия народ. Това бе мястото, което Бог бе избрал, за да пребъде името Му там. После Соломоновият храм бе издигнат в Ерусалим. Но най-доброто ще бъде, когато Господ Исус Христос ще управлява през Хиляда годишното царство и ще установи Новия Ерусалим, за който говори пророк Езекиил.

Има богата поука в тази духовна истина. Понякога в съзнанието и телата ни се вкореняват толкова дълбоко някои греховни навици, че напразно се борим срещу тях от деня на своето новородение. Може да сме почувствували, че няма смисъл да се опитваме да преодолеем тези навици и че трябва да се предадем. Онова, от което се нуждаем, разбира се, е да позволим на Царя, Господ Исус Христос, да ни води в битката срещу този вкоренил се грях. Също както крепостта на евусците, която е типична за силата на греха в живота ни, беше превзета, така силата на греха в нашия живот ще бъде съкрушена и всяка област в живота ни ще бъде поставена под контрола на нашия Господ и Цар. Никога няма да можем да прогоним сами греха. Това трябва винаги да се постигне чрез силата на Христос.

Сатанинските сили са големи, но силата на Христос е по-голяма. Научаваме от Евреи 2:14: „И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч дявола”. Самият наш Господ казва в Евангелието на Йоан 12:31,32: “Сега е съдба на този свят; сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън. И когато бъда аз издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си”. Разбира се, тези думи ни говорят за Голгота, но тази истина е приложима и за нашите сърца сега, щом отдадем на Исус Христос полагащото Му се място в живота, за да бъде сломена силата на греха. Но това може да стане само, ако Го пуснем в себе си.

**Установяване на поклонението,
2 Книга на царете, 6 глава**

Следващата голяма стъпка, която бе предприета, когато Давид стана цар, бе установяването на Ерусалим като център на поклонение за Израил. Когато израилтяните бяха в пустинята след напускането си на Египет, Бог им даде инструкции чрез Мойсей да построят Скинията, чиято главна принадлежност бе ковчегът на завета. Той представляваше четвъртит сандък, направен от акациево дърво, чийто капак бе

покрит със злато. Отгоре имаше два златни херувима. Вътре в ковчега се съхраняваха каменните скрижали със закона и Аароновия жезъл, който бе разцъфнал. Златното покритие бе известно като „умилостивилицето“, а самият ковчег означаваше Божието присъствие. Във връзка с това Господ каза: “Там, между херувимите на умилостивилицето, ще бъде Моето име”.

Днес Бог никъде не приема поклонение на място, направено с човешки ръце. Също така Той не отъждествява Своето особено обиталище на Земята с ковчега на завета. Вместо това, ние научаваме, че телата ни са обиталище на Св. Дух (1 Коринтяни 6:19,20). В нас обитава Христос, защото Галатяни 2:20 казва: „Съразпах се с Христос и сега вече не аз живея, но Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене”.

Когато Давид се опита най-напред да пренесе ковчега в Ерусалим, той направи погрешна стъпка. Има погрешен и правилен начин за вършене на Божията воля. Някои може би се чудят каква е разликата в някои начини на служение на Господа, щом Му служим с цяло сърце и сила. Но Давид откри, че има разлика.

За известно време ковчегът се съхраняваше в дома на Авинадав, затова, когато израилтяните поискаха да го преместят на новото му място, те помислиха, че една нова каруца, теглена от волове (също както бяха постъпили филистимците по времето на Илий), е най-добрата процедура. Отговорността на придвижването на каруцата с ковчега бе поверена на двамата Авинадавови синове. В този смисъл мотивите на Давид бяха добри и той бе несъмнено много щастлив от това развитие на нещата, защото бе запланувал да направи Ерусалим център на поклонение, както бе поискал Бог.

Ковчегът бе изнесен от дома и поставен върху каруцата. Воловете тръгнаха по определения маршрут. Но пътят бе неравен и ковчегът се заклати. От страх да не падне, Авинадавовият син Оза простря ръката си, за да закрепил ковчега, но бе поразен мъртъв от Божията ръка. Ние четем: „И Господният гняв пламна против Оза и Бог го поразил там за грешката му; и той умря там, при Божия ковчег" (2 Царе 6:7).

Давид бе неприятно изненадан от този обрат на събитията и се уплаши от Господа, като каза: „Как ще дойде Господният ковчег при мене?" (ст.9). Поради тази причина той не прие ковчега по това време в града Ерусалим, а го прати в дома на гетеца Овид-едом, където той остана няколко месеца.

Онова, което Давид бе пропуснал беше, че Бог му бе дал особени напътствия по отношение на преместването на ковчега. Давид бе последвал лошия пример на езичниците филистимци и не се бе посъветвал с Божието Слово за това. Според Числа 4:15 левитите трябваше да носят ковчега. Ковчегът на завета, представляващ Божието присъствие, трябваше да бъде охраняван внимателно, защото Бог е свят Бог.

Това ни учи, че онова, което вършим за Господа, не трябва да ни изглежда като нещо обикновено. За да го извършваме правилно, имаме нужда от Божието присъствие между нас. Почти всичко се очистваше според закона с кръв, което ни напомня, че се нуждаем от ежедневното очистване на Христовата кръв, както ни казва 1 Йоан 1:7. Ние трябва да се опитаме да вършим делото на Бога в Неговата сила - било чрез проповед, чрез духовен урок или чрез свидетелство на някоя душа за Христос.

Винаги трябва да бъдем внимателни, да запазим високото ниво на Божието благовестие така, както ни го е дал. Не бива да го снижаваме, за да съответствува на низките човешки пожелания, нито да го променяме, та да хармонира с изопачени идеи. Не бива да злоупотребяваме със святостта на Бога. Ако ли допуснем това, ще предизвикаме Божия съд. Анания и Сапфира мислеха, че ще могат да служат на Бога с лъжа, но това не можа да стане. Ковчегът на завета не биваше да се разхожда върху волска каруца, а да се носи от левитските свещеници. На ковчега имаше малки колелца, през които се провираха върлини. Тези върлини се вдигаха на раменете на

свещениците. По този начин трябваше да се носи ковчегът. Не бива да омаловажаваме Бога или Божиите неща! Един ден говорех с един Божи човек в неговата хотелска стая и го попитах за молитвения му живот. Той посочи вратата, която водеше към коридора в хотела и каза: „Аз вярвам, че Бог ще ме порази мъртъв, ако мина през тази врата някой ден, без да съм го срещнал най-напред лично и да почна да върша Неговото дело, без да съм се доближил до Него в лично преживяване, та да очисти сърцето и ума ми в Своето присъствие”. Исаия имаше видение за Бога в цялата Му святост, поради което почна да трепери. Даниил падна в Господното присъствие. Йоан, писателят на книгата Откровение, се строполи като мъртъв, когато влезе в присъствието на Господа. Давид също се научи на необходимостта от осветение пред Бога, избягвайки да допуска омаловажаване на истината за Божиата святост.

В продължение на 3 месеца ковчегът бе оставен в дома на Овид-едом. През това време Давид ще да е търсил Божието слово, за да открие в какво е сбъркал при неговото преместване. Това научаваме от 1 Летописи 15: “Тогава рече Давид: Не бива да дигат Божия ковчег други, освен левитите, защото тях избра Господ да носят Божия ковчег и да Му служат винаги” (ст.2). Давид разбра, че поради факта, че с ковчег не бе постъпено по този начин, Господ „нанесе поражение върху нас, защото не Го потърсихме, според както е заповядано” (ст.13). Ние научаваме, че левитите се освещаваха, за да носят ковчег и го носеха на раменете си „с върлините... както заповяда Мойсей, според Господното слово” (ст.14,15).

Чрез вяра в Христос ние сме направени царство от свещеници за Бога. Но трябва да се научим, че не трябва да омаловажаваме Божиата святост. Когато просим помощ от Бога и искаме Той да бъде с нас, за да ни подкрепя в служението, нека помним, че трябва да имаме чисто сърце и очистен живот, бидейки измити в кръвта на Христос. Не е наша работа да принизяваме Божието Слово, за да угаждаме на греховните човеци, а чрез Автора на спасителното благовестие да доведем човеците до Божиите стандарти.

Когато Бог каза: „Не”, 2 Книга на царете, 7 глава

Тази част започва с думите: „И като се настани царят в къщата си, и Господ беше го успокоил от всичките неприятели около него, царят каза на пророк Натан: Виж сега, аз живея в кедрова къща, а Божият ковчег стои под завеси” (ст.1).

Давид бе цар в продължение на 15 години. С помощта на Господа той бе покорил всички израилеви врагове. Постепенно в царството му се бе установил мир. Хирам, тирският цар, бе изпратил кедрови трупи и всякакъв вид строителни материали, за да може Давид за себе си да построи дом в Ерусалим. Размишлявайки над положението в царството и столицата си, Давид повика при себе си пророк Натан и му каза нещо в този смисъл: сега живея в хубав дом, направен от кедрови дървета, а Бог, Чийто присъствие се отбелязва от ковчег на завета, има само шатър. Това ми се струва несправедливо. Страхувам се, че отдавам на Бога второстепенно, а на себе си - първостепенно място.

Да се отдава на Бога незаслуженото второстепенно място е обща практика от страна на мнозина между нас, но не всички имат Давидовото съзнание. Даваме на Бога пари, ако са ни останали. Забравяме, че кравите, пръснати по хиляди хълмове, са Негови и че на Него принадлежи всичкото злато и сребро. Ние не даваме на Него, докато не предадем себе си по-напред и не признаем, че всичко, което имаме, Му принадлежи. Можем дори да дадем десятък от онова, което получаваме и пак да не отговаряме на действителния стандарт, посочен от Бога за нас. Той ни позволява да запазим известно количество за своя живот и да ръководим своята работа, но Той иска

и Неговата работа да върви, поради което се нуждае от нашите дарове. Първо на Него трябва да бъде дадено, а след това можем да получим и своя дял.

Нашето време също принадлежи на Него. Често онова, което даваме на Него, е от нашия излишък. Мнозина казват: „Просто нямам време да направя това“. Може би най-големият крадец на времето е телевизията. Средно едно семейство прекарва около 5 часа дневно пред телевизионната програма. Сам човек може да не прекара толкова време, но когато е заедно със семейството си, той прекарва това време в гледане на телевизия. Христовата църква с пострадала много, от както телевизията се разпространи толкова много. Сред Божия народ се забелязва днес по-голяма летаргия и тръгване назад, откогато и да било друг път. Действителният проблем се състои в това, че поставяме себе си на първо, а Бога - на второ място.

Натан похвали Давид за доброто му желание и после си отиде у дома. Същата нощ Бог проговори на пророка и като послушен Божи слуга, Натан занесе известието на Давид. А известието гласеше: „Не!“ Бог нямаше да му позволи да построи дом за поклонение. Господ обаче бе удовлетворен от намеренията и разположението на Давиловото сърце в случая. Години по-късно, след Давидовата смърт, Соломон построи великолепен храм и каза в речта си на освещението: „И в сърцето на баща ми Давид дойде да построи дом за името на Господа Израилевия Бог, но Господ рече на баща ми Давид: Понеже дойде в сърцето ти да построиш дом за името Ми, добре си сторил, че е дошло това в сърцето ти“ (3 Царе 8:17,18). Давид бе мъж по Божието сърце и си бе поставил за цел да отрежда на Бога първостепенно място. Въпреки това, Бог каза на Давид: „Ти обаче няма да построиш дома; но синът ти, който ще излезе из чреслата ти, той ще построи дома за името Ми. Господ, прочее, изпълни словото, което говори; и като се издигнах аз вместо баща си Давид, и седнах на Израилевия престол, според както говори Господ, построиш дома за името на Господа, Израилевия Бог“ (ст.19,20).

Макар че Бог каза „не“ на построяването на дома, Той бе толкова удовлетворен от намерението на Давид, че направи завет с него, чрез който обеща да утвърди Давидовия дом довеки. Сърцето на този завет се състои в следното изявление: „Когато се навършат дните ти и заспиш с бащите си, ще въздигна потомца ти подир тебе, който ще излезе из чреслата ти, и ще утвърди царството му. Той ще построи дом за името Ми; и аз ще утвърдя престола на царството му до века“ (2 Царе 7:12,13).

В този случай ние виждаме, че Давид е същият непоковарен и смирен човек, какъвто бе в младостта си. Ние си спомняме от 18 гл. на 1Цар., че когато Саул предложи на Давид дъщеря си Мерава за жена, Давид каза: „Кой съм аз и какъв е животът ми, и какво е бащиното ми семейство между Израил, та да стана аз царски зет?“ (ст.18). Бяха изминали години и Бог бе установил Давид на престола и му бе обещал, че няма да липсва управител в дома му довеки. Разбира се, този Управител е Господ Исус Христос, Който ще утвърди като Цар Давидовия престол. Когато бе дадено това обещание, Давид реагира на него, както в случая със Саул. Давид каза: „Кой съм аз, Господи Йехова, и какъв е моят дом, та си ме довел до това положение?“ (2 Царе 7:18). Чрез вяра той бе приел завета и смирено се бе съгласил с Божието „не“ по отношение построяването на храма за поклонение.

Можете ли да приемете всяко „не“ от Бога? Той знае кое е най-добро за нас. Спомнете си, че обещанието към Давид бе: „Ще бъда с теб до века!“ Това обещание принадлежи на нас, защото е казал, че няма да ни остави или забрави.

НАЙ-МРАЧНИЯТ МОМЕНТ В ЖИВОТА НА ДАВИД

2 Книга на царете, 11 глава

Вече видяхме, че Бог не прикрива греховете на Своите чада. Давид, макар че бе мъж по Божието сърце, не бе безгрешен и съвършен. Сега идваме до най-мрачния момент в живота на този велик човек. Очевидно колкото по-висок е върхът на победата, толкова по-дълбоко е падането на вярващия човек, ако допусне това. Макар че Давид бе един от избраните Божии мъже, той даде воля на егоистични пожелания, оставили срамно петно върху името му, което времето не е изличило. Лично аз се ужасявам от онова, което Давид извърши, ужасявам се, защото никой от нас няма имунитет срещу атаките на греха.

Давид не бе вече млад човек. Той беше 50-годишен и бе управлявал Израил в продължение на 20 години. Бе преминал през дълбоки изпитания и проблеми; но е възможно успешните години на неговото царуване да са го накарали да забрави някои от уроците, които бе научил. Той падна и колко дълбоко падна!

Бихме искали да отменим този мрачен момент, но не можем. Нека дойдем при него обаче с действително смирение, със страх и трепет, като помним, че и ние също сме само пръст. Думите на Еремия в Плача трябва трайно да се запечатат в сърцата ни: „Обаче това си наумявам, поради което имам и надежда; че по милост Господна ние не се довършихме, понеже не чезнат щедростите Му. Те се подновяват всяка заран; голяма е Твоята вярност” (Плачът на Еремия 3:21-23).

Преди да изследваме този период от Давидовия живот, трябва да си припомним Божиите напътствия към християните по отношение на греха и оправданието: „Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с кротък дух; но всекиму казвам: Пази себе си, да не би ти да бъдеш изкушен” (Галатяни 6:1). Нека не прескачаме и 1 Коринтяни 1 гл., като започнем със ст.11,12: “А всичко това им се случи за примери и се написа за наша поука, върху които са стигнали последните времена, така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне”.

Божественият разказ за голямото падение на Давид започва с тези думи: „След една година, във времето, когато царете отиват на война, Давид прати Йоав и слугите си с него, и целия Израил; и те разбиха амонците, и обсадиха Рава. А Давид остана в Ерусалим.

И надвечер Давид стана от леглото си и се разхождаше по покрива на царската къща; и от покрива видя една жена, която се къпеше; а жената бе много красива на глед. И Давид прати да разпитат за жената; и рече един: Не е ли това Витсавее, дъщеря на Елиама, жена на хетееца Урия? И Давид прати човеци да я вземат, и когато дойде при него, лежа с нея, (защото се бе очистила от нечистотата си); и тя се върна у дома си. А жената зачна; и прати да известят на Давид, казвайки: Непразна съм” (2 Царе 11:1-5).

Този случай бележи началото на най-мрачния момент в живота на един от най-великите Божии мъже. Изучавайки го, нека се запитаме: готови ли сме да се изправим пред лицето на греха - не на някого друго, а пред собствения си грях? Трябва ли да се ужасяваме от това, как друг човек пада пред атаката на Сатана, а да не се тревожим от опасността в собствения си живот? Петър пише на нас тези неща: „Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне. Съпротивете му се, стоейки твърди във вратата, като знаете, че същите страдания се понасят и от братята ви в света” (1 Петрово 5:8,9).

Имаме и предупреждението на Господ Исус: „Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото - немощно" (Матей 26:41). Подобно на учениците, духът може да желае, но плътта е слаба. Пишейки на Колосяните, Павел ги съветва: „Постоянствайте в молитва и бдете в нея с благодарение" (4:2). Авторът на Притчите предупреждава: „Повече от всичко друго, що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота" (4:23). Нека никога не казваме: „Това не може да ми се случи. Аз мога да устоя. Нищо няма да ме отклони от общението с Господа."

Господ Исус ни е дал предупреждението да бдим и да се молим. Стотици пъти съм се молил и съм предавал сърцето си на Господа, за да упаци сърцето и ума ми, концентрирани върху дела на правдата. Не е достатъчно да се молим. Трябва и да бдим; именно тук се провали Давид. Този Давидов грях е записан за наша поука. Библията не се колебае да разкрие и отхвърли греха. Божието слово не скрива нищо. Когато е необходимо, то отдръпва завесата и разкрива човешкото сърце. Ние сме поразени, че човек като Давид би могъл да падне толкова ниско. Можем дори да поставим под въпрос неговото спасение. Ще гледа ли вече Бог на него като на мъж според Своего сърце след този случай? Но можем ли да посочим с пръст към Давид и да извиним себе си?

Можем ли да се изправим лице в лице с греха в собствения си живот? Господ направи много важно разяснение по отношение на закона, когато каза: „Чули сте, че е било казано: „Не прелюбодействуй!" Но аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействувал с нея в сърцето си" (Матей 5:27,28). Можем ли да се изправим пред този факт? Вярваме ли в пасаж като 1 Йоан 3:15, който казва: „Всеки, който мрази брата си, е човекоубиец; и вие знаете, че в никой човекоубиец не пребъдва вечен живот"?

Давидовото падение е потвърждение на знаменателния факт, свидетелстващ за това, какво е естественото състояние на сърцето. Още преди потопа Бог ни казва, че е видял, „...че се умножава нечестиятостта на човека по земята и че всичко, което мислите на сърцето му въображаваха, беше постоянно само зло" (Битие 6:5).

Пророк Еремия извика на своето време: „Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно; кой може да го познае?" (Еремия 17:9). В някои преводи за сърцето се казва „неизцелимо". Павел писа: „Защото зная, че в мене, сиреч, в плътта ми, не живее добро; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го върша" (Римляни 7:18). Естественото човешко сърце не е по-добро сега, отколкото преди. Човек все още е онова окаяно същество, в каквото Адам обърна себе си след грехопадението.

В случая с Давид ние виждаме един човек, който е изненадан, подмамен и пленен от дявола в момент, когато е бил невъоръжен. Плътта на вярващия не е различна или по-добра от плътта на невярващия. Сладкогласният певец на Израил все още притежаваше старата паднала природа и в един критичен момент от живота си се провали. Той не можа да превърне изпитанието в победа. Павел казва в Римляни 8:13: „Защото, ако живеете плътски, ще умрете; но ако чрез Духа умъртвявате телесните действия, ще живеете".

Сатана е специалист по гланцирането на греха и Давид падна в неговия капан. Нищо чудно, че Давид каза в Псалм 39:5,6: „Ето, направил си дните като педя. И възрастта ми е като нищо пред Тебе. Наистина всеки човек, колкото яко и да стои, е само лъх."

Нека си представим, че водим следния разговор с Давид: „Давиде, ти си мъж по Божието сърце. Написал си много красиви псалми. Имал си много вълнуващи и изключителни опитности. Ходил си много близко до Бога. Страхувал си се от бъдещето, но Бог е проявил милост към тебе. Изправял те е неведнъж на нозете ти. Как допусна, Давиде, да паднеш толкова ниско?" Нека ни разкаже сам своята история, за да

ни посочи причината за изпадането си в грях. Давид, великият победител на Голиат, бе победен от своите страсти. Първото указание намираме във 2 Царе 11:1: „След една година, във времето, когато царете отиват на война, Давид прати Йоав и слугите си с него и целия Израил; и те разбиха амонците, и обсадиха Рава. А Давид остана в Ерусалим.”

Първият отговор на Давид би бил от това естество: „Ако бях участвувал в битките на Господа, не бих изпаднал в това изкушение. Но мен ме нямаше там. Вместо да бъда там, аз предадох Бога, а трябваше да водя войската си в бой.”

Царете провеждаха военните си походи пролетно време. Ако пък вече се намираха във война, те ги подновяваха в началото на годината. Давид бе воюващ цар и извеждаше редовно своите мъже. Израил стана силен именно под неговото благословено от Бога ръководство. Бог го укрепяваше и благославяше. Давид имаше способни пълководци и им беше предал част от военните си задължения. Но често, ако бе нужно за войниците му, той се явяваше на бойното поле. По същото време той бе изпратил Йоав, за да покори амонците, „а Давид остана в Ерусалим”. С други думи, Давид не тръгна по пътеката на своите задължения. Тази бе една от крачките, които го отведоха към ужасното му падение.

Този случай ни дава една точна поука. Нека прочетем Ефесяни 6:10,11: „Най-после, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество. Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола.” Прочетете внимателно следващия стих: „Защото нашата борба (тук се говори за война) не е срещу кръв и плът (не е човек срещу човек), но срещу началствата, срещу властите, срещу всесветските управители на тая тъмнина, срещу духовните сили на нечестието в небесните места” (ст.12).

Оттук можем да видим, че християнинът трябва да води битка. Мнозина обаче между нас не участвуват в никакви битки за Господа. Ние може да се борим, но водим свои, човешки битки, или пък воюваме за Господа по погрешен начин. Борим се срещу хора, атакуваме личности, вместо да признаем, че това с духовна битка, която прониква много по-надълбоко. Има други, които казват: “Нямаме време за подобни сражения”. За какво, прочее, използваме времето си? За удоволствия? За отдих? Има време за почивка и възстановяване, но дори и тогава трябва да водим битките за Господа!

Давид си отдъхваше, когато трябваше да бъде нащрек. Той предпочете лукса на палата пред трудностите на битката. Мнозина от нас предпочитат лукса на материалната сигурност и търсят предимно нея, вместо да отделят първо място на Бога.

Давид бе свалил въоръжението си. Следователно той бе незащитен. Ние, когато воюваме срещу духовните врагове, не трябва да оставяме въоръжението си нито миг. Нашите битки са срещу мрака на този свят, срещу духовното нечестие в поднебесната. Не можем да устоим срещу врага, освен ако не използваме силата Господна.

Ако искаме да устоим в злия ден, ние се нуждаем от божествена помощ. Денят, в който Давид остана в Ерусалим, бе за него черен, защото дяволът го улови в бездействие. Давид не носеше въоръжението си, за да се защити, нито пък можеше да напада. Ние също се нуждаем от нападателно оръжие - от меча на Духа и обущата на готовност за благовестието на мира, а също и от молитвата.

Господ ни казва да бдим и се молим, а Давид почиваше. Той не бдеше и не се молеше. Ние не можем да се отпускате, докато сме на този свят. Няма място за почивка от тази война, додето не застанем в присъствието на Господа. И помнете, че Господ казва: бдете и се молете! Не само да се молим, защото молитва без бдение би била безплодна.

От Псалм 91 научаваме: „Който живее под покрива на Всевишния, Той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия”. Това за безделие ли намеква? Не! Целият псалм

говори за битка, а Господ е всеоръжието на Своите люде. Псалмопевецът продължава: "Ще казвам за Господа: Той е прибежище мое и крепост моя, Бог мой, на Когото уповавам" (ст.1,2). Тук изразът - Той е прибежище мое и крепост моя" - говори за защита. А изповедта: „Бог мой, на Когото уповавам” - говори за нападателни действия срещу врага.

Псалмопевецът ни казва, че когато вярващият е на предната линия, Бог „с перата Си ще те покрива; и под крилата Му ще прибегнеш; Неговата ярност е щит и закрила" (ст.4). Това е наистина божествена помощ! Затова Псалмопевецът продължава с тези насърчителни думи: "Няма да се боиш от нощен страх, от стрелата, която лети денем, от мор, който ходи в тъмнина, от погибел, която опустошава всред пладне. Хиляда души ще падат от страната ти и десет хиляди до десницата ти, но до тебе няма да се приближи" (ст.5-7).

За вярващия, който се оставя под Божиата защита и използва Божиите нападателни оръжия чрез силата на Господа, тези истини придобиват решителен смисъл: „Понеже той е положил в Мене любовта си, казва Господ, затова ще го избавя; ще го поставя в безопасност, защото е познал името Ми" (ст.14). Ние полагаме любовта си в Господа, като предаваме целите си същества на Нето пълно и безрезервно за духовната война. Павел говори за това в Посланието до Колосяните, 3 гл., където казва: „И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христос, търсете това, което е горе, където седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното" (ст.1,2). Изучавайки целия този пасаж и размишлявайки над него, ние ще установим, че се приближаваме до Божиите обятия. Тогава ще можем да кажем, както Павел каза на Тимотей: „Но не се срамувам; защото зная в Кого съм повярвал и съм уверен, че Той е силен да упазя до оня ден онова, което съм Му поверил" (2 Тимотей 1:12). Това е нещо повече от един обикновен акт на посвещение. Разбира се, трябва да има някакво начално посвещение, но после то трябва да се възобновява ежедневно, фактически - всеки миг, за да се превърне в позиция: "Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва" (Лука 9:23). Павел представя същата истина, когато пише до Тимотей: „Но отбягвай младежките страсти; и заедно с тия, които призовават Господа от чисто сърце, следвай правдата, вярата, любовта, мира" (2 Тимотей 2:22). Ние трябва да избягваме едни неща и да следваме други, да водим добрата битка на вярата и да се уловим за вечния живот. Ние трябва да избегнем младежките страсти и да следваме правдата. Това призовава към бдителност и осторожност. Нека проверим внимателно посоката на нашите желания. Нека изпитаме мотивите си. Трябва да наблюдаваме тенденциите, които имат нещата. Сами по себе си те може да бъдат законни, но може да ни отдалечат от Бога. Докато не станем бдителни, онова, което изглежда съвсем нормално и връзките и другарите, които ни се струват безвредни, могат да ни отведат настрана. Авторът на Притчите достига до сърцевината на този проблем с няколко думи: "Повече от всичко друго, що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота" (Притчи 4:23).

В Исуса хвърлих котва

В житейската безбрежност с огромните вълни,
люлян и потопяван от грозни изпитни, една надежда имам,
подобно котва аз: Исусовата милост, Исусовия глас.

Той винаги ме пази и дава мир блажен,
когато океанът връхлита върху мен.
О, верен мой Кормчийо, Спасителю любим,
как искам само с Тебе победно да вървим!
Как сигурно е, зная, да хвърля котва аз

единствено под Кръста на Този чуден Спас!
Тогава урагана на скръб, на страх, на грях
Той смърря без забава с решителен замах.
В Исуса хвърлих котва - о, спри, живот - море!
В Исуса хвърлих котва - ликувай, ти, сърце!
В Исуса хвърлих котва - и сводът прояснен
над мене се разтваря за първи слънчев ден.

Леност в службата

Като втора причина, която доведе до неговото падение, Давид би посочил сигурно леността при извършване на служебните му задължения. Вторият стих на разглежданата глава казва: "И навечер Давид стана от леглото си и се разхождаше по покрива на царската къща; и от покрива видя една жена, която се къпеше; а жената бе много красива на глед". Библията не скрива от нас нищо, но показвайки греха, тя не го прави лъскав или привлекателен.

Има периоди, когато всеки един от нас се нуждае от физическо освежаване. Може да си отпочинем за няколко минути, защото имаме нужда от това. Но Давид излезе извън рамките на необходимото, защото въобще не се занимаваше със своите задължения. Той не бе бдителен. Намирайки се сред огъня на духовната битка, ние не можем да намерим време за духовна леност. Трябва непрекъснато да носим Божието всеоръжие, за да противостоям в злия ден и след като сме направили всичко възможно, да устоим.

Една добра илюстрация за човек, който си гледа работата, бе Неемия, който ръководеше повторното изграждане на ерусалимските стени. Някои от Израилевите врагове дойдоха при него и му казаха: „Дойди, нека се срещнем в едно от селата на Оновото поле. Но те възнамерявах да ми сторят зло. И пратих им човеци да кажат: Голяма работа върша и не мога да сляза; защо да се спира работата, като я оставя и сляза при вас?" (Неемия 6:2,3). Неемия бе човек, който знаеше що е право и как да се запази срещу интригите на хора като Санавалат и Гисам.

Често сме чували пословицата: „Ленивият ум е работилница на дявола". Леността е една от причините, която доведе до окончателното падение на Содом и Гомор. Пророк Езекиил писа: "Ето що беше беззаконието на сестра ти Содом, нейното и на дъщерите ѝ; гордост, пресищане с храна и безгрижно спокойствие; а сиромашът и немощният не подкрепяше" (Езекиил 16:49). Безделие... Леност... Добрият войник на Исус Христос не може да си позволи да бъде ленив за духовните неща.

Незащитени очи

На трето място, ако Давид би поискал да ни каже какво доведе до неговото падение, той би казал: „Трябва да обвиня очите си. Случайно погледнах една жена, която се къпеше на къщния покрив и вместо да отвърна очите си от нея, аз я погледнах и видях, че беше красива."

Някои неща, които поглеждаме, са особено опасни, щом продължаваме да ги гледаме. Може би не можем да избегнем някои неща първия път, но не трябва да ги гледаме повторно. Йоан ни предупреждава: "Защото всичко, що е в света, - похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота, - не е от Отца, но е от света" (1 Йоан 2:16). Пожеланията на плътта - това е старата природа, която винаги присъства у човека, дори у вярващия, докато е в това физическо тяло. Само чрез силата на Святия Дух може да бъде победена нашата природа; затова трябва да бъдем внимателни какво

виждаме. Несъвършената ни природа може да използва изкушенията, за да бъдем впримчени.

Яков ни казва: „А който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава страстта зачва и ражда грях, а грехът, като се развие напълно, ражда смърт" (Яков 1:14,15).

Тази истина се илюстрира за нас в 7 гл. на Исус Навин, където научаваме, че когато Ахан бе изобличен за греха си и трябваше да се разкае, каза: “Наистина аз съгреших на Господа, Израилевия Бог, като сторих така и така: когато видях между користите...” (ст.20б, 21а). Неговото падение започна от момента на виждането. Най-напред той видя една хубава вавилонска дреха, после - сребро, злато. Когато очите му видяха, той го пожела. После го взе и го скри. Една от Педите на греха е, че той не може да бъде винаги скрит. Библията ни предупреждава, че грехът ни ще ни намери. Онова, което се мъчим да скрием, накрая ще ни изложи на показ.

Псалмопевецът извиква в Псалм 119:37: “Отвърни очите ми да не гледат суета, и съживи ме в пътищата Си”. Той знаеше от опит какво течение има това за живота. Можем да последваме примера на Йов, който каза: „Направих завет с очите си; защо да гледам на млада жена?” Трябва да внимаваме много какво гледаме. Нека сключим завет с Бога, и да контролира очите ни, та да не пожелаваме нередни неща. Господ Исус говори за опасността на очите, които пожелават, когато каза: „Чули сте, че е било казано: „Не прелюбодействуй!” Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече с прелюбодействувал с нея в сърцето си. Ако дясното ти око те съблзнява, извади го и хвърли го; защото по-добре е за тебе да погине една от телесните ти части, а не цялото ти тяло да бъде хвърлено в пъкъла” (Матей 5:27-29). Много е важно да се научим да държим в дисциплина телата си, в този случай - очите си, както ни съветва Библията. В една от беседите Си Господ пак насочи вниманието към окото в следните думи: „Светило на тялото ти е твоето око; когато окото ти е здраво, то и цялото ти тяло е осветлено; а когато е болнаво, и тялото ти е в мрак” (Лука 11:34). Тук Господ каза, че окото е онзи орган, който пуска светлината в разума ни, но ако поглеждаме неща, които не бива да гледаме, ще използваме очите си, за да внесем мрак в душите си. Именно това се случи в живота на Давид.

“Вратата на окото”, както се изразяваме понякога, не е нито добра, нито лоша сама по себе си. Зависи как си служим с нея. Ние знаем, че научаваме много повече от вратата на окото, отколкото от вратата на ухото. Затова трябва да бдим какво гледаме. Ние живеем в епоха, която е влудена от секс. Част от тази склонност се изобразява по снимките в списания, върху кориците на списания или книги, и по много други начини. Трябва да отвърщаме погледа си от тая скверност. Псалмопевецът научи този урок. Но и ние се нуждаем от тази препоръка!

Преднамереният грях

Досега Давид бе мързелив и отпуснат в работата си. После той позволи желанията му да го отведат в преднамерен, доброволен грях. Той запита слугите си коя е тази жена и един му каза: „Не е ли това Витсавее, дъщеря на Елима, жена на хетееца Урия?” Тогава: “Давид прати човеци да я вземат и когато дойде при него, лежа с нея, (защото се бе очистила от нечистотата си); и тя се върна у дома си”. Да види случайно тази жена бе едно нещо, но да я пожелае бе друго. Той би могъл да помоли Бога да се погрижи за живота му и да го избави от това зло, но той не поиска това. Бог направи така, че да напомни на Давид истината, че Витсавее бе жена на друг човек и това би трябвало да предупреди царя за погрешната посока, която поема. Вместо това, Давид видя, пожела, потърси възможност и съгреша, а грехът породил смърт. Грехът никога не

поражда живот, а само смърт. А даден грях рядко остава самичък. Той акумулира други грехове. Курсът на греха в църковната епоха може да бъде проследен в Откровение 2 и 3 гл., където научаваме, че в първия период на своето съществуване църквата изостави първата си любов. Когато дойдем до последния стадий, четем, че Бог ще я избълва из устата Си.

Давидовият грях на прелюбодейството не бе краят на падението. Той стигна и до убийство. Давид пропадна в едно духовно мъртвило, очевидно без да мисли за покаяние, додето Бог не го разтърси до дълбините на душата му и той не дойде на себе си, искайки прошка от Бога.

Явно е, че този Давидов грях не бе моментен, случаен. Случаят с Витсавее бе кулминацията на 20-годишно безделие и незачитане на Божиите наставления за царете. Във Второзаконие 17:16,17 Господ предупреди Израилевите водачи, че не трябва да размножават коне, нито да трупат за себе си сребро и злато, нито да увеличават броя на жените си. Давид внимаваше за две от посочените неща. Той не се занимаваше с отглеждане на коне, а среброто и златото, които събираше, бяха предназначени за построяването на Божия дом. Но Давид се провали в третата област. Той имаше много жени. Михала, Сауловата дъщеря, бе първата му жена. После той се ожени за Авигея, вдовицата на Навал, после за езраелката Ахиноам. Докато живееше в Хеврон, той си взе още 4 жени. После, когато премести дома си в Ерусалим, той прибави още жени и наложници към семейството си.

Тези правила за израилевите царе бяха дадени, за да бъдат те държани в дисциплина и да бъдат предпазени от онова, което стана причина за Давидовото падение. Неговият грях с Витсавее бе нещо повече от моментно избухване на страстта, защото в продължение на 20 години той бе сял семена на плътските наслади и сега те бяха изкласили в безчестие.

Заплатата на греха

Може би в последвалите дни и седмици Давид си мислеше, че грехът му с Витсавее ще бъде само един преходен инцидент и скоро ще бъде забравен. Но каквото и да си мислите за това, то се оказа съвсем различно от действителността. Давид бе разтърсен грубо от една вест, която му бе пратена от Витсавее. Тя му каза: "Непразна съм". При подобен случай не може да не си помислим за пасажи като този: "...грехът ви ще ви намери" (Числа 32:23). Удоволствието, което Израилевият цар изпита, бе наистина за кратко време. Той научи истината на Притчи, че грехът подобно на опиващо вино "хапе като змия и жили като ехидна" (Притчи 23:32).

Давидовият грях излезе на показ и дойде време за равностметка. Законът бе много конкретен, що се отнася до прелюбодейството. Мойсей писа в Левит 20:10: „Ако прелюбодействува някой с чужда жена, тоест, ако прелюбодействува някой с жената на ближния си, непременно да се умъртвят и прелюбодеецът, и прелюбодейката". Според този закон Давид, макар че беше цар на Израил, би трябвало съвсем справедливо да бъде убит с камъни. Грехът бе по начало негов; никакво обвинение не можеше да се хвърли на Витсавее. Практически властта на Давид бе абсолютна и той получаваше онова, което пожелаваше. Дали Витсавее би желала, или не, това е отделен въпрос; тя нямаше друга алтернатива, освен да се подчини, или да понесе последиците на гнева на царя.

Давид се оказа в незавидно положение. Урия бе на бойното поле, където участвуваше в една битка за Давид, така че Давидовият грях не можеше да остане скрит. Ако Урия откриеше в какво състояние се намира жена му и доведеше това до

знанието на Израилевите старейшини, Давид можеше и да изгуби царството си. Той можеше дори да изгуби живота си.

Давид знаеше какви могат да бъдат последиците и прибегна до плътски методи, за да прикрие греха си. Библията обаче е много пряма по този въпрос: „Който крие престъпленията си, няма да успее; а който ги изповяда и оставя, ще намери милост” (Притчи 28:13). След като Давид огледа нещата, установи че репутацията му е в опасност, а също царството и името му. Затова той прибегна до един план, който го въвлече още по-дълбоко в греха.

Давид изпрати вест най-напред на Иоав: „Изпрати ми хетееца Урия. И Иоав изпрати Урия при Давид” (2 Царе 11:6). Първоначалният план на Давид бе да доведе Урия у дома му във военен отпуск, надявайки се, че Урия може да бъде обявен за баща на Витсавееното дете.

Този Урия обаче не бе обикновен мъж, защото се числеше към първите 36 от най-видните Давидови бойци. Той бе воин, посветил себе си на своя цар и своята страна. Щом Урия дойде при него, Давид запита как е Иоав и как вървят военните действия, сякаш бе повикал Урия у дома, за да рапортува за хода на сраженията. Накрая Давид го пусна, като му каза: „Слез у дома си, та умий нозете си. И Урия излезе из царската къща, а след него отиде дял от царската трапеза” (ст.8). Но вместо да отиде у дома си, Урия спа при вратата на царския дом с Давидовите слуги.

Оказа се, че Урия е далеч по-праведен от Давид. Той не можеше да си позволи отпускане преди да е свършила войната. Когато казаха на Давид, че Урия не си е отишъл у дома, Давид го попита: „Не си ли дошъл от път? Защо не слезе у дома си?” Като че ли Давид го питаше дали нещо между него и жена му не е наред. Давид искаше да намекне, че след като Урия е един от неговите генерали, един от изтъкнатите Давидови бойци, той заслужава малко да се отпусне. Обаче отговорът на Урия ще да е стреснал Давид: „Ковчегът и Израил, и Юда прекарват в шатри; и господарят ми Иоав, и слугите на господаря ми са разположени в стан на открито поле; а аз ли да ида у дома си, за да ям и да пия, и да спя с жена си? Заклевам се в твоя живот и в живота на душата ти, не направям аз това нещо.” Може ли да се намери по-добър пример за всеотдайност? Тук имаме един мъж, който не би позволил нормалните и позволени неща в живота да застанат между него и отговорността му към живия Бог.

Това постави Давид в голямо затруднение. Първоначалният му план се провали, а той имаше нужда от време, за да измисли друг. Затова той каза на Урия: „Престой тука и днес, па утре ще те изпратя. И тъй, Урия престоя в Ерусалим през оня ден и през другия” (ст.12). Давид опита друг план. Това бе още един пример за това, как един грях довежда до друг. Той повика при себе си Урия и го накара да яде и пие, додето се напи. Един пиан човек е готов да направи какво ли не. Той може да извърши неща, които не би направил при друг случай. Пиянството и сексуалните ексцесии често си съпътствуват. Давид се надяваше по този начин, че Урия ще си отиде у дома. Такъв бе планът на Давид и това показа, че намирайки се под въздействието на падналата си природа, Давид не се различава от най-лошите грешници. Това се отнася и за нас, ако се поддадем на влиянието на падналата си природа, защото Адамовите ни естества са непроменливо зли.

След това Давид прибегна до крайни мерки. Към греха на прелюбодейството той прибави и греха на убийството. Той написа писмо на Иоав и го изпрати по Урия с напътствието Урия да бъде пратен на най-опасното място на полесражението. Страшна бе тази картина: честният и безупречен мъж, всецяло отдаден на своя народ и цар, получава писмо в ръцете си със заповед за своята смърт и трябва да го връчи на Иоав, израилевия пълководец. Давид бе писал буквално следното: „Поставете Урия там, където сражението е най-люто; сетне се оттеглете от него, за да бъде ударен и да умре”

(ст.15). По този начин, ако Давид не можа да прикрие греха си с военна хитрост, устните на Урия щяха да бъдат запечатани, за да не може той да отрече, че е баща на Витсавеиното дете.

Ние не знаем каква е била личната реакция на Иоав, но той се подчини на своя цар. Урия загина в една от битките, както бе заповядал Давид. Напълно е възможно Иоав, какъвто си бе по характер, да е видял в цялата ситуация черен хумор. Неговите собствени ръце не бяха чисти, защото бе убил Авенир, генерала на Израилевата войска, по начин, който бе едно плоско замаскирано убийство. Може би той си мислеше, че сега ще има нещо на ум за Давид, който не би го укорявал повече с думите: "Ти уби Авенир". Давид сам се впримчи в Иоавовата власт чрез убийството на Урия.

Когато Витсавее чу, че мъжът ѝ е мъртъв, започна да го оплаква. Щом свърши жалейката, Давид прати да я вземат и тя стана негова жена.

Може би Давид чувствуваше вече, че всичко ще бъде покрито и детето на Витсавее ще се роди без „петно“ и ще може да носи Давидовото име. Но във всичко това Давид си правеше сметки без Господа, защото четем във 2 Царе II: "Но делото, което Давид бе сторил, беше зло пред Господа" (ст.27).

Нека кажа и това, макар да го изричам със страх и трепет. Опитите на Давид да прикрие личната си вина за прелюбодейството, го поставиха в същата категория на Пилат, който осъди на разпъване Исус Христос, за да угоди на народа. Пилат си мислеше, че като умие ръцете си, ще очисти себе си от всякаква вина, що се отнася до правната страна на убийството на Господ Исус Христос. Давид очевидно си мислеше, че довеждайки Витсавее в харема си, той ще покрие своето прелюбодейство и ще се избави от юридическата вина за убийството на Урия. Но има отчетлива разлика в бъдещето на двамата мъже, извършили горните престъпления. От светската история научаваме, че Пилат завършил със самоубийство. Давид пък, както предава свещеният разказ, възстанови приятелството си с Господа, макар да не можа да избегне цялата поредица от неблагоприятни обстоятелства, която сам бе започнал. Последниците преследваха него и семейството му, а също и царството му до края на неговия живот.

Не трябва никога да забравяме, че злата природа у вярващия или -плътското естество, както го наричаме понякога - природата, която сме наследили от Адам, не е по-различна в нас от природата на невярващия. Докато не проумеем това, никога няма да разберем управляващата Божия благодат и Божието управление в методите, с които Той си служи в нашия живот.

Някои от нас си мислят, че когато човек като Давид изпадне в такъв ужасен грях, то той изобщо не е бил истински християнин. Но това не съответствува на учението на Писанието, нито пък може да ни помогне в случая, когато се сблъскаме с трудностите на собствените ни грехове. Исус Христос не дойде да спаси старата плътска природа или да я направи по-добра, или пък да я научи да се държи по-добре и да смени своята външност. Стариият човек е разпнат с Христос. Ние научаваме от Писанията и своя личен опит да се придържаме към позицията на умрели за греха същества. Това ние правим чрез Божията благодат, признавайки, че в плътската ни природа няма нищо добро.

Нашият Господ Исус Христос се отличаваше от всички нас в това, че Той не наследил греховната природа от Адам. Той бе "онова свялото", което се роди от Девица. В Него нямаше никога грях. Той бе без недостатък. Макар да бе изпитан във всичко като нас, остана без никакъв грях.

Тази плътска природа се намираще в Давид до такава степен, каквато я има и у нас. Тази плътска природа се намира у всеки, който е поверил живота си на Христос като личен Спасител. Бог не е променил старата ни природа, когато ни е спасил от греха, но ни е дал средства, чрез които можем да считаме себе си мъртви към плътта.

Плътта е съразпната с Христос. Похотта на окоето търсеше удовлетворение у Давид и когато плътската природа надделя над него, той съгреша. След като той съгреша, гордостта на живота се изяви. Той искаше да задържи своята репутация и позиция, което доведе до ужасното убийство на Урия. Именно за това говореше Йоан в Първото си послание, разказвайки за похотта на плътта и похотта на окоето, както и за гордостта на живота.

Давид не започна своето падение с намерение за убийство в сърцето си. Той имаше предвид само похотта на плътта и задоволяването на злата си природа. Но той тръгна по пътеката, която води към смъртта. Както пише Яков: „А който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава страстта зачва и ражда грях, а грехът, като се развие напълно, ражда смърт" (1:14,15). Давид научи афористичната истина, че който прикрие своя грях, няма да благоуспее, “а който ги изповяда и оставя, ще намери милост" (Притчи 28:13б). Давид разбра, че няма да благоуспее. Гузната му съвест го отчужди от Всемогъщия Бог. По-късно, когато Давид написа Псалм 32 и разказа за състоянието на онова време, той сподели: “Когато мълчах, овехтяха костите ми от охкането ми всеки ден; понеже денем и нощем ръката Ти тежеше върху мене, влагата ми се обърна на лятна суша" (ст.3,4). Така Давид бе обрисувал състоянието си, когато наруши общението си с Господа и извърши последователно грехове. Божията ръка се спусна тежко над него, но Бог не го отхвърли. Защо? Защото Давид бе все още Божие чадо. Бог наказва Своите чада, когато е нужно и ситуацията изисква това, но Той не ги изключва от притежанието Си. 12 глава на Посланието към евреите изяснява много добре това: „Сине мой, не презирай наказанието от Господа, нито да отслабваш, когато те избличава Той; защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема" (ст.5,6). През това време съвестта на Давид бе натегнала, защото Бог не го бе оставил на мира. Бог никога не замазва греховете, нито ги подценява. Може би ние си мислим, че това, което се случи с Давид, никога няма да стане в живота ни, но нека не бъдем толкова сигурни. Бог ще ни запази от такова зло, като се предадем напълно на Него. Но решението ще бъде наше - дали ще ходим ежедневно в общение с Него. Нека помним, че старият дявол все още обикаля около нас като рикаещ лъв, търсейки да погълне някого от нас. Той търси вярващи, които са заспали на поста си. Давид се бе отпуснал на поста си за кратко време и Сатана, намирайки слабото му място, го поведе от грях към грях. Спомнете си Павловото наставление в 1 Коринтяни 10. Това е боговдъхновен съвет. Самият Святия Дух ни казва, че тези старозаветни случаи са били написани като примери за наше назидание - “...за поука на нас, върху които са стигнали последните времена. Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне... Затова, любезни мои, бягайте от идолопоклонството. Говоря като на разумни човеци; сами, вие ,съдете за това, което казвам" (ст.11-12,14-15).

Нека ви напомня за високото изискване, което поставяше нашият Спасител по отношение на закона. Не само онзи, който извършва прелюбодеяние във физическия смисъл, е прелюбодеец. Ако човек погледне на жена с пожелание, той вече е извършил прелюбодеяние в сърцето си. Не само това, което правим, но и онова, което мислим или пожелаваме, може да бъде еднакво тежък грях. Нека не бъдем толкова положителни, че такива неща няма да се случат и с нас...

Глава 14
БОЖИЯТ УКОР ЗА ГРЕХА НА ДАВИД

2 Книга на царете, 12 глава

“Но делото, което Давид бе сторил, беше зло пред Господа” - са заключителните думи на 2 Царе 11гл. Давид бе вършил други грехове в живота си. Той бе лъгал, бе роптал, бе се правил на луд, бе се разгневявал; но след смъртта му Бог каза за Давид: “Защото Давид стори, онова, което бе право пред Господа и през всичките дни на живота си не се отклоняваше от нищо, което му заповяда, освен в делото относно хетееца Урия” (3 Царе 15:5). Този грях е обозначен като една голяма причина за неудовлетворението на Бога от живота на Давид.

Имаше няколко причини този грях да бъде толкова болезнен за Бога. В Евреи 13:4, Бог казва за брака: “Женитбата нека бъде на почит у всички и леглото неосквернено; защото Бог ще съди блудниците и прелюбодейците”. Причината за тази постановка е дадена в 1 Коринтяни 6:18,19: “Бягайте от блудодеянието. Всеки друг грях, който би сторил човек, е вън от тялото; но който блудствува, съгрешава против своето тяло. Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си.” Тялото на всеки вярващ принадлежи на Господа като Негово обиталище. Божията Светая Светих се отъждествява с тялото, така че ако бъде и извършен грехът на прелюбодейството, тогава онова, което е свято за Бога, се отъждествява с блудницата или прелюбодеца.

Друга причина Давидовият грях да бъде толкова оскърбителен за Бога бе, че той бе съзнателен и преднамерен. По начало Давид бе ангажиран с мисли, търсеци Божията прослава, но извършвайки този грях, той се предаде на най-ниската форма на себичност.

И накрая, бе извършен грях с това, че се даде възможност на Божиите врагове да богохулствуват. Това се случи не само по времето на Давид, но ставаше и при всички следващи поколения. Някои безбожници използват такива поводи като извинение за своето коравосърдечие. А други пък получават насърчение, за да прикриват нечестивите си дела под мантията на религиозност. Така или иначе, Давидовият грях е станал причина за дискредитиране евангелието на Исус Христос.

Въпреки това, през цялото време Бог чакаше да се яви възможност за отрезвяване, за да осъзнае Давид сериозността на духовното си падение. И ето, че тази възможност стана реална. Бог изпрати при Давид Натан (2 Царе 12:1). Бог призова за свято дръзновение у Своите служители, но има голяма разлика между това, което направи Натан и съвременното клюкарствуване и унищожаване на характера, което е така присъщо на много християнски кръгове. Нужен бе мъж, който да получи дръзновение от Господа, за да се изправи срещу цар Давид и да го уличи в ужасните престъпления.

Но от няколко пасажа в текста става ясно, че Давид не бе неподготвен за Натановото посещение. Вече прочетохме в Псалм 32 как Давид се оплаква, че когато е мълчал, костите му овехтели от охкането всеки ден. Денем и нощем тегнеше Господната ръка върху него. Защо бе така - научаваме от Пс.50:21, един от Асафовите псалми: „Понеже си сторил това и аз премълчах, ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе; но аз ще те изоблича и ще изредя всичко това пред очите ти”. Бог казва, че няма да мълчи и да позволява на Своето чадо да напредва в греха.

Божиято чадо, което се отдава на грях, няма приятен живот. „Хляб, спечелен с лъжа е сладък за човека; но после устата му ще се напълнят с камъчета” (Притчи 20:17). Давид установи тази истина в горчивата си практика. Давидовото състояние бе също

така ярко изразено от Еремия по-късно, когато писа в Плача 3:7: „Обгради ме, та не мога да изляза; отегчи веригите ми“. Еремия говореше тук за Израил, но тази истина отговаря и на състоянието на Давидовото сърце. За нас също може да бъде вярно, ако като Божии чада сме изпаднали в дълбоки прегрешения. Ако някой е съгрешил опасно и този факт не го тревожи, аз се съмнявам твърде много дали такъв човек е Божие чадо. Бог никога не би позволил на Своите чада да продължават безпрепятствено пътеката на греха.

Матю Хенри бе казал някога: „Макар Бог да допусне Неговите люде да изпаднат някога в грях, Той няма да допусне Неговите люде да продължават да лежат още в грях“.

Обръщайки се пак към Плача, ние откриваме следните думи: „Още и когато викам и вопия, Той отблъсва молитвата ми“ (ст.8). Бог не иска да ни слуша, когато тънем в грях. „Отби настрана пътищата ми и ме разкъса; направи ме пуст“ (ст.11). В ст.15 на същата 3 глава четем: „Насити ме с горчицини; опи ме с пелин“. Оплакването продължава: „При това счупи зъбите ми с камъчета; покри ме с пепел. Отблъснал си душата ми далеч от мира; забравих благоденствието“ (ст.16Д7). Но в ст.21 прозвучава нова нота: „Обаче това си изумявам, поради което имам и надежда: че по милост Господна ние не се довършихме, понеже не чезнат щедростите Му. Те се подновяват всяка заран; голяма е твоята вяроност“ (ст.21-23). Тук Бог говори, разбира се, за Своите чада и за начина, по който ги дисциплинира.

Някой е казал, че един цар може да командва поданиците си, но той не може да смълчи гласа на бушуващата съвест. Това виждаме у Давид, след като той почувствува Божията ръка да натежава над него. После дойде време, когато Бог потърси начин за възобновяването на Давид.

Бог можеше да дисциплинира Давид, като изпрати срещу него враг или пък можеше да прати някакво тежко бедствие. Но той насочи към него един пророк. Такава е благодатта. Макар да бе изпаднал в тежко състояние, той все още бе Божие чадо. Някои от нас още не са пораснали достатъчно, за да повярват в това. Нашето понятие за Божията благодат не е така обширно, за да обхванем подобна милост. Но нека не забравяме какво ни казва Пс.37: „Стъпките на човека се оправят от Господа; и Неговото благоволение е в пътя му. Ако падне, не ще се повали, защото Господ подпира ръката му“ (ст.23,24).

Праведният човек тук не е непременно онзи, който е вършил правда през цялото време, но човек, който е праведен пред Бога, защото с приел Божията правда в Христос.

Това е единственото обяснение, което можем да предложим за пасаж като 2 Тимотей 2:13, където боговдъхновеният апостол пише: „Ако сме неверни (т.е. ако му изменим), той верен остава; защото не може на се отрече от Себе Си“. Това не означава, че Той ще отмени факта на съгрешаването, но Той няма да ни остави в греховното ни състояние.

В Псалм 89, започвайки със ст.20, ние четем: „Намерих слугата Си Давид; със свялото Си миро го помазах. Ръката Ми ще го поддържа и мишцата Ми ще го укрепява“ (ст.20,21). В пасажа ст.30-37 по-надолу срещаме следните думи: „Чадата му (Бог говори тук за следващите поколения), ако оставят закона Ми и не ходят в съдбите Ми; ако престъпят повеленията Ми и не опазят заповедите Ми, тогава ще накажа с тояга престъпленията им и с бич беззаконията им; но милостта Си не ще оттегля от него, нито ще изневеря на верността Си. Няма да наруша завета Си, нито ще променя това, що е излязло из устните Ми. За едно нещо се заклек в святостта Си и няма да излъжа Давид, че потомството му ще трае до века» и престолът му като слънцето пред мене. Като луната, която е утвърдена до века и е вярна свидетелка на небето (Села)“. Това е Божият завет с Давид и Той не ще го наруши. Бог е направил завет и с нас. Когато

станахме Негови чада, Той каза на всеки един от нас: „Аз ви взех в ръцете Си и в обятията Си, и никой няма да ви отнеме от ръцете Ми” (Парафраза на Йоан 10:28,29). Това не означава, че Той няма да допусне да пострадаме за греховете си. От Давидовия грях може много да се поучим; но едно от нещата, които трябва да помним е, че Бог не омаловажава греховете на Своите чада. Той не позволява те да продължават да живеят в тях.

Така че във всичко това Бог най-напред разкрива Своята святост, показвайки Своята ненавист към греха и довеждайки виновника до разкаяние и изповед. На второ място, Бог разкрива Своята праведност, като допуска наказание над съгрешилото пред Него чадо, за което ще говорим повече в следващите теми. На трето място, ние виждаме, че Бог показва Своята милост, като отдалечава подхлъзналото се чадо от греха му и му позволява да намери прошка в обятията на Небесния Отец. Затова ние четем в Псалм 85:10: “Милост и вярност се срещнаха (истината излага греха на показ, а милостта го прощава); правда и милост се целунаха”. Такова е Божието становище по въпроса.

Връщайки се отново към Натан и задачата, която Бог бе поставил пред него, ние виждаме, че той бе призован към вярност спрямо Бога, въпреки вероятното неудоволствие от страна на царя. Този факт трябва да ни напомня, че трябва да се молим винаги за Божиите служители.

От Новия завет ние научаваме, че ако даден човек бъде победен от грях, онези, които са духовни, трябва да възстановят такава личност до предишното ѝ състояние в дух на смирение, знаейки че и те могат да бъдат изкушавани. Натан бе много внимателен в своя подход и воден от Бога, избра един косвен начин, за да събуди съвестта на Давид. Всичко бе направено по такъв начин, че да бъде накаран Давид интуитивно да си наложи сам присъда.

Натан отиде при царя и му каза: “В един град имаше двама човека, единият богат, а другият сиромаш. Богатият имаше овце и говеда твърде много; а сиромашът нямаше друго, освен едно малко женско агне, което бе купил и което хранеше; и то бе нараснало заедно с него и чадата му, от залька му ядеше, от чашата му пиеше, и на пазухата му лежеше; и то му беше като дъщеря. И един пътник дойде у богатия; и нему се посвидя да вземе от своите овце и от своите говеда да сготви за пътника, който бе дошъл у него” (2 Царе 12:1-4). Давидовата реакция бе незабавна: “Тогава гневът на Давид пламна против този човек; и той каза на Натан: В името на живия Господ, човекът, който е сторил това, заслужава смърт; и ще плати за агнето четворкратно, понеже е сторил това дело, и понеже не се е смилил” (ст.5,6). В отговора на Давид няма милост към богаташа, който е откраднал агнето от бедняка. За нас е много лесно да осъдим някого за грешки, които много приличат на онова, което самите ние сме сторили. Осъждайки нарушителя в притчата, Давид осъди всъщност себе си. Все още Давид бе извън сферата на Божието влияние, затова изискването му за смъртно наказание бе повече от онова, което законът изискваше. Да се възвърне четворкратно бе в съгласие със закона, но нищо не се казваше там за смърт.

Привързаността и липсата на съчувствие у Давид бе поради факта, че той се намираще извън сферата на Бога. Нищо чудно, че той не успя да различи клаузите на закона. Правилно бе Святия Дух да даде дръзновение в този момент на Натан, за да каже той на Давид: „Ти си тоя човек” (ст.7). Преди Давид да успее да се възстанови от шока поради обвинението, Натан продължи: „Така казва Господ Израилевия Бог: Аз те помазах за цар над Израил и те избавих от Сауловата ръка; и дадох ти дома на господаря ти и жените на господаря ти в пазухата ти, и дадох ти Израилевия и Юдовия дом; и ако това беше малко, приложил бих ти това и това. Защо презря ти словото на

Господа, та стори зло пред очите Му? Ти порази с меч хетееца Урия и си взе за жена неговата жена, а него ти уби с меча на амонците" (ст.7-9).

Господ напомни на Давид чрез пророка за Своя суверенен избор по отношение на него, за защитата над него през годините на Сауловото преследване, за избирането на Давид на израилевия престол и за изобилието от божествени милости към него. Но въпреки всичко това Давид бе презрял Божията заповед. Бог не скри нищо от Своя служител. Давид бе принуден да се изправи очи в очи със своя грях.

Може би след като бе размишлявал за това, Давид каза и Псалм 139: „Господи, опитал си ме и познал си ме. Ти познаваш сядането ми и ставането ми; разбираш помислите ми отдалеч; издирваш ходенето ми и лягането ми и знаеш всичките ми пътища" (ст.1-3). Давид разбра колко прецизно бе пресял Бог живота му и бе проследил всяка област от него. Затова призна: „Защото, докато думата не е още на езика ми, ето, Господи, Ти я знаеш цяла. Ти си пред мен и зад мен и турил си върху мене ръката си. Това знание е пречудно за мене; високо е; не мога да го стигна. Къде да отида от Твоя Дух? Или от присъствието Ти къде да побягна?... И ако река: Поне тъмнината ще ме покрие и светлината около мене ще стане нощ, то и самата тъмнина не укрива нищо от Тебе, а нощта свети като деня; за Тебе тъмнината и светлината са безразлични" (ст.4-12).

Давид мислеше, че тъмнината ще скрие греха му с Витсавее и убийството на Урия, но тъмнината не скрива нищо от Бога.

Давид разбра още, че бог знаеше какъв импулс го ръководи и че именно Бог бе Този, Който го направи да се различава от останалите. Ето какво казва Давид: „Защото Ти си образувал чреслата ми, обвинил си ме в утробата на майка ми. Ще Те славя, защото страшно и чудно съм направен; чудни са Твоите дела и душата ми добре знае това" (ст.13,14).

След като изброява няколко факта, достойни за удивление, Давид завършва тази част на псалма със следните думи: “Непременно ще поразиш нечестивите, Боже; отдалечете се, прочее, от мене, мъже кръвопийци. Защото говорят против Тебе нечестиво и враговете Ти се подигат против Тебе, заради суета" (ст.23,24). Колко много се нуждаем да приемем тези думи със собствените си сърца и да ги оставим да ни говорят така, както говореха на онзи древен Божи служител.

Натановото известие не само напомни на Давид за Божията милост, любов, изобилие от дарове и чест, но и го предупреди, че засявайки грях, ще пожъне печал: „Сега, прочее, няма никога да се оттегли меч от дома ти, понеже ти Ме презря, та взе жената на хетееца Урия, за да ти бъде жена. Така казва Господ: Ето, отсред твоя дом ще подигна против тебе злини и ще взема жените ти пред очите ти, та ще ги дам на ближния ти; и той ще лежи с жените ти пред това слънце. Защото ти си извършил това тайно: но аз ще извърша това нещо пред целия Израил и пред слънцето" (ст.10-12).

Господ изяснява много добре в Новия завет, че ние като вярващи ще жънем винаги онова, което посеем. Павел писа на галатяните: „Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне" (6:7). Може да изпаднем в грях, но не можем да го скрием. Не можем да се избавим от него. Потайностите на нощта не са скрити за Бога. Тази истина се изяснява от двата Завета.

Но някой ще попита: „А какво да кажем за Божията прошка? Когато едно човешко сърце действително се съкруши от самообвинение и се обърне към Бога, наричайки грях онова, което Бог е нарекъл грях, трябва ли такъв човек да пожъне все пак онова, което е посял. Няма ли да има милост от Бога?" Писанията имат отговор за това. Нека продължим с четенето на текста, за да видим какво се случи по-нататък: „Тогава Давид каза на Натан: Съгреших Господу" (ст.13а). Давид бе съгрешил против Витсавее и против Урия, а също и против Иоав, правейки го съучастник в убийството

на Урия. Давид бе съгрешил и срещу своя дом, но тук той призна: „Съгреших Господу”.

Натан отговори: „И Господ отстрани греха ти; няма да умреш" (ст.136). Значи ли това, че Бог ще погледне с лекота на ужасния Давидов грях? Беше ли Давид галеник, към когото Бог се отнасяше с пристрастие? Не, наистина! Всеки един от нас може да получи същата прошка и очистване, ако се обръщаме към Бога така, както постъпи Давид, след като съгреши. Йоан писа: „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда" (1 Йоан 1:9). Давид получи веднага прошка, очистване, възобновяване и общение с Бога, но като последица от неговия грях дойде и страданието.

Тази част от Давидовия живот обикновено се пренебрегва от критиците. За греховете си Давид получи строго отношение от страна на Бога, но той откликна по начин, който показва, че се е разкалял дълбоко за тях. Давид разголва сърцето си пред Бога в една поредица от псалми, известни като „покаяни псалми". От особено значение, що се отнася до греха на прелюбодейството му с Витсавее и убийството на Урия, е Пс.51. Тук ние научаваме как Давид отиде със своя грях при Господа и как Бог се отнесе към него в светлината на неговото покаяние. По-надолу следва само една скица на истините, които са възплътени в тази великолепно част на Божието Слово. Но дори и това бегло изложение ще ни помогне да отговорим на въпросите, повдигнати във връзка с Давидовото покаяние и Божиата прошка. То ще ни помогне и за случаите, когато трябва да се изправим пред греха в своя собствен живот.

Псалм 51

В първите шест стиха ние виждаме греха, поставен на подсъдимата скамейка пред Бога. „Смили се за мене, Боже, според милосърдието Си; според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми" (ст.1). Това е вопъл за милост, единственият вопъл, който грешникът може да отправи и един съгрешил светия да отрони. Божиата милост се явява във фокуса по-късно, когато се повдига въпросът за служението.

За Бога да „изличи беззаконията ни" означава, че те са отстранени от пътя ни и ние стоим оправдани пред Бога. Две основни мисли са проектирани в следващия стих: „Измий ме съвършено от беззаконието ми и очисти ме от греха ми" (ст.2). Искайки пълно измиване, Давид молеше за цялостна чистота. Очистването е свързано с мотивите за нашите действия. Давид искаше плътската му природа, старата му природа да се подчини и остане под Божие владение; това се отнасяше до сърцето и живота му. Във връзка с това е добре да си припомним отново 1 Йоан 1:9: “Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда”.

В ст.3 ние виждаме нуждата от признаване греха си пред Бога. Ако се опитаме да го скрием, няма да благоуспеем. Признаем ли го, ние го изваждаме на показ: „Зашото престъплението си аз признавам и грехът ми е винаги пред мене”.

Тук Давид казва: “На Тебе, само на тебе съгреших”. Вярно е, че Давид трябваше да уреди някои неща с други хора, но проблемът на греха трябва да бъде разрешен най-напред с Бога. Грехът е нещо повече от щетите, които нанасяме на други човечи; той е преди всичко грях против Бога. Давид казва в края на този пасаж: „И пред Тебе сторих това зло; признавам това, за да бъдеш оправдан, когато говориш и да излезеш непорочен, когато съдиш" (ст.4,5).

След това Давид призна източника на греха в ст.5. Той не се извиняваше, когато каза: “Ето, родих се в нечестие и в грях ме зачна майка ми”. Думата „грях" тук се

отнася за „стария човек“ или „старата природа“, която Адам бе завещал на човечеството и с която се ражда всеки един от нас. Тази природа е коренът на греха, и макар че ние не носим отговорност за нея, ние сме отговорни за греховете, които извършваме, допускайки тази паднала природа да управлява живота ни. За да преустановим греховните действия, трябва да сме победили вътрешно източника на греха. С това се занимава Бог, и Давид се молеше за това.

Ст.6 казва: „Ето, понеже желаяш искреност вътре в човека, научи ме мъдрост в скришното на сърцето ми“. Не е достатъчно да се търси прощение като външен акт. Бог се грижи за външната страна на нещата, но Той се интересува и от вътрешното ни състояние. Саул поиска прошка, когато Самуил посочи греха му, но Саул искаше просто да бъде оправдан пред очите на хората. Той не видя необходимост от вътрешно очистване. Това, разбира се, може да се постигне само чрез Христос.

На мнозина от нас са познати думите: „Поръси ме с исоп и ще бъда чист; измий ме и ще стана по-бял от сняг“ (ст.7). Първо идва проската и очистването чрез кръвта. Това е „поръсването“. То е основно за спасението. След това идва измиване чрез Божието Слово. В 1 Йоан 1:9 „очистването“, за което става дума, се отнася за измиването чрез водата на Словото.

Тези две идеи - поръсването и очистването - са илюстрирани много ясно за нас в Евангелието на Йоан, 13 глава. Исус взе кърпа и започна да мие нозете на учениците Си. Когато дойде при Петър, Петър каза: „Ти няма да умиеш моите нозе до века“ (ст.8). А Господ му отговори: „Ако не те умия, нямаш дял с Мене“. Петровият отговор бе типичен за характера на този апостол: „Господи, не само нозете ми, но и ръцете и главата“ (ст.9).

Отговорът на Господа е от голямо значение. Той каза: „Който се е окъпал (бил е поръсен с исоп, очистен чрез кръв), няма нужда да умие друго, освен нозете си, но е цял чист; и вие сте чисти, но не всички“ (ст.10).

Това, което Той каза бе, че всички са новородени с изключение на един от тях. Човек, който е новороден, не трябва да се ражда пак. Той просто има нужда „нозете му да бъдат измити“, което означава ежедневното очистване, необходимо поради омърсяването на вярващия във всекидневието.

Тази истина откриваме още в Ефесяни 5:25,26: „... Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я е очистил с водно умиване чрез словото“.

Давид поиска от Бога „да сътвори“ у него чисто сърце (ст.10). По отношение на невярващия това би било свързано с новородението, но за един християнин то също би било обновление и възстановяване. После той помоли да бъде изпълнен с Божия Дух.

В ст.11 има една истина, от която някои са се опитвали да останат настрана, може би защото не са разбрали истинското ѝ значение. Давид каза: „Да не ме отхвърлиш от присъствието Си, нито да отнемеш от мене Святия Си Дух“. Малко по-нагоре казахме няколко думи за това, но би било ценно да прибавим още нещо. Това с една старозаветна доктрина и е свързана с факта, че след като дадена личност е имала Божия Дух и е проявила непокорство, Св. Дух би могъл да я напусне, както напусна Саул. Давид не искаше това да се случи с него. От нашата църковна епоха знаем, че Божият Дух идна в живота ни, за да остане там. При все това има много християни - някои дори християнски работници, които са оставен и, така да се каже, на рафта и са безполезни за Бога поради някакъв грях, на който са позволили да контролира или доминира в живота им. Нашето положение пред Бога в Христа е потвърдено. Но ако искаме нашата опитност да бъде победоносна, трябва да имаме живо общение с Господа.

Следващият стих говори за възстановяването на радостта в спасението и за подкрепянето в освобождаващия Божия Дух. Едва тогава, както казва Давид, Божията благодат се явява в своята пълнота: "Тогава ще науча престъпниците на Твоите пътища; и грешници ще се обърнат към Тебе". След като човек си е възвърнал общението, радостта на спасението в сърцето си и Святия Дух управлява живота му, тогава, чрез Божията благодат, той може да предава на другите с успех благата вест.

В ст.16,17 срещаме тези богооткровени думи: „Защото не щеш да ти принесе жертва; всеизгаряния не Ти са угодни. Жертви на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш." Определението "разкаян" означава дух, който е съкрушен от скръб и разкаяние поради греха - едно опечалено, наранено и смазано сърце. Такова бе състоянието на сърцето му, след като Давид съгреша срещу Господа. Ние не знаем дали Пс.51 е бил произнесен в присъствието на Натан или след като той си е отишъл, но той съответствува точно на състоянието на автора му.

В този псалм ние виждаме в кой момент Давид предаде себе си напълно на Господа. Той изповяда греха си и не задържа нищо, затова и Бог му прости веднага. Това имаше предвид Натан, когато каза на Давид: „И Господ отстрани греха ти; няма да умреш" (2 Царе 12:13).

Нека още веднъж наблегнем на факта, че има незабавна прошка, незабавно очистване, незабавно възстановяване на общението с Бога, но и непосредствено изстраждане обстоятелствата на извършените грехове.

Очисти ме

Сърцето ми, о Боже мой, познай и мислите ми грешни прочети. Но не проклетие над мен въздай, а със исоп и кръв ме очисти.

Глава 15

БОЖИЕТО НАКАЗАНИЕ НАД ДАВИД

Давид знаеше, че жънейки своите грехове, той няма да плати цената, определена от съда за тях. Тази цена бе платена от Христос. Затова, когато някой човек повярва или се довери на Христос за спасение, „няма вече осъждение за греха на онези, които са в Христос Исус". Наказващата Божия ръка цели да очисти живота, но никое наказание не би могло да премахне вината на греха. Наказанието е за онези, които са станали вече Божии чада чрез вяра в Христос. В Евреи 12:6,7 ние четем; „Защото Господ наказва този, когото люби и бие всеки син, когото приема. Ако търпите наказание, Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когото баща му не наказва?" Божията ръка, наказваща Давид, бе ръката на благословието. Нейната цел бе да предпази Давид от изпадането за втори път в такъв грях и да му напомня постоянно, че каквото посее човек, това и ще пожъне.

Двете водещи теми в Библията са „грях и благодат". Всяка тема се проследява до нейния източник. Грехът се проследява до Адам. Наследената от нас зла природа е от него. Благодатта се проследява до Бога и е част от Неговата природа. По природа човек е склонен да обича, но това е егоистична любов, която иска всичко за себе си. Това е притежателна и субективна любов. Божията любов е обективна. Бог предлага всичко, което има на теб и на мен, и на всички други, стига само да искаме да го получим.

В този Давидов грях ние виждаме колко разпалена е старата природа в човека, без значение дали човек е вярващ в Христос, или не е. В този случай ние виждаме също

Божията благодат и как Бог се отнася към човека чрез Своята благодат. Тези две теми се илюстрират непрекъснато в Библията и намират отражение и различни лица. Между тези два предмета - грехът от една страна и благодатта от друга - се осъществяват всички взаимоотношения между Бога и човешките души.

Грехът на човека - във всичката му грозота - едва ли може да бъде показан ясно, отколкото в случая с Давид. Той бе човек по Божието сърце, но падна толкова ниско, колкото би могъл да падне всеки човек. Божията благодат обаче предизвика такова дълбоко покаяние, че Давид намери прошка и възобновление. Това бе противоположно на Саул, който сякаш бе отхвърлен за по-безобидно нарушение на закона. Всъщност, той отхвърли Божията благодат, която бе единственото средство за неговото възобновление.

Божията благодат не оставя никакво място за преднамерено съгрешаване. Ние не трябва да мислим, че след като Бог е простил на Давид, можем доброволно и съзнателно да съгрешаваме и Той ще ни прощава всеки път и навсякъде, възвръщайки ни към общение и служение. Давид знаеше опасността от това, затова се молеше: „Още и от гордост предпази слугата Си: да ме не завладее; тогава ще бъда непорочен и ще бъда чист от многото престъпления” (Псалм 19:13). Не бива да злоупотребяваме с Божията благодат и да я превръщаме в слободия. Нека се активизиране, като помним, че Бог, Който прости на Давид и го очисти, ще очисти и всички нас от всяка неправда, ако изповядаме като него греховете си и станем отново чисти.

Давид се зарадва в прощението на греховете. Той писа: “Блажен оня, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит. Блажен оня човек, комуто Господ не вменява беззаконие и в чийто дух няма измама” (Псалм 32:1,2).

Понякога смятаме определението “блажен” за синоним на “щастлив”, но не бива да го ограничаваме до ежедневното му значение в наше време, което твърде се е обезценило. Истинско щастие на една душа идва при човека, чийто грях е простен и очистен, и комуто Господ не го вменява за безчестие. Разказът е ясен: това, за което пише Давид, е негова лична опитност, при която Бог му бе простил напълно. Грехът не му беше вменен за такова безчестие, което да изискваше неговата смърт.

Както видяхме в предходната част на нашето изследване, докато Давид мълчеше, костите му бяха овехтели поради ежедневните му стенания. Цяла година той бе мълчал за големия си грях, но това се отрази върху неговото тяло. Той усещаше как Божията ръка тегне над него нощем и денем. Това бе достатъчно свидетелство, че той бе все още Божие чадо - „Защото Господ наказва този, когото люби и бие всеки син, когото приема” (Евреи 12:6). Бог се отнесе към Давид като към свой любим син, затова той усети тежестта на Божията тояга.

Докато Давид живееше далече от разкаянието, Бог не го оставяше на мира. Може би сме виждали хора, които продължават да грешат и това като че ли не безпокои нито съвестта им, нито пък другите им държат сметка за това. А то може да бъде сигурен белег, че те никога не са били родени от Бога. Тук обаче трябва да бъдем много внимателни, защото не можем да видим сърцата на хората. Може да виждаме на публично място усмихнати лица, но този мъж или тази жена да са в частния си живот с обременени от грях сърца. Но Давид каза: “Признах греха си пред Тебе и беззаконието си не скрих. Рекох: Ще изповядам на Господа престъпленията си и Ти прости вината на греха ми”(Псалм 32:5,6). После той коментира скръбта, която идва на нечестивите.

Затова, ако ние сме истински чада на Бога и изпаднем в грях, ще усетим как Божията ръка тегне над нас. Той няма да я вдигне, докато не дойдем при Него със съкрушено и разкаяно сърце. Когато направим това, ще намерим прошка при Него. Тази истина е чудесна и удовлетворяваща. Давидовият грях даде на Божиите врагове удобен повод за богохулство. Като добавка към това, детето, родено от Давидовия грях,

почина. Това предизвиква два въпроса: първо, трябва ли да бъде смятан за християнин такъв, който е изпаднал толкова ниско, колкото Давид, и второ, защо човек трябва да изтърпи резултатите от своя грях, след като му е било простено?

Първи въпрос

Нека разгледаме първия въпрос: "Може ли един човек да бъде считан за християнин, когато падне толкова ниско, както Давид?" В Псалм 103:10 псалмопевецът каза: „Не е постъпил с нас според греховете ни, нито е въздал нам според беззаконието ни". Това означава просто, че Бог не е позволил да се изсипе върху нас цялото правосъдие, което ние заслужаваме. Ако би трябвало да получим онова, което заслужаваме, ние би трябвало да бъдем хвърлени в ада. Бог предяви претенции към Друг за нашите грехове и поиска от Него пълно удовлетворение. Онова, което бе платено на Бога, не може да бъде искано повторно. Исус Христос е понесъл вече моите грехове; Бог няма да упражнява повторно наказателна присъда. Христос понесе в Собственото Си тяло на кръста резултата от нашите беззакония. Когато приехме Господ Исус Христос за свой личен Спасител, Бог, действайки в качеството Си на Съдия, ни прости на базата на Христовите заслуги. Наказанието срещу нас бе анулирано, защото вечните последици от греха бяха напълно разрушени от Христос, а това удовлетвори Божията правда. От друга страна, онези, които отхвърлят Христос, се отвърщат от единствения Източник на спасението. Като хора, които са банкрутирали духовно, те са се самопогубили и оставайки без Бога, са без надежда в този свят. Ние научаваме от Римляни 3:23: „Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога". Това включва и всички нас. Ние сме грешници по природа и практика. Никой мъж, който е поглеждал жена с нечестиво желание, не може да претендира за основания да гледа отвисоко на Давид, защото и в двата случая има вина за един и същи грях на прелюбодейство. По-нататък, онзи, който мрази брата си, се е проявил вече като убиец. Колцина от нас са по-добри в това отношение от Давид? Ако трябва да получим онова, което заслужаваме, никога няма да застанем пред Бога. Слава Богу, че това не е цялата истина, която Писанието има да ни каже. Тук имаме едно славно известие: „А с Неговата благодост се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христос Исус..., за да покаже, казвам, правдата Си в настоящето време, та да познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вярва в Исуса" (Римляни 3:24,26).

Втори въпрос

Нека разгледаме сега втория въпрос. Ако Бог наистина прощава, защо човек трябва все пак да страда от резултата на своя грях? Или както други биха се изразили: „Когато Бог прощава, нима не забравя?" Онова, което мнозина биха искали да знаят посредством такъв въпрос, е: „Ако на един човек се простят греховете му и бъде очистен чрез Христовата кръв, не изчезват ли всички последствия от греха?" Ние вече сме отговорили на това от гледна точка на истината, как Бог наказва Своите чада, което произвежда христоводобие в живота ни.

Посланието към евреите, 12 гл. е ключова в това отношение. Едно от наставленията, което намираме там, е: „Сине мой, не презирай наказанието от Господа, нито да отслабваш, когато те избличава Той; защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема". Ако търпите наказание, „Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когото баща му не наказва?" (ст,5-7). Разбира се, наказващата ръка на любящия Небесен Отец е нещо съвсем различно от осъждението на един Свят Бог. Като нравствен Ръководител на нас, вярващите, Бог се занимава с

нас, като ни управлява. Прощавайки ни вечните последици от нашите грехове в Христос, Бог постъпва с нас по правен начин или от позицията на Вечен Съдия. Но наказвайки ни и допускайки да пожънем онова, което сме посели в този живот, макар и като вярващи, Бог действа спрямо нас като Управител.

Една добра илюстрация на това намираме в 11 гл. на Първото послание до коринтяните. В ст. 29-32 апостол Павел разказва за някои, които са идвали на Господна вечеря и са участвували в нея по такъв начин, че да предизвикат осъждане на самите себе си. Ето думите: „Защото, който яде и пие, без да разпознае Господното тяло, той яде и пие осъждане на себе си. По тая причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста и са починали. Но ако разпознавахме (т.е. съдехме или изпитвахме) сами себе си, не щяхме да бъдем съдени. А когато биваме съдени (т. е. изпитвани от Бога) от Господа, с това се наказваме, за да не бъдем осъдени заедно със света.”

Бог прощава на Своите люде, но дава ясно да се разбере, че ненавижда греха. Той ни учи да мразим греха, като ни оставя да вкусим горчивия му плод.

Псалмистът бе разбрал това, защото писа в Псалм 99:8: „Господи, Боже наш, Ти си ги слушал; Ти си им бил Бог - Опростител, макар и Мъздовъздател за делата им”. Думата „делата” има смисъл в този пасаж на „лоша практика” или „злодеяния”. Макар Божиите люде да получават прошка за греховете си, те все още усещат последиците от греховете в ежедневния си живот.

Това е илюстрирано за нас в Изход 32 гл. Там ние научаваме, че израилтяните накараха Аарон да направи златен телец за тях, на който почнаха да се кланят. Бог искаше да ги унищожи, но Мойсей се застъпи за тях. В отговор на Мойсеевата молба „Господ се разкая за злото, което бе казал, че ще направи на людете Си” (ст.14). Макар да не бяха съвсем унищожени, те понесоха последиците на своето идолопоклонство, защото научаваме: „Така Господ порази людете, загдето направиха телето, което Аарон изработи” (ст. 3).

Още една илюстрация на тази истина намираме в живота на Мойсей и Аарон. Двамата бяха добри мъже, но към края на земното си пребиваване те съгрешиха по такъв начин, че Бог каза: „Понеже не Ме вярвахте, за да Ме осветите пред израилтяните, затова вие няма да въведете това общество в земята, която им давам” (Числа 20:12). Това се повтаря относно Аарон и в ст.24: „Аарон ще се прибере при людете си, защото няма да влезе в земята, която съм дал на израилтяните, понеже не се покорихте на думата Ми при водата на Мерива”. Това бе времето, когато Аарон и Мойсей удариха скалата, вместо да проговорят, обръщайки се към нея, както им бе казал Бог.

Бог им прости напълно, но за тяхно добро, като Негови чада, те бяха наказани да не влязат в Ханаан. Това бе направено така, че онези, които щяха да дойдат след тях, да разберат, че Бог не подценява и не пренебрегва греха, а винаги се отнася към него както трябва.

После, когато Бог опрости големия грях на Давид, Той все пак го наказваше за неговите лоши дела. Давид научи, че пътят на грешника е труден.

Понякога тези уроци съдържат в себе си онова, което хората са определили като “поетическо правосъдие”. Например Яков измами своя баща с ярешка кожа, а неговите синове го измашиха като натопиха дрехата на Йосиф в ярешка кръв. Фараон заповяда по най-жесток начин да бъдат удавени всички първородни момчета на израилтяните. По-късно бранните мъже на Египет се издавиха в Червено море. Надав и Авиуд, Аароновите синове, си послужиха с чужд огън за жертва пред Бога и бяха поразени от огън. Аман издигна бесилка за Мардохей, но сам увисна на нея.

Тези библейски стихове придобиват ново значение в светлината на посочените пасажи: „Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще

и да пожъне. Защото който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот" (Галатяни 6:7,8). Макар че контекстът на този стих, който следва, се различава от останалите, принципът е същия: "А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще да пожъне" (2 Коринтяни 9:6). "... всеки според своя труд ще получи своята награда" (1 Коринтяни 3:8).

Божията цел е да се научим да страним от греха. Човек не може да очаква прошка, щом като е готов да изпадне пак в греха, който е предизвикал неудоволствието на Господа. Бог е поставил пропаст между греха и правдата. Това трябва да се знае. Не е възможен абсолютно никакъв компромис. Никакъв опит не бива да се прави от наша страна да принизяваме или да се оттегляме от абсолютната святост и чистота на Бога. Грехът е винаги грях и правдата е винаги правда. Не може да има сливане между тях по никакъв начин, по вид или форма. Бог не може да ни прости с цената на понижаване божествения стандарт на правдата.

За да ни научи да намразим греха, Бог ни наказва. Ако не постъпваше така, не бихме падали на колене пред Него толкова често, защото продължаваме да живеем в грях. Божиите люде се научават да мразят греха чрез горчивите му последици и само така започват да обикват правдата и святостта. Бог наказва както намери за добре, "...за наша полза, за да съучаствуваме в Неговата святост" (ст.10). Бог не иска ние да дойдем до славата, без да сме допринесли за своя духовен живот и служение. Той иска да види духовния ни плод и то - изобилен!

Глава 16

ПЕЧАЛНАТА ЖЕТВА НА ДАВИД

2 Книга на царете, 12-18 глави

След като Бог прости, Той веднага възстановява. Той никога не запазва лошо чувство. При все това, има последици, които трябва да посрещнем поради греха си. Господ си служи с тоягата на наказанието, част от което очевидно е фактът, че ние жънем онова, което сме посели. Докато Той ни възвръща към общение със Себе Си, горчивата чаша, налята от самите нас, трябва да бъде изпита. Давид трябваше да живее още 20 години, но семената на убийството и похотта, които бяха посети, щяха да носят плодове в цялото му семейство.

Ние научаваме, че Бог порази детето, което Уриевата жена роди на Давид и то се разболя. На седмия ден детето почина. Това е много тъжен разказ и той е свързан с един мъчителен период, през който Давид разпъваше душата си. През време на 7-те дни, когато детето бе болно, преди да умре, Давид се молеше в голяма сърдечна агония за живота му: "Давид, прочее, се моли Богу за детето; и, Давид пости, па влезе, та пренощува, легнал на земята. И старейшините на дома му станаха, и дойдоха при него, за да го дигнат от земята; но той отказа, нито вкуси хляб с тях" (2 Царе 12:16,17).

Причината за Давиловото поведение по онова време е дадена в ст.22 и 23: "А той рече: Докато детето беше още живо, постих и плаках, защото си рекох: Кой знае? Може Бог да ми покаже милост и детето да остане живо. Но сега то умря. Защо да постя? Мога ли да го върна надире? Аз ще ида при него, а то няма да се върне при мене." Това бяха думи на човек, съкрушен при смъртта на своя син. Детето бе зачатно извънбрачно, но твърде възможно е онова, което е причинило най-дълбоко страдание за Давид да е

било убеждението, че детето минава през страдания, заради греха на баща си. Това отношение посочва действително разкаяния дух на този човек.

Така Давид бе научил една важна поука, макар за него да имаше и други такива. Витсавее роди на Давид друг син и Давид го нарече "...Соломон. И Господ го възлюби. И прати чрез пророка Натан, та го нарече Едидия (възлюбен от Господа), заради Господа" (2 Царе 12:24,25).

Първородният син на Витсавее и Давид бе отнет от тях поради техния грях. Но в Божията благодат този втори син бе избран от Бога да наследи престола на Давид.

Естествено това е указание за пълната прошка на Бога към Давид и едно ново свидетелство за Божията милост. От една страна, ние виждаме Божията строгост. От друга, виждаме Божията благодат, тъй като поуката, която Той даде на Своето чадо, бе възприета.

Зло в Давидовия дом

Бог бе казал още на Давид, че ще възбуди зло срещу него в собствения му дом. Част от това виждаме в разказа за похотта, която бе обладала Амнон и насието, което той упражни над своята полусестра Тамар. Тук имаме случай, когато един Давидов син допусна същата необузdana страст, която бе подтикнала Давид към Витсавее.

В тази 13 гл. на 2 Царе, ние научаваме как третият от Давидовите синове, Авесалом, едноутробен брат на Тамар, чакаше удобен момент, за да умъртви Амнон.

Подобно на убийството на Урия от страна на Давид, Авесаломовото убийство на полубрата Амнон бе предумишлено. Авесалом свика всички Давидови синове на пир и след това заповяда на слугите си: "Гледайте, когато Амноновото сърце се развесели от виното и аз ще ви кажа: Поразете Амнон, тогава го убийте. Не бойте се; не ви ли заповядвам аз? Бъдете дръзновени и храбри. И Авесаломовите слуги сториха на Амнон според както Авесалом заповяда" (ст.28,29).

В този случай се говори още и за пиянство. Давид бе опил Урия, надявайки се, че той ще отиде у дома при жена си, за да скрие Давидовия грях. Авесалом опи Амнон, за да не осъзнае грозящата го опасност, докато стане съвсем късно за спасение.

После Авесалом забягна при Талмай, гесурския цар (13:37). Той стоя там три години, докато майка му скърбеше непрекъснато за неговото отсъствие.

Фактът, че Авесалом забягна в Гесур, която бе езическа страна, ни напомня още веднъж за това, че Давид жънеше онова, което беше посял. Преди години, криейки се от Саул, Давид не се бе покорил на Господа, вземайки за жена Мааха, дъщерята на гесурския цар. Авесалом бе техен син, затова в него изпъкваше безпринципният характер на майка му и дивите страсти на баща му.

Убивайки Амнон, Авесалом бе замислил също така да наследи престола на баща си. При естествено развитие на нещата най-възрастният син на царя трябваше да наследи престола при смъртта на баща си, но след смъртта на Амнон Авесалом си мислеше, че ще се приближи повече до престола. Тази сметка обаче той бе направил без Бога, Който имаше коренно различен план.

Бунтът на Авесалом

По-късно, когато Авесалом се върна в Израилевото царство, той спечели нечестно любовта на хората и въстана срещу баща си. Всичко се вършеше в атмосферата на лукавство и измамничество. Авесалом организира армия, за да детронира баща си и Давид едва спаси живота си. Стана така, че се изпълни още една част от пророчеството във връзка с осъждението над Давидовия дом. Бог бе казал, че ще вземе Давидовите жени и открито ще ги предаде на ближния му. Когато Давид

избяга, той остави зад себе си много свои наложници, за да се грижат за дома му. Ахитофел посъветва Авесалом: „Влез при бащините си наложници, които е оставил да пазят къщата; и като чуе целият Израил, че си станал омразен на баща си, ще се усилят ръцете на всичките, които са с тебе. Поставиха, прочее, шатъра на Авесалом върху къщния покрив; и Авесалом влезе при бащините си наложници пред целия Израил. А в онова време съветът, който даваше Ахитофел, бе считан като че ли някой бе търсил съвет от слово на Бога; такъв се считаеше всеки Ахитофелов съвет и от Давид, и от Авесалом" (16:21-23).

Давид разбра, че животът на закононарушителя е тежък и човек жъне, каквото е посял. Поради своите грехове Давид даде началото на една поредица от обстоятелства и събития, които биха го унищожили, ако не беше Божията благодат.

Може би Давид не трябваше да избяга от Ерусалим. Може би би било по-добре да събере своите мъже и да защитава успешно царството си в това смутно време. Но в желанието си да запази своя град и невинните хора, които биха пострадали най-много в подобна ситуация, той избяга. Някои от сцените след неговото бягство, разиграли се след излизането му от Ерусалим, са сърцесъкрушителни. Давид се увери, че греховете му са причината за тази беда и погледна на Авесаломовия бунт като на Божие наказание. Давид плака, напускайки града. Такъв човек Господ не може да презре. Авторът на 2Цар., ни казва: „А Давид се възкачваше по нагорнището на маслинения хълм и плачеше, като се изкачваше, с покрита глава и вървейки бос; и всичките люде, що бяха с него, покриваха всеки главата си, и плачеха, като се изкачваха" (15:30). Това е истински белег на съкрушаване, на истинско разкаяние. Това е нещо повече от скръбта. Давид не плачеше поради изгубването на царството си, а поради своите грехове. Той ги считаше като основна причина за гражданската война.

Ако погледнем себе си, няма ли да ни се стори, че сме с твърде сухи очи днес? В края на всеки ден казваме, може би по инерция: „Господи, ако съм съгрешил днес срещу теб, прости ми". Наистина ли имаме Давидовото отношение към собствените си грехове? Осъзнаваме ли Божието наказание над нас поради греха ни? Наказанието не е осъждане за греха, защото всичките ни грехове са осъдени в Христос. Чрез наказанието ние научаваме какво нещо е грехът и как да го избягваме.

600 -те Давидови мъже

Давид не чувствуваше нужда от мъже, които да го следват. Първата група, останала с него, бяха неговите 600 мъже, които се бяха присъединили към него още в Гет. Някои от тях ще да са били чужденци, дошли най-напред при Давид в неверие; чрез свидетелството му обаче те ще да са повярвали. Причината да смятаме така е, че той каза на Итай, един от водачите им: „Защо идеш и ти с нас? Върни се и остане с царя, защото си чужденец и преселен от мястото си. Ти вчера дойде; и днес да те направя ли да се скиташ с нас? Ето, аз ще ида, където мога; милост и вярност да бъдат с тебе!" (15:19,20). Защо би казал Давид: „Милост и вярност да бъдат с тебе", ако те не принадлежаха към Божието семейство?

Много от тези мъже се бяха подвизавали с Давид, когато страдаше от гонитбата на Саул. Те бяха свидетели на искреността на Давидовата вяра и знаеха, че той е Божият помазаник. Те вярваха, че Бог ще го постави някой ден на Израилевия престол, затова хвърлиха жребий в негова полза. Те се сражаваха редом с него, търпяха глад и имаха всяка възможност да видят действителния Давид. Истинно ли е нашето свидетелство, когато дойдат бедите? Знаят ли другите от нашите реакции, че ние сме истински вярващи?

Тези мъже бяха опитни и издръжливи воители. Давид ги бе организирил и обучаваля много добре. Затова те уповаха на него, макар че нямаше изгледи той да бъде повече Израилев цар. Те бяха негови телохранители в продължение на повече от 20 години, но Давид не беше вече младеж. Изглеждаше, че неговата кауза с изгубила популярност. При все това, Итаевият отговор към царя показа едно посвещение на Бога и Давид. Неговите думи бяха: „Заклевам се в живота на Господа и в живота на господаря ми царя, гдето и да бъде господарят ми царят, било за смърт, било за живот, непременно там ще бъде и слугата ти" (15:21).

Тези грубовати войници се бяха посветили на каузата на царя, докато хладките в духовно отношение Израилеви поданици предпочетоха страната на Авесалом, защото първоначално изглеждаше, че последният ще успее. Винаги така става, когато на историческата сцена се сблъскват велики проблеми. Има такива, които търсят само онова, което е популярно, а не това, което е право. Истинският вярващ в Христос може да бъде призван, за да пострада за своя Господ.

Последвахме ли Исуса в Неговото отричане? Авторът на Посланието към евреите ни дава следното наставление в гл.13: „Затова и Исус, за да освети людете чрез Собствената Си кръв, пострада въвн от градската порта. Прочее, нека излизаме и ние към Него въвн от стана, понасяйки позор за Него. Защото тук нямаме постоянен град, но търсим бъдещия" (ст.12-14).

Ние наричаме себе си християни, като понятието “християнин” означава “Христови люде”. Такива ли сме? За да бъдем Христови люде, трябва да желяем да се пожертвуваме дори до смърт. Не четем ли в Римляни 12:1: „И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение”? Живата жертва е такава жертва, която е мъртва за себе си, но е жива за Бога. Това е в унисон с Матей 10:39: „Който намери живота си, ще го изгуби; и който изгуби живота си заради Мене, ще го намери”. В същия дух са и думите на апостол Петър: „А Бог на всяка благодат, Който ви е призвал в Своята вечна слава чрез Христос (Исус), ще ви усъвършенствува, утвърди, укрепи (и направи непоколебими), след като пострадате малко" (1 Петрово 5:10).

Друг един стих, който ни насърчава в този труден избор, е: „Да не ни дотяга да вършим добро; защото, ако се не уморяваме, своевременно ще пожънем" (Галатяни 6:9). Тези принципи намират приложение в живота на онези 600 мъже, които бяха готови да предадат себе си цялостно в живот или смърт в служба на отхвърления им цар. Нека обърнем внимание на подвига им и да не бъдем християни само „при хубаво време", желяещи да следват Исус само, когато нещата вървят добре, но също и във време на трудност и сътресение.

Ще застанем ли както Итай? Ще кажем ли за своя Господ: „Заклевам се в живота на Господа... било за смърт, било за живот, непременно там ще бъде и слугата ти"?

Не бива да бъдем безотговорни по отношение на онова, което принадлежи на Бога. Павел писа до коринтяните: „Не знаете ли, че вашите тела са части на Христос?" (1 Коринтяни 6:15). Няколко стиха по-нататък той заявява: „Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, Който е въвн вас, Когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си (и с душите си, които са Божи)" (ст.19,20). Вавилонският цар Валтасар взе златните и сребърните съдове, които бяха посветени на Господа и ги употреби за неблагочестиви цели. Осъдението му дойде бързо. Думите, записани върху стената, отбелязаха края на неговото царство (Данаил 5:25). Ние принадлежим на Бога. Ние нямаме право да използваме онова, което принадлежи на Бога, за нищо друго, освен за онова, което Той сам е определил. Пътеката, маркирана от Христос, е единствената, която трябва да следваме. Ние не сме свои си. Ние сме купени със скъпа цена!

Пресичайки Кедрон

Давид стоеше при потока Кедрон, докато разговаряше с Итай. Когато видя посвещението на този човек и онези, които го следваха, той им каза: „Иди, та премини!“ Ние също научаваме, че „цялата местност плачеше със силен глас, като преминаваха всичките люде, а царят премина потока Кедрон и всичките люде преминаха през пътя за пустинята" (2 Царе 15:23). Този поток или рекичка се намира между полите на храмовия хълм и Елеон в долината Мопия. Предназначението на тази долина бе разнообразно: нечистотиите на града се изсипваха в Кедрон и той ги отнасяше надолу; кръвта от жертвените животни се оттичаше пак там. Тези факти имат преобразно значение, защото изобразяват греха и безчестието на людете, които се измиват пред лицето на Всемогъщия Бог, Чиято Шекина - слава обитаваше в Светая Светих.

Като допълнение, пепелта от идолите, които унищожаваша богоугодни царе, се хвърляше във водата и биваше отнасяна от околностите на Ерусалим. Най-голямо значение обаче има за нас фактът, че нашият Спасител Господ Исус Христос премина този поток на път за Гетсимания, точно преди да се изкачи на Голгота, за да понесе греховете ни. Пс.69, който предава в пророческа светлина страданията на нашия Спасител, ни казва за молитвата, произнесена от Него, докато Той носеше товара на греха в сърцето Си: “Избави ме, Боже; защото водите стигнаха до душата ми. Потъвам в дълбока тиня, гдето няма твърдо място да застана; стигнах в дълбоки води, гдето потопа ме покрива. Изнемогвам от викане; гърлото ми е изсъхнало; очите ми чезнат, докато чакам моя Бог” (ст.1-3). Образите в тези думи са внушени безспорно от картината, когато Той преминава през тинята и мръсотията на този отвратително вонящ поток непосредствено преди смъртта Си за нас. Затова тази рекичка свидетелствува за отвратителността на греха и дълбокото смирение на нашия Спасител, Който умря за нас.

Този поток е свързан още и със смирението в живота на Давид. Той символизира същото и за всички негови мъже, които напуснаха града и понесоха върху себе си неговото отхвърляне. Ние последвали ли сме Христос по този начин?

На същото място свещеник Садок, който носеше със себе си ковчега на завета, се срещна с Давид. Именно при този случай се разкрива дълбокото смирение на Давид и уповаването му на Божията мъдрост. “Тогава царят каза на Садок: Върни Божия ковчег в града; ако придобия благоволение на Господа, Той ще ме възвърне, за да видя Него и обиталището Му; но ако рече така: Нямам благоволение в тебе, - ето ме, нека ми стори каквото Му се вижда за добро" (15:25,26).

Давид не се чувствуваше достоен да приеме при себе си ковчега на завета. Той смяташе - и с право, че ако неговата кауза съвпада с Божията, Господ ще позволи на Давид да се върне в Ерусалим и да се поклони на Господа на мястото, установено от Бога. Ако Давид се върнеше поради Божията милост и сила, щеше да бъде добре; но поради несигурните обстоятелства на онова време Давид не можеше да излага на опасност ковчега. Бог бе определил Ерусалим като център за поклонение и Давид не искаше да позволи на зигзайте в своята кариера да се намесват в Божиите планове и да стане причина за оскверняването на тази светиня. След като облаците си отидоха и Давид бе избавен, той пъ: „И изведе ме нашироко, избави ме, защото има благоволение към мене" (2 Царе 22:20). Това не означава, че Бог се удовлетворяше в заслугите на Давид, но Бог се удовлетворяше да показва милост към Давид. Това бе удоволствието на любовта. Бог го обичаше, затова го върна в града и върху престола.

Когато Давид прекоси потока Кедрон - това място на отхвърляне и смирение, той разбра, че най-добрият му приятел го е изоставил. Бе донесено на Давид:

„Ахитофел е между заговорниците с Авесалом. И рече Давид: Господи, моля Ти се, осуети съвета на Ахитофел" (15:31).

Ахитофел беше съветник на Давид. Именно за него писа той в Псалм 55: “Понеже не беше оня, що ме мразеше, който се подигна против мене, тогава бих се скрил от него; но ти, човек, равен на мене, другар мой и мой близък приятел. Заедно се разговаряхме сладко, с множеството ходехме в Божия дом" (ст.12-14).

Ахитофел и Давид бяха много близки приятели. Те разговаряха за духовни проблеми, за победи и поражения. Те обсъждаха въпроси, свързани с държавата, и влизаха заедно в Божия дом, за да се допитат до Господа кой път да изберат. Мъдростта на този човек бе импонирала на Давид дълго време. А сега Ахитофел се бе обърнал против него. Съветникът бе изоставил своя цар заради Авесалом, узурпатора. За Давид този факт бе тежък за възприемане. По-късно Един, по-велик „Давид", щеше да пострада от ръцете на Юда - човек, който се бе представял за Негов приятел, но който се обърна накрая срещу Него и Го предаде на враговете Му.

Нямаше никакво извинение за Юда за това, че се обърна срещу нашия Господ. Нито пък има извинение за нас. Що се отнася до Ахитофел и Давид обаче ще да е имало все пак някаква причина. Ахитофел бе дядо на Витсавее, с която Давид бе извършил толкова тежък грях. Освен това, синът на Ахитофел бе приятел и съслужител на Урия, съпруга на Витсавее. Давидовият грях бе такъв, че Ахитофел не можеше да го забрави. Той бе дълбоко наранен. Лесно е да се разбере защо би могъл да се обърне срещу царя, когато му се предостави такава възможност.

Искаме ли да излезем извън вратата и да понесем укора на Господ Исус Христос? Искаме ли да се смирим като Него? Няма друг начин - смъртта и смирението вървят пред живота и прославата. Това имаше предвид нашият Спасител, когато каза в Евангелието на Йоан 12:23,24: “Дойде часът да се прослави човешкият Син. Истина, истина ви казвам, ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остана самотно; но ако умре, дава много плод".

Преди прославата и истинския живот бе смъртта върху кръста. Същият принцип на смъртта преди живота се съдържа в духовната сфера. Това е вярно не само за нашето спасение от вината на греха, но е вярно и за опитността на вярващия в спасението от силата на греха. За да можем да опитаме този чудесен Негов живот, ще трябва да излезем заедно с Него извън града, понасяйки укора Му.

Ето ги Неговите думи: „Който обича живота си, ще го загуби; и който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот. Ако служи някой на Мене, Мене нека последва; и дете съм аз, там ще бъде и служителят Ми. Който служи на Мене, него ще почете Отец Ми" (Йоан 12:25,26). Във връзка с това Евангелието на Лука, 9:23,24 е много важен пасаж: „Каза още и на всички: Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, той ще го спаси."

В коренно противоположно положение са онези, за които Йоан казва в 12:42,43: “Но пак мнозина от първенците повярваха в Него; но поради фарисеите не Го изповядаха, за да не бъдат отлъчени от синагогата; защото обикнаха похвалата от човеците повече от похвалата от Бога".

Такова е духовното значение на Давидовото преминаване на потока Кедрон. Той изгуби, така да се каже, своя живот заради Господа. Онези 600 мъже и другите, които го следваха, изгубиха живота си заради Давид и заради Господа и всички го намериха пак. Ето, така бе прославен нашият Господ: „Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христос Исус; Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга, и

стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова и Бог Го превъзвиши и Му подари името, което е над всяко друго име, така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества, и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца"(Филипяни 2:5-11).

Ще излезем ли с Него извън вратата, понасяйки върху себе си укора, насочен срещу Него? Ако постъпим така, ние също ще вземем участие в Неговото прославяне.

Давид бива прокълнат от Семей

2 Книга на царете, 16 глава. Едно от най-силните свидетелства за пълното смирение на Давид по време на това отстъпление бе страшното унижение, което той изтърпя от вениаминеца Семей, роднина на Саул. Разказът в Писанието е следния: "А когато цар Давид стигна у Варуим, ето, излезе от там човек от семейството на Сауловия дом, на име Семей, Гираев син; и като излезе, вървеше и кълнеше. И хвърляше камъни върху Давид и върху всичките слуги на цар Давид; а всичките люде и всичките силни мъже бяха отдясно му и отляво му. И Семей, като кълнеше, говореше така: Излез, излез, мъжо кръвниче и мъжо злосторниче! Господ докара върху тебе всичката кръв на дома на Саул, вместо, когато ти се възцари, и Господ предаде царството в ръката на сина ти Авесалом; и ето те в нещастие ти, защото си кръвник"(ст.5-8).

Семеевите проклетия към Давид и обвиненията към него всъщност нямаха основание. Бог бе този, който въздигна Давид на престола. Едва ли имаше в Израил човек, който да бъде по-чист от Давид по отношение погрома в Сауловия дом. Давидовият отговор бе величествен, като имаме предвид, че той имаше със себе си войска и неговата охрана бе на негова страна. Хората около Давид бяха станали легендарни за израилтяните със своята доблест и героизъм.

Един от Давидовите първенци, Ависей, му каза: „Защо да кълне това мъртво куче господарят ми царя? Позволи ми, моля, да мина насреща и да му отсека главата. А царят рече: Какво общо има между мене и вас, Саруини синове? Когато кълне и когато Господ му е казал: Прокълни Давид, кой ще му рече: Защо правиш така? Давид още каза на Ависей и на всичките си слуги: Ето, син ми, който е излязъл из чреслата ми, търси живота ми, а колко повече сега тоя вениаминец? Остави го, нека кълне, защото Господ му е заповядал. Може би Господ ще погледне онеправдан и ето ми и Господ ще ми въздаде добро вместо неговото проклинане днес" (ст.5-12).

Давид още страдаше поради греха си отпреди 7 години. Той знаеше, че Бог му е простил. Страданието му при бягството от Ерусалим и пъклените намерения на Авесалом не бе осъждение, а бе допуснато като наказание от Бога, за да бъде смирен Давид и за да избегне занапред падането в подобни грехове. Вместо да порази този човек, Давид искаше да види Господната благодат, като отсъди срещу лъжите, произнесени от Семей. И макар че този човек продължаваше да проклина и да хвърля камъни, и пръст срещу Божиите слуги, Давид го изтърпя.

Как постъпваме ние, когато човеците ни обвиняват несправедливо? Естественият ни подтик е да се оправдаем. Човешко е да се иска възстановяване на правдата. Давид обаче, осъзнавайки, че Бог е допуснал това, отказа да предприеме каквито и да било действия срещу Семей. Той бе научил истината, изразена от него така добре в Псалм 37:5: "Предай на Господа пътя си; и уповай на Него и Той ще ивърши очакването ти". Тъкмо така постъпи в този случай Давид. Той знаеше, че Бог ще възстанови правда като светлината и Своето правосъдие като пладне (вж.ст.6). Може би и ние ще се изправим някога пред клевети, лъжи и проклетия, но нека Бог мъздовъздава. Давид възприе тази ситуация, като знаеше, че това не е наказанието на

осъждението, а справедливото отношение на неговия Небесен Отец. Той остави този случай в ръцете на Господа.

Именно през този период написа той Псалм 3 и 62. В Псалм 62 той каза: „Но ти, о душе, моя, тихо уповавай само на Бога, защото от Него очаквам помощ. Само Той е канара моя и избавление мое, и прибежище мое; няма да се поклатя. У Бога е избавлението ми и славата ми; моята силна канара и прибежището ми е в Бога. Уповавайте на Него, люде, на всяко време, изливайте сърцата си пред Него; Бог е нам прибежище. (Села). Думата “села” означава, че ние трябва да размислим над тези неща. Така се насърчаваше Давид в Господа и ние трябва да последваме примера му.

Бог управлява между хората

Научихме за Ахитофел, че той бе един от може би най-близките приятели на Давид и несравним негов съветник. “А в онова време съветът, който даваше Ахитофел, бе считан като че ли някой бе търсил съвет от слово на Бога; такъв се считаше всеки Ахитофелов съвет и от Давид, и от Авесалом” (2 Царе 16:23). Този човек имаше последната дума, сякаш Бог бе говорил чрез него.

Именно по съвета на Ахитофел Авесалом изнасили наложниците на своя баща с надеждата, че такова отвратително поведение ще укрепи ръцете на онези, които бяха взели страната на Авесалом. Тези мъже обаче си направиха сметката без Бога.

Давид изпрати в Ерусалим човек на име Хусай с надеждата той да намери достъп до най-близките съветници на Авесалом. Целта на Давид бе Хусай да може да контрира хитрия съвет, който би могъл да даде Ахитофел.

Очевидно планът бе даден от Господа, защото когато Ахитофел посъветва Авесалом да си вземе армия и да потегли незабавно след своя баща и неговите люде, за да ги унищожи преди да са се събрали, Хусай даде съвет да се изчака. Той напомни на Авесалом, че Давид и неговите мъже са бранни мъже, които са раздразнени духом като мечка, на която са отнети малките. Хусай посъветва да бъдат предпазливи да не би силите на Авесалом да претърпят макар и малки поражения, които да доведат до големи беди за Авесалом.

Авесалом и неговите мъже казаха: „Съветът на архиеца Хусай е по-добър от съвета на Ахитофел. (Защото Господ беше рекъл да осуети добрия Ахитофелов съвет, за да нанесе Господ зло на Авесалом)” (2 Царе 17:14). Бог издига или сваля люде според волята си. Навуходоносор научи тази истина. Бог допусна да го обладва лудост, така че той живя като животно в полето. Неговата поука бе “по заповед от стражите и делото на думата на светите, за да знаят живите, че Всевишният владее над царството на човеците, дава го комуто ще, и поставя над него най-нищожния измежду човеците” (Данаил 4:17).

Понякога един народ бива въздигнат, за да се накаже друг народ. След това същият народ бива изпитан и ако е нужно, бива наказан. И ние в нашата страна не можем да избегнем този принцип, според който Бог се отнася към различните народи. Бог може да допусне ние да пострадаме от ръцете на зли човеци, за да познаем, че на небесата управлява Бог.

Смъртта на Ахитофел и Авесалом

2 Книга на царете, 17,18 глави. В 17,18 глави на 2 Цар., виждаме как нещата се обърнаха в полза на Давид. Ф. Б. Майер обобщава този период от Давидовото наказание със следните думи: “Много бяха бедите на Божия служител, но той бе избавен от всички тях. Когато си извади поуката, тоягата бе усмирена. Той бе бит с

тоягата на човеци и с камшиците на човешки чада, но Бог не оттегли милостта Си от него, както я бе оттеглил от Саул; неговият дом, неговият престол и царство, въпреки множеството противни сили, бяха съхранени за него. И така винаги-тоягата, камшиците, наказанието; но заедно с тях и Божията любов, осъществяваща Неговата изкупителна цел, без да бърза, без отдих, без да забравя, а свързвайки всички неща до пълно елиминиране на злото и изчистване на душата. Тогава - неминуемото проблясване на благословието, появило се след края на дълга и мъчителна житейска нощ."

Когато нещата се обърнаха в полза на Давид, всичко тръгна много бързо. Ахитофел, чиято измяна нарани Давид така дълбоко, си отиде пръв и то от собствената си ръка. Ние вече видяхме, че по човешки казано, Ахитофел имаше известна причина да бъде сърдит на Давид, но очевидно искреното разкаяние на последния не се отрази на отношението на съветника. А именно поради сърцесъкрушеността на Давид Бог го пощади и протегна ръка на избавление към него по това време. Ако Ахитофеловият съвет бе изпълнен от Авесалом, това може би би се оказало пагубно за Давид и неговата кауза. Вместо това бе изпълнен съветът на Хусай и Ахитофел разбра, че каузата на Авесалом е изгубена. "А Ахитофел, като видя, че съветът му не се възприе, оседла осела си и стана, та отиде у дома си, в своя град; и като нареди домашните си работи, обеси се. Така умря; и погребан бе в башиния си гроб" (2 Царе 17:23). Той не се обърна в покаяние към Бога, а доброволно посегна на живота си. Той се опита да уреди нещата така, че семейството му да не страда в резултат от неговия бунт срещу царя. Грехът на Ахитофел го бе намерил, но за разлика от Давид, Ахитофел следваше само своите съвети и не се обърна към Бога за помощ.

Смъртта на Авесалом бе също така едно свидетелство за неговото смиряване, макар и по друг начин. Той бе много себелюбив човек и бе издигнал приживе „за себе си стълб, който е в царската долина; защото си рече: Нямам син, който да упазит паметта на името ми; затова нарече стълба на своето име; и той се нарича и до днес Авесаломов паметник" (2 Царе 18:18). Както изглежда, той си бе издигнал неволно надгробен паметник, който да напомня на идните поколения за него. Да, те го запомниха, но не по начина, който той си бе представял. Той дори не бе погребан на мястото, което си бе приготвил, а в един гроб, останал без белег, ако не се смята купчината камъни, което бе позорно за човек от неговия ранг и с неговите претенции. Ние четем: „И взеха Авесалом, та го хвърлиха в един голям ров, вътре в леса, и натрупаха на него много голям куп камъни. И целият Израил побягна, всеки в шатъра си" (ст.17). Като че ли хората искаха с това да кажат: имаше тук един човек, който заслужава убиване с камъни заради своя бунт и ние ще го затрупаме сега с грамада от камъни. Тези бяха паметните камъни, определени за него...

Ахитофел и Авесалом установиха за себе си онова, което Йов бе писал преди много години в този смисъл, че триумфът на нечестивите е кратък и радостта на лицемерите трае само миг (виж Йов 20:5). Техният грях ги бе намерил, както бе предупредил Мойсей много по-рано. Онова, което те не можаха да разберат, е записаното от Давид в Псалм 16:11: „Ще ми изявиш пътя на живота; пред Твоето присъствие има пълнота от радост. Отдясно на Тебе - всякога веселие." Удоволствията на греха са кратковременни, а удовлетворението в Бога трае цяла вечност. Давид бе посветил живота си на Господа и Бог бдеше над него.

Давид стигна до такъв момент в живота си, когато се научи да не се страхува, защото се бе доверил напълно на Господа. На едно място той каза, бягайки от Авесалом: „И аз легнах, и спях; станах, защото Господ ме поддържа" (Псалм 3:5).

Именно поради това упование Бог можа да изведе Давидовата правда като светлината и неговата съдба като пладнe. Давид бе напълно оправдан, не защото Бог

пренебрегна неговия грях, а защото го очисти от него, след като той го изповяда и прие наказанието на Господа. Така Бог можа да го възстанови и наново да го употребява.

Когато Давид избяга от Ерусалим, той бе оставил своя случай в Божиите ръце и бе решил, че ако Бог го възстанови на позициите му, ще бъде добре. Ако пък Господ не считаше, че трябва да го върне, ще бъде пак добре, защото такава е Божието намерение. Давидовият случай нямаше връзка със заслугите на този човек, а бе разрешен поради Божиата любов. Каква голяма разлика между човека, който търсеше всичко за себе си и човека, който започна да търся Божиата слава. Наистина той бе мъж по Божието сърце!

Победата чрез благодат

Победно с коня си летейки,
размахал огнен меч в ръка,
сечеше царят враговете пред следващата го войска.

О, колко сила,
колко смелост у всеки мъж сега личи! Блестят железните им брони,
горят безстрашните очи.

Но чуйте! Литва мощен възглас
“Победата на тоя свят не идва с мускули и смелост,
а дава се чрез благодат!”

Победно ти и аз летим,
уверени и в ум, и в мощ.

Но кой пред всички път отваря?

Исус Христос е Този Вожд!" Ще гинат скиптри и престоли,
които вчера са били. А нашият Исус ще води към светли дни.

И по-добри!

Но трябва да се покорим на Неговата благодат. И тъй ще наследим накрая един
прекрасен, вечен Свят.

Глава 17

ВЪЗВРЪЩАНЕТО НА ЦАРЯ

2 Книга на царете, 19 глава

Давид живя още 10 години след смъртта на Авесалом. В сравнение с по-ранните си години ние научаваме много малко за това време, но и това е достатъчно за наша поука и наставление.

Бунтът бе потушен след смъртта на Ахитофел и Авесалом. Давид, след като се бе крил в пустинята на изток от Йордан, можеше вече да се върне веднага в Ерусалим, ако желаше. Това би било най-естественото. Всеки друг на неговото място би се върнал, колкото се може по-скоро, за да реорганизира войските, да смаже опозицията и без да губи време, да вземе отново управлението в своите ръце. Давид бе различен. Той бе мъжът по Божието сърце - един човек, който уповаваше на Бога и би приел само онова, което би му дал Бог.

В ст.9,10 научаваме: „Тогавя всичките люде на всичките Израилеви племена се препираха, казвайки: Царят ни е избавил от ръката на неприятелите ни и той ни е освободил от ръката на филистимците, а сега побягна от земята поради Авесалом; сага, прочее, като умря в сражението Авесалом, когото помазахме за цар над нас, защо не

говорите нищо за възвръщането на царя?" Известно време някои от тях бяха следвали популярния и обаятелен Авесалом. Те бяха смятали наивно, че ще се чувствуват по-добре под негово предводителство, отколкото при Давид. Разгромът на Авесаломовата войска ги отрезви. Защо всичко, което научаваме, идва чрез мъчителни и горчиви опитности, вместо да приемем по-лесния начин: просто да уповаваме на Бога? Понякога ние подаваме ръка за помощ на млади християни, които виждаме, че се отклоняват от правия път, само за да установим, че те гледат на живота така, както ние сме гледали на тяхната възраст. Този факт изглежда характерен за всички нас, а именно, че ние трябва много да се учим от онова, което е нужно и полезно за нас, по пътя на изпитания, грешки, тъга и трудности. Всяка нация има поуки за себе си, които рано или късно научава. Не всичко, изглеждащо добро на пръв поглед, се оказва такова в крайна сметка.

Всички Израилеви племена, освен Юда, се включиха в тази дискусия. Те признаха факта, колко добър и способен владетел бе Давид, затова взеха помежду си решение да отидат и доведат царя.

Помислете върху тази случка от гледна точка на Господ Исус Христос. Той ни е спасил от греховете. Обещал е да даде мир в умовете и сърцата ни, и да разреши проблемите и бедите, с които се сблъскваме, като посочи път на избавление във време на изпитание. Неговото предложение е добро, но мнозина от нас тичат след лъскавите неща в света, вместо да поискат от Него помощ. Време е да дойдем на себе си и да възвърнем Царя като управител на нашите сърца.

Израилтяните трябваше да извлекат много поуки от станалите събития, но очевидно бяха народ, който се учеше трудно. Ние четем постоянно подобни описания като това в книгата Съдии: „И израилтяните сториха зло пред Господа, като се поклониха на ваалите, и оставиха Господа Бога на бащите си, Който ги беше извел из египетската земя, та последваха други богове, от боговете на племената, които бяха около тях, и като им се поклониха, разгневиха Господа. Те оставиха Господа, та служиха на Ваала и на Астартите. И гневът на Господа пламна против Израил, и Той ги предаде в ръката на грабители, които ги ограбиха; и предаде ги в ръката на околните им неприятели, така, щото не можаха вече да устоят пред неприятелите си" (Съдии 2:11-14). В известен смисъл тази констатация е паралелна на онова, което виждаме в наше време: поклонение на бога на златото.

В Своята благодат обаче Господ "въздигаше съдии, които ги избавяха от ръката на грабителите им... И когато Господ им въздигаше съдии, тогава Господ беше със съдията и ги избавяше от ръката на неприятелите им през всичките дни на съдията; защото Господ се смиляваше поради охканията им от ония, които ги угнетяваха и притесняваха. А когато умреше съдията, те се връщаха и се развращаваха по-зле от бащите си, като следваха други богове, за да им служат и да им се кланят; не преставаха от делата си, нито от да ходят упорито в пътя си" (Съдии 2:16-19). Такива сведения дава книгата Съдии непрекъснато. Но по-добро ли е нашето духовно състояние?

Народите трябва да се обучават, както се обучават отделните личности. Бог каза: "...Аз няма да изгоня вече от пред тях ни един от народите, които Исус остави, когато умря, за да изпитам чрез тях Израил дали ще пазят Господния път и ходят в него, както го пазеха бащите им, или не" (ст.21,22). Израил бе изпитан и във времето на Давид, но се провали. Израилтяните трябваше да се покорят и да възвърнат своя цар.

Какво ще кажем за себе си? След света и нещата от света ли тичаме (удоволствия и пари), пренебрегвайки своя Цар?

Юда нехаеше за възвръщането на царя, затова Давид изпрати хора до свещениците Садок и Авиатар: „Говорете на Юдовите старейшини, като кажете: Защо

сте вие последни да възвърнете царя в дома му, тъй като думите на царя на Израил (според донесенията до царя) са да ги възвърнат в къщата му? Вие сте мои братя, вие сте моя кост и моя плът; защо, прочее, сте последни да възвърнете царя?"(2 Царе 19:11,12).

Ние смятаме, че онези, които не познават Господа, са съсредоточили вниманието си в света и нещата от света, но защо се влияят от това и Божиите чада? Благополучието довежда в много случаи до самодоволство. Това е вярно и за Църквата като цяло, защото ние се намираме, както изглежда, в Лаодикийската епоха, чиято главна особеност е хладината. Прочетете какво казва Господ в Откровение 3:15: „Зная делата ти, че не си студен, нито топъл. Дано да беше ти студен или топъл." „Студени", разбира се, са онези хора, които не са били родени никога от Бога. Той говори за една църква, която не е „студена", но също така не е и „топла".

Погледнете днес цялата Църква на Исус Христос! В нея има голяма доза християнство. Много църкви са пълни и се спасяват души, но твърде много от вярващите предпочитат удоволствията на света. Средният вярващ не се смущава от един свят, обречен за ада. Църквата не се стряска от възможността Бог да наложи Своята присъда над дадена нация, която някога се е считала християнска, но повече не е. Ето какво казва Бог: „Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол" (Откровение 3:16,17). Делата говорят по-високо от думите; онова, което ние правим, посочва какво мислим. Божията преценка за Лаодикийската църква е, че тя е окаяна, празна и гола.

Както Давид укори своето племе за мудността му във връзка с възвръщането на царя, така Бог укорява Лаодикийската църква, че не отваря вратата си, за да Го пусне. Господ Исус няма да влезе с взлом. Той не се натрапва никому, а чака да бъде поканен. Този стих, който толкова често прилагаме към неспасените, се отнася всъщност до вярващите: „Ето, стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене" (Откровение 3:20). Господ Исус очаква ние да Го поканим да се върне и да Му дадем правото напълно да управлява сърцата ни. Той иска да управлява като Цар вътре в нас. Той дава това обещание на победителите: “На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол” (ст.21). Има определено време за нас, когато или ще управляваме с Христос, или ще бъдем отхвърлени от Него. Изходът ще зависи от това, дали ние сме победили, или претърпели поражение в духовната си обхода.

В крайна сметка Давид бе възстановен като цар: “И той склони сърцата на всичките Юдови мъже, като на един човек; тъй че те пратиха до царя да му кажат: Върни се ти и всичките твои слуги. И тъй, царят се върна, та дойде до Йордан" (2 Царе 19:14,15a). В онзи ден Давид бе победител. Нека и ние бъдем победители сега. Това ще стане възможно, само след като оставим Христос да управлява в сърцата ни.

Небрежността на Давид - 3 Книга на царете, 1 глава

Последните години на Давид, може би 8 или 9 след смъртта на Авесалом, бяха сравнително тихи. Но дойде един момент към края на живота на Давид, след като бе управлявал 40 години, когато се породи криза поради факта, че от нехайство царят не бе избрал свой наследник.

Тази криза се надигна, когато Давид се разболя и бе на път да умре. Най-възрастните му синове Амнон и Авесалом бяха мъртви, а третият син бе умрял вероятно като младеж, защото знаем за него много малко. Четвъртият син, който се

оказа най-възрастен между живите синове на Давид, бе Адония, синът на Агит. Той се обяви за цар и пригответи колесници и конници и 50 пешаци да тичат пред него. Ние научаваме, че той не е бил огорчавай от баща си никога. Давид не му бе казал: „Защо постъпи така?“

Този случай от Давидовия живот ни напомня за една паралелна ситуация в нашия собствен живот. Старата плътска природа иска да управлява като цар вътре в нас, но когато получим спасение, в нас трябва да царува Господ Исус Христос, Според Гал.5:16 ние имаме наставлението: „Ходете по Духа и няма да угодявате на плътските страсти“. Адония е подходящ преобраз на старата плът, на стария начин на живот. За този Давидов син се казва, че се възгордя(3 Царе 1:5 и сл.). Плътта винаги постъпва така. Тази паднала природа в нас, каквито и имена да носи, казва винаги: „Аз ще царувам!“

Старото „аз“ вътре в нас винаги се надига и трябва да се направи нещо срещу него.

След като се обяви за цар, Адония събра около себе си много хора, макар да бе предпазлив по отношение на неколцина свои съвременници. Той не призова например, такива духовни хора като Садок, Ванаия и пророк Натан. Той не покани естествено и Витсавее, и нейния син Соломон. Очевидно поканените ще да са отишли с радост. Никога не липсва компания за онези, които предпочитат да следват плътските желания. Светът винаги е бил пълен с такива.

Характерът на Адония се извява до известна степен в един разговор, който той имаше по-късно с Витсавее. В 3 Царе 2:15 четем неговите думи: „Ти знаеш, че на мене принадлежеше царството и че към мене целият Израил беше обърнал лицето си с ожидане, за да царувам; обаче царството се отклони, та се падна на брат ми, защото от Господа му дойде“. Той е пак в центъра на своето внимание, защото казва: „аз“, „мое“, „на мене“. Такова е винаги отношението на човек, управляван от плътската си природа.

В същия пасаж обаче Адония признава, че „царството се отклони, та се падна на брата ми, защото от Господа му дойде“. Макар че Адония не харесваше Божието решение и се бунтуваше против него, той трябваше да признае в крайна сметка, че Божията воля е: Соломон, а не Адония да управлява. Той разбра Божията воля, но не искаше да ѝ се покори.

Колко присъщо на старата плът е това, защото ние научаваме, че плътта копнее противното на духа, а духът - противното на плътта! Двете са враждебни помежду си, така че не можем да вършим онова, което бихме желали (Галатяни 5:17). Съществува постоянен конфликт в сърцето на всеки вярващ, който може да се реши само от избора, направен от него. Понеже вярващият е новороден чрез Божия Дух и Този Дух навлиза в живота ни, за да го насочва по посока към Исус Христос, ние притежаваме Сила, Която се противопоставя на плътската природа. Разбира се, нашата паднала природа се противопоставя.

Един автор бе казал: “Във всяко сърце има престол и кръст. Ако Христос е на престола, тогава нашето “аз” отива на кръста. Ако нашето „аз“ е на престола, Христос остава още на кръста.”

Кои бяха факторите, спомогнали опитът на Адония да успее и да се организира метеж срещу царя? Имаше само една причина и това бе нехайството на Давид. Той не направи онова, което Бог му бе заповядал. Това бе нехайство, а не бунт. Но това нехайство отвори вратата на метежа на Сатана. Нашият враг винаги търси възможност да заеме контролираща позиция над живота ни. Там, където не може да ни подбуди към бунт срещу Бога, той се опитва да ни направи нехайни за Божиите задачи, така че преди да разберем какво се случило, ние се оказваме покорени от падналата ни природа.

Трябва постоянно да помним, че Сатана винаги търси позиция, която му дава предимство по някакъв начин над нас. Самолюбивият живот е може би най-силното оръжие, което той употребява. Затова ние сме предупредени да бъдем „...трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне" (1 Петрово 5:8).

Адония не отиде много надалеч със своите кроежи. В Израил имаше и такива люде, които се интересуваха повече от Божията воля. Пророк Натан беше при Витсавее, майката на Соломон, и я накара да отиде при Давид и да му разкаже какво става. Винаги е добре да помним, че Бог не ни оставя сами, въпреки нашето твърдоглавие. В нас винаги има една сила, която се опитва да промени посоката на нашия живот. Макар да сме понякога нехайни, изобличението на Святия Дух достига до сърцата ни, така че ние осъзнаваме, че нашето „аз" управлява там, където би трябвало да царува Бог. Святия Дух няма да ни остави на мира в нашето нехайство или упорита егоцентричност, каквато и да е ситуацията.

Цар Давид не знаеше какво върши Адония, но незнанието не можеше да бъде извинение за него. Изходът можеше да бъде фатален за царството и Соломон.

Самсон не знаеше, че Божията сила се е оттеглила от него, когато позволи на Далила да отреже косата му. Неговото незнание не бе никакво извинение. При неговия случай това бе фатално. Той изгуби силата си, зрението си, служението си. И макар че Божият Дух му даде още една възможност за служение през това време, Самсон изгуби живота си.

Израилевият народ бе също виновен за своето невежество. Евреите не познаха времето, когато бяха посетени от Исус Христос, Който предаде Себе Си в жертва за тях. В продължение на ок. 2000 години те бяха далече от Бога като нация.

Не по-различна е днешната църква, описана в кн. Откровение. За нея Господ казва: „... а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол" (Откровение 3:17). Незнанието не е извинение и то може да бъде фатално. Докато се организираше метежа, Давид пристъпи към едно решение. Неговите съветници му казаха, че само той може да каже дали Адония ще царува, или цар ще стане Соломон. Давид знаеше Господното решение по този въпрос; проблемът бе в това, че той бе проявил немарливост. Колко сходно е всичко това с процесите в нашите сърца и живот. Ние непрекъснато се изправяме пред дилемата - дали да управлява нашата паднала природа, или да предоставим това на Христа. Духовните уроци, които научаваме от Писанието, искат да направим необходимия избор. "Изберете сега кому ще служите." Изборът е наш, но след като сме направили избора в полза на Бога, Той ще разреши проблема ни за Своя слава и наше добро.

Нерешителността в случай като този е ужасен грях. Давид осъзна грешката си и направи веднага своя избор. Той заяви на Витсавее: „В името на живия Господ, Който е избавил душата ми от всяко бедствие, непременно, както ти се заклех в Господа, Израилевия Бог и рекох, че синът ти Соломон ще царува подир мене, и че той ще седи вместо мене на престола ми, непременно така ще направя днес" (3 Царе 1:29,30). Веднага дойдоха Натан, Садок и Ванаия. Давид ги инструктира да вземат Соломон и да го поставят върху Давидовата мъска, да го помажат и да надуют тръбите, като възгласят: „Да живее цар Соломон!"

Кой седи върху престола в нашите сърца? Нашето „аз" или Христос? При нас е дошъл, за да ни бъде Цар един по-велик от Соломон. Той ни е купил с цена. Ние принадлежим на Него. Трябва да се оставим напълно на негово разположение. Ние не сме призвани да бъдем успешни, а верни. А верността е Неговия стандарт за успеха. Поставете Христос на престола!

Глава 18 ПОСЛЕДНАТА САТАНИНСКА АТАКА КЪМ ДАВИД

2 Книга на царете, 24:1 и 1 Летописи 21:1

Тази сатанинска атака бе осъществена 38 години след като Давид се бе качил на престола и около 2 години преди смъртта му. За кратко време Сатана успя да вкара Давид в грях, което трябва да ни напомня, че не сме обезопасени по отношение на изкушения в нито една възраст. Същевременно, можем да имаме Божията победа. Ако паднем, ще намерим прошка и възстановяване, щом сме искрени в покаянието си.

Двата стиха, посочени под заглавието, могат да изглеждат на пръв поглед противоречиви. 2 Царе 24:1 гласи: „Подир това гневът на Господа пак пламна против Израил, и Той подбуди Давид против тях, казвайки: иди, преброй Израиля и Юда“. Глаголът “подбуди” означава в този пасаж: „изкуси“.

Сатана бе подмамвал Давид да съгреша при не един случай, но Давид не можеше да го обезсили. В псалмите на Давид има два изключителни изрази, разкриващи неговото разбиране за отношението на Бога към човека. Единият е свързан с “Божията милост”, а другият - с „упованието на Бога“. Тези два изрази заемаха особено място в речника на Давид, когато той говори за личните си взаимоотношения с Бога. Бог никога не изкушава човека, подтиквайки го към грях. Когато човек съгреша, той бива увлечен от собствените си страсти. Следователно, ние сме сигурни, че не Бог бе подмамил Давид да извърши тогава нещо нередно, а Сатана.

За по-ясно вникваме в онова, което се бе случило с Давид по това време, нека се обърнем към Посланието до римляните, 5 и 6 гл. Там се поставя въпросът: Божията благодат дава ли свобода на греха? Някои може би биха заключили, че такъв бе случаят с Давид. Но изследването, което направихме на живота на този човек дотук, ни посочва принципите, по които Бог работи. Те доказват, че благодатта не е свобода или разрешение за греха, а корекция на греха.

С оглед на тези пасажии някои биха си помислили, че Давид бе свободен да извърши нещо погрешно, а после да поиска милост и отново да изпадна в грях. Някои дори са издигали такова учение след прочитане Римляни 5:19- 21: „Защото както чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на единия мнозината ще станат праведни. А отгоре на това дойде и законът, та се умножи прегрешението; а гдето се умножи грехът, преумножи се благодатта; така щото, както грехът бе царувал и докара смърт, така да царува благодатта чрез правдата и да докара вечен живот чрез Исус Христос нашия Господ.“ Тези хора казваха: ако благодатта се преумножава, понеже се умножава грехът, защо да не продължаваме да грешим, тъй като по този начин Божията благодат ще се преумножава още повече? Именно тази позиция отхвърля Павел, когато казва в 6 гл. на Посланието до римляните: „Тогава какво? Да речем ли: Нека останем в греха, за да се умножи благодатта? Да не бъде! Ние, които сме умрели към греха, как ще живеем вече в него?“ (ст.1,2).

Ако някой от нас обаче мисли, че Бог ни е дал свобода да грешим и че така е било в Давидовия живот, се заблуждаваме. Погледнем ли честно на нещата, не може да стигнем до подобно заключение.

Давид говори за допустимия грех в Псалм 19:13, където се моли: „Още и от допустимите грехове предпази слугата Си; да не ме завладеят“. Давид може да е предполагал, че след като Бог е простил този или онзи грех и той е изпадал толкова дълбоко в различни грехове, то още един грех не би имал голямо значение. Но именно

от подобно отношение искаше Давид да бъде предпазван. Той не желаше подобна идея да владее над него. Причината е посочена в следните думи: „... тогава ще бъде непорочен и ще бъде чист от много престъпления". Писанията ни казват, че има един грях, който води до смърт, и може да бъде извършен от християнина. Това е грехът, при който ние злоупотребяваме с Божията благодат и си мислим, че независимо от онова, което вършим, Бог ще ни прости и очисти. Това е “допустимият” грях, т.е. грехът, срещу който не сме осторожни и смятаме, че може да бъде допуснат. Но той води до смърт. Този „смъртен” грях е такъв грях, който бива извършен от християнина и поради това принуждава Бога да го отзове от живота преди да е приключил делото и служението си. Йоан предупреждава срещу него в Първото си послание (1 Йоан 5:16).

В случая с Давид, разкрит пред нас, ние разбираме, че Бог остана неудовлетворен от Израил поради непрекъснатите прегрешения и като цяло народът трябваше да бъде наказан. Очевидно е, че Давид бе станал по-малко бдителен в духовния си живот, затова Бог позволи на Сатана (както стана и в живота на Йов) да изпита народа чрез царя. Писанието ни казва: „Но Сатана се подигна против Израил и подбуди Давид да преброи Израил". Вече посочихме, че глаголет „подбуждам” означава „изкушавам” в този контекст. Така че Давид понесе главния удар на това изпитание, но в случая целият народ бе отхвърлен в нравствен смисъл.

Сатана има враждебно отношение към Христос и Святия Дух; следователно, когато човек иска да служи на обитаващия в него Христос, той става жертва на атаките на Сатана. Част от стратегията на Сатана е да не концентрира вниманието си върху много вярващи, щом като може да подкопае духовния живот на ключови християнски водачи. Може би мисионер или ръководител на някаква организация, или пастир, или евангелизатор. Такива водачи трябва да бъдат винаги нащрек, да бдят и да се молят, както наставляват Писанията. Но всеки един християнин трябва да стои до онези, които са в положението на християнски водачи. Тенденцията обикновено е да се критикуват вместо да бъдат подкрепяни в молитва. Разбира се, такова отношение ще доведе до Божието наказание. Стратегията на Сатана по отношение на Израил бе да изкуси Давид и чрез него - целия народ.

Първоначално човек не може да види нищо нередно в преброяването на народа. Преброяванията се правят периодически от всяко бдително правителство. Но преброяването на израилевите чада бе акт, подбуден от горделивост. Давид искаше да узнае колко силна е станала неговата нация във военно отношение. Неговата сила зависеше от Бога, но Давид постави ударението върху своите войски. Божието становище бе: „Ти нямаш нужда да преброяваш хората. Аз съм се погрижил за тази ситуация." Силата на Израилевата войска не би означавала нищо, ако Бог не беше с тях, за да им подари победата.

Същото е вярно за нас в духовния ни живот. Докато не дойдем до момента, когато всеки един от нас ще каже с искрено убеждение: „Аз съм нищо", Бог не може да направи нищо за нас. Той е избрал онова, което е нищо, за да покаже нищетата на мъдростта на мъдрите. Нашата вседостатъчност е от Бога, не от нас самите.

Бог не бе доволен от това преброяване, което се коренеше в гордост и прослава на човешката мощ, затова „Господ прати мор върху Израил" (1 Летописи 21:14). Давид отрезня от своята неразумна постъпка и каза на Бога: „Съгреших тежко, като извърших това нещо, но сега, моля Ти се, Господи, отмахни беззаконието на слугата Си, защото направих голяма глупост" (2 Царе 24:10). Давид пак се разкайва. Той не бе съгрешил преднамерено. Той бе още веднъж обезоръжен от Лукавия. Давид не бе останал непредупреден, преди да направи преброяването. Йоав, един човек, който не би могъл да бъде наречен благочестив, го укори. Протестираха и старейшините. Но Давид настоя упорито да се извърши онова, което бе намислил, за да установи колко силен е народът.

Давид не отрезня, докато не стана явно Божието неудовлетворение. Когато Давид се разкаж, Господ изпрати Гад с послание, в което се казваше: „Иди, кажи на Давид, така казва Господ: Три неща ти предлагам; избери си едно от тях, за да го извърши над тебе" (2 Царе 24:12). На Давид бе предоставен избора за наказание и според 1 Летописи 21:22 трите възможности бяха: „Избери си или тригодишен глад, или три месеца да гинеш пред неприятелите си, като те стига ножът на неприятелите ти, или три дни да поразява Господният меч, сиреч, мор по земята, като погубва ангелът Господен по всичките Израилеви предели”.

Давид направи своя избор. Той познаваше човека, защото се бе научил от горчивия опит на своето измамливо сърце. Той бе видял през изминалите години как самият той откликваше, когато над него владееше падналата му човешка природа. Той може би е разсъждавал, че ако той, като Божи човек, би могъл да падне толкова ниско, би било ужасно за него да попадне в ръцете на нечестивите човеци, които изобщо не почитаха Бога. През онези години Давид бе научил още нещо. Той бе дошъл до истинско лично познаване на Бога и това преобрази живота му. Именно на основание на това познание Давид каза на Гад: „Намирам се много на тясно; обаче да падна в ръката на Господа, защото Неговите милости са твърде много; но в ръката на човека да не изпадна”. Давид предпочете да постави своя случай в ръцете на Бога, Който е всемилостив.

Давид научи още, че никой човек не живее сам за себе си и никой не умира сам за себе си. Греховете на един човек могат да причинят беди на останалите. В този случай обаче Израил не бе без вина, затова „Господ прати мор върху Израил от оная утрин до определеното време; и измряха от людете, от Дан до Вирсавее, седемдесет хиляди мъже” (2 Царе 24:15). Давид бе преброил мъжете, които можеха да воюват и установи, че те са над един милион. Този мор, който се развихри само няколко дни, показа на Давид, че ако Бог бе пожелал така, Той би могъл да счете тези мъже за нищо. Бог позволи на Давид, на Израил и на света да разберат, че нито човек, нито народ имат основание да се хвалят със силата си. Те могат да бъдат унищожени за един миг, както онези 70 000 мъже, които измряха от мора в Израил.

Давид можа още да види ангела с изтегления меч, който се бе запътил към Ерусалим, за да поразии людете с мор. Но Давид проговори пред Господа и помоли да бъде спасен животът на Ерусалимските жители: „Не аз ли заповядах да преброят людете? Наистина аз съм, който съгреших и извърших голямо зло; но тия овце що са сторили? Над мене, моля Ти се, Господи Боже, нека бъде ръката Ти и над моя бащин дом, а не над Твоите люде, за да ги погуби" (1 Летописи 21:17). В това Давид разкрива истинското състояние на своето сърце. Той не бе удовлетворен от факта, че е избягнал мора, макар някои от нас да биха реагирали по този начин. Когато Давид осъзна това като свой грях, той изповяда прегрешението си и ходатайствува за своите люде.

Господ не само преустанови мора, но и настави Давид да издигне олтар пред Господа на гумното на евусеца Орна (1 Летописи 21:18). Господ бе много настоятелен за това и не допусна никаква алтернатива. Защо бе избрано тъкмо това място, не се казва в разказа, но по-нататък четем във 2 Летописи 3:1: „Тогавя Соломон почна да строи Господния дом в Ерусалим на хълма Мория, гдето се яви Господ на баща му Давид, на мястото, което Давид беше приготвил на гумното на евусеца Орна”.

Планината Мория има голямо значение за библейската история. Това беше мястото, където Авраам доведе Исаак, за да го принесе в жертва на Бога. По-късно на това място бе издигнат Храмът и се принасяха жертви на животни.

Интересно е да се проследи реакцията на Орна, когато видя Давид и мъжете му, и чу предложението на царя. Той го предложи на Давид веднага без пари и обеща да подсигури животните за жертвата. Давид отказа да го приеме безплатно и изложи един

много важен принцип: „А цар Давид рече на Орна: Не, но непременно ще го купя с пълна цена; защото не ща да взема за жертва Господу това, което е твое, нито ще принеса всеизгаряне, без да платя" (1 Летописи 21:24).

Ако Давид беше пресметлив и егоистичен човек, той би погледнал на всичко това като възможност да изпълни Божията воля, без да плати цената. Той бе съсипан след мора, поразил мъжете в Израил, а сега един богат човек му предлагаше гумно за олтар и животни, и жито за жертви. Но Давид отказа да принесе в жертва на Господа онова, което не му струваше. Това може да помогне да се изясни израза на Давид при тази ситуация във 2 Царе 24:24: „А царят рече на Орна: Не, но непременно ще го купя от тебе за определена цена; защото не ща да принеса на Господа моя Бог всеизгаряния, за които не съм похарчил. И тъй Давид купи гумното; а воловете купи за петдесет сребърни сикли."

Давид плати пълна цена за гумното и земята около него. Тогава построи олтар на самото гумно и принесе всеизгаряния, и примирителни приноси на Бога. Тогава стана нещо знаменателно. Давид призова Господа и Господ „...му отговори от небето с огън, паднал върху олтара за всеизгарянето" (1 Летописи 21:26).

Понякога си мислим, че единствения случай, когато Бог е изгорил жертва с огън от небето, е бил по времето на Илия, когато той се състезаваше с Вааловите пророци. Твърде вероятно е обаче този да е бил същият метод, използван от Бога, за да покаже своето одобрение и предпочитание към Авеловата пред Кайновата жертва.

Фактът, че Бог изпрати огън, за да изгори жертвата, е много важен в Писанието. Огънят представлява Божия гняв към греха, гняв, който само Той може да упражни спрямо нашия грях. Ние не можем да платим за нашия грях. Това трябва да го направи Бог. От Исаия ние научаваме относно Христос, че „поради престъплението на Моите люде, върху които трябваше да падне ударът" Той „биде отсечен отсрещ земята на живите" (Исаия 53:8). А Павел излага така нещата в Римляни 4:24,25: „Исус, нашият Господ, Който биде предаден за прегрешенията ни и биде възкресен за оправданието ни". Божият гняв спрямо греха бе упражнен срещу Господ Исус Христос, нашия Спасител.

За онези, които не желаят да приемат Христос, от Когото единствено Бог е удовлетворен за понасянето Му на Божия гняв върху Себе Си, остава само присъдата на гнева. Предсказанието за тази присъда е наказание с огън. Пишейки до солунците, Павел каза: „...а на вас, оскърбените, да даде утеха (както и на нас), когато се яви Господ Исус от небето със Своите силни ангели, в пламенен огън да даде възмездие на ония, които не познават Бога и на ония, които не се покоряват на благовестието на нашия Господ Исус. Такива ще приемат за наказание вечна погибел от присъствието на Господа и от славното явление на Неговата сила, когато дойде в оня ден да се прослави в Своите светии и да се покаже чуден между всичките повярвали (следователно и между вас, защото вие повярвахте нашето свидетелство)" (2 Солунци 1:7-10).

Божият гняв спрямо греха бе стоварен върху Христос заради всички, които ще Го приемат като Спасител. Такива няма никога да се изправят пред угрозата на съд. Но за онези, които не искат да приемат Божието предложение за спасение чрез Христос, няма друга алтернатива. Божият гняв, стоварвай върху греха, е огън!

Глава 19
ДАВИД ПРЕДАВА ФАКЕЛА НА СИНА СИ

2 Книга на царете 7 и 1 Летописи, 22 глава

Давид бе цар на Израил в продължение на 40 години. Много от тях бяха размирни, но в края на живота си Давид имаше време да огледа своето дело. Каква част от него бе трайно? Каква част от него имаше духовен смисъл пред Бога? Давид трябваше да даде отчет пред Господа за служението си като цар. Ще дойде и за нас време, може би по-скоро, отколкото си мислим, за да дадем отчет за нашата работа: „Защото всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според каквото е правил в тялото, било добро, или зло" (2 Коринтяни 5:10).

Най-голямата амбиция, която бе имал Давид, бе да построи дом за Бога. Макар да се спряхме на това в една от предходните глави, ще бъде полезно да направим преглед на този въпрос. „И като се настани царят в къщата си и Господ беше го успокоил от всичките неприятели около него, царят каза на пророк Натан: Виж сега, аз живея в кедрова къща, а Божият ковчег стои под завеси. И Натан каза на царя: Иди, стори всичко, което е в сърцето ти; защото Господ е с тебе"(2 Царе 7:1-3). Това се случи 25 години преди Давид да бъде призован в Божието присъствие. Но Давидовата амбиция не бе реализирана. Макар Давид да имаше благословията на Натан, той нямаше благословията на Бога. Същата нощ Бог каза на Натан, че Давид няма да построи дом за Него. Божието обещание бе, че Давид ще има син, който ще реализира тази амбиция и Бог ще утвърди царството на този син. Той ще построи дом за името Ми; и аз ще утвърдя престола на царството му до века" (ст.13).

Как постъпи Давид след отказа на Бога да осъществи проекта му? Оскърби ли се? Налегна ли го тъга и "предаде ли фронта"? Беше ли объркан и спря ли да отдава значение на Божието дело в живота си? Какви ли биха били нашите реакции, ако Бог откажеше и на най-святите ни амбиции или намерения?

Давид ни служи за добър пример. Той се отдаде на още по-усърдно служение на Господа. Ние така ли ще откликнем? Всичко може да бъде обобщено в този обикновен наглед въпрос: „Към чия слава се стремим - към своята или към Божията?" Отговорът на Давид се вижда в неговото отношение и действия. В неговия живот Бог бе заел първото място.

Как бихме реагирали, ако трябваше да излезем от фокуса на общественото признание и бъдем поставени в състояние на неизвестност? Каква ще бъде нашата реакция, ако Бог ни изведе от ситуацията на външни успехи и ни постави в ситуация, която изглежда безперспективна? Каква е нашата реакция, когато по-раншните ни мечти за велики дела, които ще извършим за Бога, бъдат изведнъж прекършени? Ще излезем ли извън обсега на служение на Бога или ще постъпим като Давид и ще започнем да приготвяме зад кулисите материалите за своите приемници?

Някои са мечтали да извършат велики неща за Господа в ранния ентузиазъм на своята младост и посвещение на Христос. Те са се виждали като изпълнители в качеството на влиятелни лица, организатори и функционери в сферата, която светът счита като велика задача за Бога. После започват да осъзнават, че работата им ще бъде малка и голяма част от нея ще се върши скрито. А после?

Може би като църковни членове ние сме имали известен успех в организационната работа на местната църква. Може би сме изпълнявали длъжността на суперинтенданти в неделно училище, но само за кратко време. Някой друг е поел отговорността и може би е бил почитан за нещо, което самите ние сме извършили.

Какво е било нашето отношение тогава? Изправени пред подобна ситуация, нека си зададем въпроса: „Своята прослава ли търсим, или Божията?“

Давид възприе Божието “Не” доброволно и направи възможното, за да се построи храма, въпреки че той самият не трябваше да участва в него. След забележителното явление, чрез което Бог показва одобрение на Давидовата жертва в гумното на Орна, Давид каза; “Това е домът на Господа Бога и това - олтарът за всеизгаряне за Израил. И Давид заповяда да съберат чужденците, които бяха в Израилевата земя; и накара каменосечци да изсекат и издялат камъни за построяването на Божия дом. Давид приготви и много желязо за гвоздеи, за вратите на портите и за скобите, и мед толкова много, щото превишаваше теглото, и кедрови дървета без брой; защото сидонците и тиряните донасяха на Давид много кедрови дървета” (1 Летописи 22:1-4). По този начин Давид приготви всичко необходимо за деня, когато ще бъде нужно за построяването на храма.

Давид каза също: “Понеже син ми Соломон е млад и нежен, и домът, който ще се построи на Господа, трябва да бъде извънредно великолепен, прочут и прославен в цялата вселена, затова ще направя приготовления за него. И тъй, Давид направи голямо приготовление преди смъртта си” (ст.5). Давид смяташе да осъществи най-скъпия и величествен строеж. Той искаше неговата слава да се носи по целия свят, така щото да идват хора и да го разглеждат, като по този начин познаят истинския Бог. Такова здание щеше да донесе слава и на своя строител, но първоначалното предназначение на самото здание бе да отдаде чест и слава на Бога.

Израил бе поставен сред народите, за да бъде светлина. Езичниците, живеещи в тъмнината на идолопоклонството, щяха да гледат на този център и да се научат на истината за Бога. Давид искаше да прослави Божието име, а не своето или на сина си.

В ст.14 на 1 Летописи 22 гл., четем думите на Давид: „И ето, аз, в смирението си приготвил съм за Господния дом сто хиляди таланта злато и един милион таланта сребро, а мед и желязо без тегло, защото е много; приготвил съм и дървета, и камъни, на които може ти да притуриш”. Това не бе извършено при спокоен живот, а в напрегнатост и посред беди. Имаше опозиция отвън. А в сърцето му имаше непрекъсната борба с греха. Един по-слаб човек от Давид би се предал, но Давид приспособяваше Божиите милости и благодат както за настоящето, така и за бъдещето. Макар че Бог му бе казал “Не” относно построяването на храма, той не изостави намерението си да отдаде слава на Бога. Давид се зае да върши онова, което можеше: да приготви материала за построяването на зданието, което Бог бе обещал на Соломон. За Давид нямаше значение, че почетната функция на строител на храма ще бъде дадена на Соломон. Всичко, за което Соломон бе загрижен, бе в крайна сметка Бог да бъде прославен.

Безспорно Давид бе събрал много користи от победоносните си войни. Ако изчислим днешната стойност на събраното от него злато, ще бъде около 3 милиарда долара. Среброто му струваше още 2 милиарда долара, а отделно имаше мед, желязо, дървен материал и камък, които не можеха да се измерят.

Давид не само бе дал от своя излишък, но бе пожертвувал и от имуществото си за дома на Господа. Той каза: “При това, понеже утвърдих сърцето си към дома на моя Бог, освен всичко, що съм Приготвил за светия дом, частното си съкровище от злато и сребро, а именно, три хиляди таланта злато от офирското злато и седем хиляди таланта пречистено сребро, с което да облекат стените на обиталището” (1 Летописи 29:3,4). С други думи, Давид пожертвува от парите, които изразходваше за себе си, например за издръжка на дома си, 87 милиона долара (равностойни на златото) и 12 и 1/2 милиона долара (равностойни на среброто). След това той прикани и народа към доброволни жертви. И от людете бяха събрани други 145 милиона долара (злато) и 20 милиона

долара (сребро). Това не бяха принудителни данъци, защото пожертвуванието бе доброволно. „Тогава людете се зарадваха, защото жертвуваха усърдно, понеже с цяло сърце принасяха доброволно на Господа; също и цар Давид се зарадва твърде много” (ст.9).

Всичко това бе предадено за построяването на здание, което трябваше да бъде особено обиталище за Бога на Земята. Но Бог не обитава в храмове, направени с човешки ръце. Той живее във вярващите. Днес ние сме Божия храм. „Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени” (1 Коринтяни 6:19,20а). Кой би могъл да предложи естествената цена, за да откупи поне един от нас? Само материалите, които се вместиха в Соломоновия храм, струваха милиарди долара. Но кой може да плати цената на скъпоценната кръв на Господ Исус Христос, пролята за нас? Не може да има сравнение нито за цената, нито по отношение на славата. Нека предадем себе си изцяло на Бога, без значение какво може да помисли някой или пък че някой друг може да бъде увенчан със славата, полагаща се на нас за нашите дела.

Глава 20 ДАВИД - ЧОВЕКЪТ ПО БОЖИЕТО СЪРЦЕ

В тази последна глава ще обобщим факторите, които могат да ни обрисуват Давид като човек по Божието сърце. Но това няма да означава, че ние просто ще повторим вече разгледаните неща. Ще се впуснем малко по-надълбоко в богатството на Словото и ще намерим още бисери на истини, за да ги прибавим към своето духовно богатство.

Десетина години преди Давид да се роди, Бог каза на Саул чрез пророк Самуил: „Но сега царството ти няма да трае; Господ си потърси човек според сърцето Си и него определи да бъде княз над людете Му, понеже ти не упazi онова, което Господ ти заповяда” (1 Царе 13:14). Няма нужда да гадаем какво означава изразът „човек според сърцето Си”. Обръщайки се към юдеите в антиохийската синагога, Павел даде следната дефиниция: “И него (Саул) като отмахна, издигна им за цар Давид, за когото свидетелствува, казвайки: „Намерих Давид, Есеевия син, човек според сърцето Ми, който ще изпълни всичката Ми воля” (Деяния 13:22). Този именно е ключът: който ще изпълни всичката Ми воля!

В сърцето на християнина, който е посветил себе си на Господа, има копнеж да угоди на своя Създател. Но как ще стане това? В Псалм 89:20 ние имаме отговор в думите: „Намерих слугата Си Давид; със святоето Си миро го помазах”. Думата „слугата” тук е от голямо значение. Тя означава: „работник, земеделец, ратай, роб”. По същество Давид беше такъв пред Бога. Той беше Божи роб, вършещ всичко, кости Бог искаше от него.

Външното послушание обаче не прави никого „човек според Божието сърце”. Човек, притиснат от закона, може да се подчиниш поради страх от последствията, но има нужда от нещо повече, което да угоди на Бога. Преди послушанието трябва да бъде налице факторът на вярата. Ние не се покоряваме с охота на човек, на когото не вярваме или не се доверяваме. Трябва да имаме правилно понятие и познание за Бога, ако искаме да Му се покоряваме. Този бе ключът на Давидовото послушание.

Ние четем за Енох в Евреи 11:5,б: „С вяра Енох бе преселен, за да не види смърт и не се намираше, защото Бог го пресели; понеже преди неговото преселване беше засвидетелствувано за него, че е бил угоден на Бога. А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото който дохожда при Бога, трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които Го търсят." Така става ясно, че истинската вяра в Бога предхожда послушанието, понеже без вяра ние не можем да Му угодим.

Трябва да разгледаме този предмет още по-надълбоко, защото повечето хора казват: „Вярвам, че има Бог". Но за някои Той е „онзи човек горе". За други Той е Същество, Кое е по-велико и възвишено от човека. За трети, той е Онзи Бог, Който управлява Вселената, но Той не е Този Бог, Който управлява и нашия живот. За някои от нас Той е Богът, Който ни даде с велика мощ Господ Исус Христос като Спасител и ни е спасил чрез Него; но това означава ли, че нашата благодарност се изразява в пълно и доброволно послушание? Ние не можем да повярваме истински в Бога на Библията, ако Той не стане все и во все за нас.

Бог възнагражда всички, които Го търсят старателно, което означава нещо много повече от едно преминаване през стереотипната форма на служение. Ние искаме Той да бъде удовлетворен от нас.

Единадесета глава на Посланието до евреите казва относно послушните на вярата, включително и Давид: „И какво повече да кажа? Защото не ще ми стигне време да приказвам за Гедеон, Варак, Самсон и Ефтай, за Давид още и Самуил, и пророците, които с вяра побеждаваха царства, раздаваха правда, получаваха обещания, затуляха устата на лъвовете, угасваха силата на огъня, избягваха острото на ножа, оздравяваха от болести, ставаха силни във война, обръщаха в бяг чужди войски" (ст.32-34). Такъв човек бе Давид чрез своята вяра.

Вярата и послушанието не са синонимни понятия, но ние не можем да ги разделим, защото се допълват много тясно едно с друго. Яков показва това много ясно, когато казва: „Ти виждаш, че вярата действуваше заедно с делата му и че от делата се усъвършенствува вярата" (2:22). Това бе казано за Авраам, но то може да бъде казано и за други като Авраам. При Давид също вярата бе изразена в дела. И чрез тези дела неговата вяра бе усъвършенствувана.

Има и друг фактор, свързан с въпроса за послушанието. Налице е не само фактът, че вярата предшества послушанието, но и едно сърдечно отношение на смирение, което е пряко свързано с вярата и послушанието. На това се научи Самуил, когато потърси човек, който да заеме мястото на Саул. Той срещна Елиав и помисли в сърцето си, че той е човекът, който ще бъде Саулов наследник. Господ обаче го коригира с думите: „Не гледай на лицето му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце" (1 Царе 16:7).

Като знаем това, ще можем да разберем защо Давид, въпреки своите грешки, би могъл все още да бъде мъж по Божието сърце. Въпреки своите недостатъци и грях, вътрешното разположение на Давид бе такова, че Бог можеше да влиза в контакт с него и да го доведе до състояние на разкаяние, да възстанови общението Си с него и да работи чрез него. Това бе възможно само поради факта, че Давидовото сърце търсеше правда у Бога. Давид се научи да не уповава на плътта. Същевременно той се научи чрез Божията благодат, преминавайки през различни падения, да уповава на Бога и Му отдава правото да упражнява пълен контрол над живота му.

Тези три понятия трябва да бъдат съхранявани пред очите ни, като имаме предвид, кое направи Давид мъж по Божието сърце. За неговия живот вярата бе основна, неговото сърдечно отношение бе дълбоко смирение, към които се прибави и послушанието. Неговото смирение му помогна да разбере, че сам по себе си той е

нищо. Само чрез Бога той би могъл да изпълни Божиата воля. Той се остави на Божието благоразположение, за да може Бог да упражнява волята Си чрез него.

Ние трябва непрекъснато да спазваме принципа на апостол Павел, залегнал в 1 Коринтяни 1 гл., по отношение на онези, които са призвани от Бога. Не се призовават мнозина мъдри по плът, нито силни такива, нито благородни такива. Бог е избрал простите неща на света, за да обърка мъдрите и е избрал слабите неща на света, за да обърка силните. Бог е избрал онова, което светът презира, да, и онова, което го няма, за да унищожи онова, което го има. Вярата без смирение няма да доведе до истинско послушание.

Давид прояви своето смирение по различни начини. Ние видяхме в началото на нашето изучаване живота на Давид, че макар да бе коронясан за цар, той не потърси начин да защитава правата си, но остави да бъде управляван от човека, когото Бог бе отхвърлил. Това бе истинско смирение. Той постъпи така, както ни съветва нашият Господ в Евангелието на Лука 9:23. Давид „се отрече от себе си“, кръста си и последва своя Бог. Познанието на Давид за Бога бе изпитано и неговата вяра в Бога бе проверена още като малко овчарче. Когато мечки и лъвове идваха към стадото, Давид ги побеждаваше с вяра в Бога и сила, дадена му от Създателя.

Давидовата смелост се основаваше на познанието на Бога. Давид показваше ненакърнима почит към Бога. Дръзновението му бе резултат от личното му и тясно общение с Господа. Давид научи през своята епоха истината, изразена от апостол Павел във Филипяни 3:10: „За да позная Него, силата на Неговото възкресение“. Той вярваше, че никой не е достатъчно силен, за да конкурира Бога. После, когато чу самохвалствата на Голиат, Давидовото дръзновение в името на Бога излезе на преден план. Когато брат му го сгълча, Давид попита: „Няма ли причина?“ (1 Царе 17:29). Неговите вяра и дела вървяха заедно, и се изявиха, защото той не бе горделив и себелюбив. В убийството на Голиат ние съзираме Давидовата вяра, смирение, смелост и разбира се, послушание към Бога. Бог би могъл да унищожи Голиат и без човешка помощ, но Бог бе предпочел да действа чрез човещи, които се смиряват пред Него и са доброволни инструменти за изпълнение на Неговата воля.

Давид бе научил какво значи да предаде пътя си на Господа, да Му се довери и да види как Той реализира това.

Постъпвайки като Давид, ние установяваме, че „ако и да живеем в плът, по плът не воюваме. Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне на крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога и пленяваме всеки разум да се покорява на Христос“ (2 Коринтяни 10:3-5). Такава бе вярата на Давид; такъв бе неговият живот. Той вярваше във всемогъщата сила на Бога, уповаваше на Бога и позволяваше на Бога да го употребява. Той вършеше неща, които бяха невъзможни за обикновените човешки сили, защото помнеше, че битката е Господна, а не негова. Днес ние търсим такъв човек: „Защото очите на Господа се обръщат насам-натам през целия свят, за да се показва той мощен в помощ на ония, чиито сърца са свършено разположени към него“ (2 Летописи 16:9).

Имаше аспекти в Давидовия живот, които са предобразни за Христос. Много от псалмите, написани с помощта на богатия опит на Давид, са също пророчески изявления за Христос. Ние виждаме не на едно място Христовия живот, описан в тези боговдъхновени химни.

Становището, характеризиращо нашия Господ, е дадено във Филипяни 2:6-8: „Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на себе си образ на слуга и стана подобен на

човеците; и като се намери в човешки образ, смири себе си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст". Нашият Господ не търсеше Своята воля, а волята на Отца.

Макар Христос да участвуваше в Триединния Състав на Божеството, Той не изтъкваше правата Си, идвайки на нашата Земя, а смири Себе Си. Давид прояви същото в своя живот в това, че макар по право да бе цар, той не прие тези законни права. Пред изгледите на популярността той предпочете смирението от сърце. Макар да бе смятан за народен герой, където и да бе изпращан, той се обхождаше мъдро. Той бе обикнат от царската дъщеря Михала и бе уважаван от враговете на своя народ. Но във всичко това той се обхождаше мъдро. Становището на Давид бе, че Бог ще го направи цар. Това бе работа на Бога и Давид реши да изчака да дойде Божието време.

Когато изучаваме живота на Давид, трябва да възприемем от него в своя речник глагола „чакам". В противовес на неговото чакане ние откриваме голяма доза нетърпеливост и изпреварване на Бога. Господ Исус каза: „Вървете след Мене и Аз ще ви направя ловци на човеци". Такова следване обаче включва „чакане от Него". Смирението на Давид не остана само, понеже бе вкоренено във вяра. То произведе следване и очакване. Давид се съгласи Господ да установи времето, когато ще се качи на престола. Времето, мястото и обстоятелствата на Давидовата коронация бяха в Божиите ръце. Давид не изпревари Божиата воля в нито един случай.

Давид не търсеше правата си във време на гонения. Той демонстрираше непрекъснато смирение пред лицето на грозящата го смърт. В критични моменти показваше спокойствие и уравновесеност пред Господа и своите противници. Той повери своя случай на Господа, защото установи, че Бог е неговата сила и защита. Такова бе неговото свидетелство, както видяхме в Псалм 59: „А аз ще пея за твоята сила, да! На ранина високо ще славословя твоята милост; защото ти ми си станал крепост и прибежище в деня на бедствието ми. О Сило моя, на тебе ще пея хваление; защото Ти, Боже, милостиви мой Бог, си крепост моя" (ст.16,17). Същото четем, макар и с различни думи, в Ефесяни 6 гл., където ни се казва да бъдем силни в Господа и чрез Неговата мощ да облечем Божието в се оръжие. Бог е и нашата защита.

Давид се молеше в състояние на паника, страх и съмнение, но достигна до съвършено упование и радостна песен. Вярата е същността на онова, за което се надяваме, свидетелство за невидимото. Такава бе Давидовата опитност, но тя може да бъде и наша.

Победната песен на Давид не бликваше винаги при промяна на обстоятелствата. Често обстоятелствата останаха същите и неговият вик за избавление преминаваше в спокойно чакане от Бога. Мнозина от нас се молят, но не чакат от Бога. Давид два пъти имаше възможността да вземе живота на Саул. От човешка гледна точка по такъв начин неговото време като беглец би свършило. Но всеки миг от Давидовото време бе в Божиите ръце. Давид искаше Бог да има първенстващо значение в неговия живот и честта да управлява изцяло неговия живот и бъдеще.

Чакането от Бога през изпитателния период на Бога може да бъде Неговата воля и за нас.

Давид бе не само слушател на Божието Слово, но и негов изпълнител. Той не искаше да познае Божиата воля формално, а се стремеше да я изпълнява. Как постъпваме спрямо Божиата воля? Търсим ли я? Изпълняваме ли я, когато я разберем?

Един управляван живот, е живот, зависим от очистено сърце. Това става ясно от Псалм 25. Дори след смъртта на Саул Давид очакваше от Бога и търсеше Неговата воля. Давид получи пръв привилегията да управлява Юда, но трябваше да чака години наред, преди северните племена да покажат готовност, че го приемат. Този изчаквателен период се оказа за него Божиия воля. Давид бе съгласен Бог да дава насоки в неговия живот.

Становището на Давид по време на падение и погром

Давид научи поуците си във време на тежки изпитания и дори при поражения. Когато напусна Израил и заживя в Сиглаг, той страдаше поради това, че е отишъл при врага, вместо да остави нещата в ръцете на Бога. Но през цялото време неговата съвест бе чувствителна и изострена от поредица падения и погроми, които той преживя през тези месеци. Давид научи, че няма нищо добро в неговата плът и че той, подобно на други, е просто празен. Той научи, че ако бъде зависим от своето човешко мислене и желания, ще свърши с падение. Скоро той се отегчи от всичко. Проблемът, който измъчва всички ни, е този, че ние не чувствуваме отегчения от своите падения. Като че ли ги обичаме или поне действията ни намекуват за такова нещо.

Когато Давид се приближи към края на своя живот, когато призна пред себе си, че не може по човешки да се избави, той се обърна към Бога. Неговото сърце се съкруши и духът му се разкая пред Бога. Той видя себе си в такава светлина, в каквата го виждаше Бог, но и той видя Бога Такъв, Какъвто е, и разбра, че Бог не го е презрял.

Вижте и отношението на Давид към собствените му грехове. Той не стана мъж по Божието сърце, понеже бе безгрешен или безупречен. Той бе мъж по Божието сърце, понеже искаше да върши Божията воля. Когато бе обвинен в пропуски и грехове, някои от които бяха твърде големи, той ги посрещна с открито лице. Той не ги подцени.

Ние често отминаваме с лекота своите грехове, казвайки почти немарливо в края на деня: "Господи, ако съм сбъркал или съгрешил днес, моля те, прости ми". Бог иска от нас да посрещнем греха като Давид. Така ще стане, ако позволим на Светия Дух да ни контролира. Няма смисъл да се опитваме да избегнем греховете си тогава, когато Бог ги представи пред очите ни. Не трябва да ги подценяваме или да се извиняваме по начина, по който постъпиха Адам и Ева, а да се изправим очи в очи срещу тях, когато Бог ги изправи пред нас.

Давид се съгласи с правотата на Божията ненавист към греха. Когато установим окончателно, че Бог е чист и свят, започваме да съзнаваме колко много ненавижда Той греха.

Давид призна също Божието право да осъжда греха. И когато Бог го наказваше, той каза, че Бог има право да постъпва така.

Той винаги търсеше Божията милост, защото само на основата на тази милост Давид можа да получи прошка и възстановяване. В Псалм 103 той каза: "Не е постъпил с нас според греховете ни, нито е въздал нам според беззаконието ни" (ст.10). Давид изповяда, че заслужава повече от наказанието, което е получил.

Съзерцавайки Божията милост, той каза: "Защото колкото е високо небето от земята, толкова голяма е милостта Му към ония, които Му се боят; колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни. Както баща жали чадата си, така Господ жали ония, които Му се боят. Защото Той познава нашия състав, помни, че ние сме пръст" (ст.11-14).

Бог мрази греха и го осъжда, но когато хвърля поглед към нас, Той ни гледа със състрадание, защото разбира, че ние сме само пръст. Давид продължава Псалма с думите: „Дните на човека са като трева: като полски цвят, така цъфти. Защото като преминава вятърът над него, и няма го. И мястото му го не познава вече. Но милостта на Господа е от века и до века върху ония, които Му се боят. И правдата Му върху внуците" (15-17).

Тези са някои от изразите, които отронва Давид пред лицето на своя грях. Той осъзна ужасните последици на своите грехове върху другите и това доведе до пълното съкрушаване на сърцето му. Защо други да страдат поради неговия грях? Той се моли и

плака 7 дни, докато по същото време малкият му син страдаше за неговия, Давидовия грях.

При друг един случай той отиде пред Господа, докато Израил страдаше, и Го попита защо наказва хората за неговия грях - преброяването на народа. Щом Давид се сблъскаше със своите грехове на съмнение и отпадане или някаква друга форма на грях, той винаги намираще място, където да потърси Бога в тишина и да се върне отново при Него. Когато бе изобличен за своя грях, той бе един сърцесъкрушен човек пред Бога, разкаян в дух.

Едно внимателно прочитане на Псалм 51 ще ни покаже това, защото поради тясната си връзка с Господа Давид можа поне отчасти да почувствува колко много е бил наранен Бог от неговия грях. Разбираме ли колко нараняваме Бога с греховете си? Колко деца са почувствували, след като са съгрешили, че са причинили наранявания на родителите си? Колцина от нас, които сме родители, сме бивали наранявани от грешките на своите деца? Как трябва тогава да се чувствува Бог, когато съгрешаваме, щом като Той е абсолютно чист и свят?

Вижте какво е Давидовото отношение към наказанието. Оттук можем да се поучим много. Когато побягна от Ерусалим по време на Авесаломовия бунт, Давид се смири пред Господа и призна, че Бог го наказва с право. Той погледна на случая като човек, в чието сърце Бог работи и ще направи от него по-добър човек. На преден план излиза пак състоянието на „очакване“. Той чакаше по два начина от Бога. Той чакаше времето, когато Бог отново ще го върне на престола. Но той чакаше от Бога и така, както слугата очаква от господаря си. Давид се остави изцяло на Божие разположение.

И накрая - реакцията на Давид спрямо явното намерение на Бога да се грижи за това, на Израилевия престол да има винаги някой от Давидовото потомство. Бог направи вечен завет с него, като каза: „Когато се навършат дните ти и заспиш с бащите си, ще въздигна потомък ти подир тебе, който ще излезе из чреслата ти, и ще утвърди царството му. Той ще построи дом за името Ми; и аз ще утвърдя престола на царството му до века" (2Цар.7:12ДЗ). Бог обеща също, че ще има милост към Давидовото потомство и няма никога да го унищожи напълно. Това обещание включваше и Христос, Чийто произход щеше да бъде от Давидовия дом. Реакцията на Давид бе: „Кой съм аз, Господи Йехова, и какъв е моят дом, та си ме довел до това положение?" Той е все същият непоковарен Божи служител, какъвто бе като младеж. Той каза с благодарност на Бога: „Заради Своето Слово и според Своето сърце Ти си сторил всички тия велики дела, за да ги явиш на слугата Си" (2 Царе 7:21).

Последният порив на сърцето му е изразен в следните стихове: „И сега, Господи, Боже, утвърди до века думата, която си говорил за слугата Си и за дома му, и стори, както си говорил. И нека възвеличат името Ти до века, като казват: Господ на силите е Бог над Израил; и нека бъде утвърден пред Тебе домът на слугата Ти Давид. Защото Ти, Господи на Силите, Боже Израилев, откри на слугата Си, като каза: Ще ти съградя дом; затова слугата Ти намери сърцето си разположено да ти се помоли с тая молитва. И сега, Господи Йехова, Ти си Бог, и думите Ти са истинни, и Ти си обещал тия блага на слугата Си; сега, прочее; благоволи да благословиш дома на слугата Си, за да пребъдва пред Тебе до века; защото Ти, Господи Йехова, си говорил тия неща и под Твоето благословение нека бъде благословен до века домът на слугата Ти" (2 Царе 7:25-29). Давид се бе предал изцяло на Бога и каза в действителност: „Господи, ще направя онова, което Ти желаеш". Той се остави на Божие разположение, така че Бог да бъде прославен и името Му да бъде утвърдено по всякакъв начин. Давид призна своето недостойнство, но се остави смирено на Божие разположение, така че Бог да изпълни Своята воля. Давид знаеше, подобно на Павел, че сам по себе си той не представлява нищо. Давид бе научил още истината, която Павел щеше да изрази по един такъв

чудесен начин векове по-късно: „Разбираме ли, че сме призвани от Бога да бъдем сънаследници с Христос и да седим на престола заедно с Него не просто през вечността, не просто някога в бъдещето, а - сега! Ние можем да Го възцарим в сърцата си и да живеем победоносно. Но това може да стане само като проявяваме същото отношение, което имаше Давид. Нека посветим живота си на Него и кажем: „Господи, работи в мене. Работи днес!"

Нека възцарим Бога в нашите сърца отсега нататък и до века.

ПРИЛОЖЕНИЕ

Има около 73 Псалми, които се приписват на Давид, като техен автор, имайки, разбира се, на ум, че божественият Автор на цялото Писание е Святият Дух. Тук изброяваме само онези, за чиято историческа автентичност сме безспорно сигурни.

Псалм 3

Псалм, написан от Давид, когато побягна от Авесалом, своя син. Виж 2 Царе гл.15-18.

Псалм 4

Друг Давидов псалм, написан, когато побягна от Авесалом. Виж, 2 Царе гл.15-18.

Псалм 7

Давид се защити от клеветническите нападки на Хус по времето, когато Саул преследваше Давид от място на място. Виж 1 Царе гл. 24-26, особено 1 Царе 24:9 и 26:19.

Псалм 11

Давид бива посъветван да избяга от Сауловия царски двор. Виж 1 Царе гл. 18,19.

Псалм 15

Преместването на Ковчега на завета в Сион. Виж 2 Царе 6:12-19.

Псалм 18

Прослава на Бога за избавление от Саул и всички останали врагове. Виж 2 Царе гл. 22.

Псалм 21

Това е Псалм на прослава за някаква победа, и макар че историческият случай не е известен, ст. 3-6 ни напомнят за 2 Царе 7 гл. Общи елементи в Псалма и главата показват Личността на Христос.

Псалм 23

Несъмнено това духовно съкровище намира основание и мотиви в Давидовия опит на овчар.

Псалм 24

Той е свързан с превземането на крепостта Сион и поставянето на Ковчегата на завета в Ерусалим. Виж 2 Царе гл. 6.

Псалм 26

Един от Псалмите, в които Давид се защитава срещу лъжливи обвинители. Специфичният случай, подбудил написването на този Псалм, не ни е известен.

Псалм 27

Това е Псалм на вяра и страх. Някои считат, че ст.10 се отнася за случая, когато Давидовите родители са се преселили в Моав и вероятно са починали там. Виж 1 Царе 22:1-4,

Псалм 30

Благодарността на Давид при посвещението на дома му. Виж 2 Царе 5:11 и 7:2.

Псалм 32

Той разглежда пътя на благословието и прошката. Вероятно е бил съчинен по същото време, когато е бил написан Псалм 51 и по същата причина. Виж 2 Царе гл. 11,12. Той е един от псалмите на покаяние, наред с: 6, 35, 51, 102, 130 и 143.

Псалм 34

Давидовата благодарност за избавлението от Авимелех, наречен Анхус в 1 Царе гл. 21.

Псалм 35

Призив за помощ, когато Давид бе гонен като див звяр от своите врагове. Виж 1 Царе 24 гл.

Псалм 38

Този е третият от „Псалмите на покаяние“. Може да се свърже с времето на бунта на Авесалом, макар че не можем да бъдем сигурни за това. Виж 2 Царе гл.15-18.

Псалм 39

Тук упованието е подложено на изпитание. Историческият фон може би е от времето на Авесаломовия бунт. Виж 2 Царе гл. 15-18.

Псалм 40

Давид обръща поглед назад към периода, обхващащ неговото възкачване на престола, а също и към времето на Авесаломовия бунт, Виж 2 Царе гл. 2,5,15-18.

Псалм 41

Счита се, че Давид се е разболял първо поради големия си грях и после поради голямата си скръб от загубата на малкия си син. Това би могло да обясни Авесаломовия упрек, че Давид не е можел да изпълнява задълженията си като цар (2 Царе15:3). Виж също 2 Царе гл. 11-16 и Псалми 32 и 51.

Псалм 51

Този е четвъртият псалм на покаяние. В него Давид изразява своята скръб за греха и покаянието си, след като е извършил греховете на прелюбодейството и убийството. Виж 2 Царе гл. 11,12 и Псалм 32.

Псалм 52

Идумеецът Доик каза на Саул, че свещеник Ахимелех е помогнал на Давид. Целта на Доик бе не да помогне на Давид, а да го уязви. Виж 1 Царе гл. 21,22.

Псалм 54

Вероломството и настояването на зифците, които бяха членове на Давидовото племе Юда. Виж 1 Царе 23:19-23 и 26:1-3.

Псалм 55

Това бе песента на Давид по време на неговото утеснение поради Авесаломовия бунт, Виж 2 Царе гл. 15-18.

Псалм 56

Заглавието на този Псалм е: “За първия певец, по гълъба на далечните дъбове. Песен на Давид, когато филистимците го хванаха в Гет”. Историческият фон се намира в 1 Царе 21:10-15. Прочетете също Псалм 34.

Псалм 57

Давид разказва за своята вяра като беглец, когато побягна от Саул в пещерата. Мотивът за написването на Псалма е или 1 Царе 22, или 1 Царе 24 гл.

Псалм 59

Времето, когато Саул изпрати войниците си да наблюдават дома на Давид със заповед да го умъртвят. Виж 1 Царе 19:11-18.

Псалм 60

Докато Давид се биеше със сирийците на североизток, Едом нападна Палестина на югоизток и Давид изпрати Йоав да ги отблъсне. Счита се, че този Псалм е бил написан по времето между тези две големи битки. Виж 2 Царе 10:6, 16; 2 Летописи 18:12, 25; 2 Царе 8:13, 14; 3 Царе 11:15, 16; 1 Летописи 18:12, 13.

Псалм 61

Бягството на Давид от Авесалом. Виж 2 Царе 18 гл.

Псалм 62

Давид чака от Бога по време на Авесаломовия бунт. Виж 2 Царе 18 гл.

Псалм 63

Давид съчини тази песен на удовлетворение, докато пребиваваше в пустинята Юда по време на Авесаломовия бунт. Виж 2 Царе 18 гл.

Псалм 64

Той се занимава с обидния език и би могъл да отговаря на два видни периода в Давидовия живот: времето, когато Давид бе предаден за посещението си при Ахимелех от Доик и когато Ахитофел се оказа предател и премина на страната на Авесалом. Във връзка с Доик виж Псалм 52 и 1 Царе 22 гл. За повече информация във връзка с Ахитофел прочети Псалм 52 и 2 Царе гл.15-17.

Псалм 101

Написан във връзка със случая, когато Давид реши да премести ковчега в Ерусалим. Виж 2 Царе 6:1-15.

Псалм 109

Той може да има за свой исторически фон сатанинското гонение на Давид от страна на Саул.

Псалм 131

Счита се, че този Псалм изразява Давидовото душевно разположение, когато се възкачи на Израилевия престол. Виж 2 Царе 5:1-5 и 1 Летописи 11:1-3.

Псалм 133

Тук се разглежда въпросът с единството на племената, когато Давид се върна след бунта на Авесалом. Виж 2 Царе 5:1; 1 Летописи 12:38-40; 2 Царе 19:14.

Псалм 140

Това е вик за избавление. Враговете, които се имат предвид тук, са; Доик, Авесалом, Ахитофел и др. такива. Виж 2 Царе гл. 22, 23.

Псалм 142

Той представя псалмиста, намиращ се пред отчаяние по време на престоя си в пещерата Одолам в Енгади. Виж 1 Царе гл. 22, 24.

Псалм 143

Псалмистът се намира в дълбоко отчаяние и може да е написал тези думи, докато го преследваше Авесалом. Виж 2 Царе гл. 15-18.